

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 55

Dijous, 6 d'octubre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 67

Í N D E X

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 271-00013/07) (p. 3)

Proposició de llei

de modificació del Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances (tram. 202-00041/07) (presa en consideració) (p. 4)

Proposició de llei

de suport a les famílies nombroses (tram. 202-00054/07) (presa en consideració) (p. 9)

Proposta de resolució

per la qual es retira la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00017/07) (p. 17)

Designació

d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00028/07) (p. 17)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques agràries (tram. 300-00986/07) (p. 18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament del sistema sanitari català (tram. 300-00981/07) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la lluita contra el fracàs escolar (tram. 300-00985/07) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00987/07) (p. 32)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00165/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'acollida que el Govern de l'Estat ha donat a la Proposta de proposició de llei orgànica per la qual s'estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya i es deroga la Llei orgànica 4/1979, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00163/07) (p. 39)

→

al president de la Generalitat sobre les iniciatives previstes per a traslladar a les Corts la unitat d'acció dels partits catalans que van donar suport a l'aprovació del projecte d'Estatut (tram. 317-00167/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les iniciatives previstes per a promoure a la resta d'Espanya una visió positiva de l'aprovació de la proposta d'un nou Estatut per a Catalunya (tram. 317-00166/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre la tramitació a les Corts de la Proposta de proposició de llei orgànica per la qual s'estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya i es deroga la Llei orgànica 4/1979, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00164/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el Contracte Global d'Explotació (tram. 310-00459/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la construcció de l'eix transversal ferroviari (tram. 310-00460/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre quines previsions té amb relació a la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram. 310-00463/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre els processos de deslocalització industrial que es produeixen constantment a Catalunya (tram. 310-00455/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre quina opinió té de la situació actual de l'empresa SEAT (tram. 310-00458/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les accions preses i les que pensa prendre amb relació a les peces reclamades al Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal (tram. 310-00456/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre les previsions amb relació als serveis d'atenció domiciliària a la gent gran per mitjà de la teleassistència (tram. 310-00457/07) (p. 50)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya (tram. 302-00135/07) (p. 51)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000 (tram. 302-00136/07) (p. 56)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 67

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, la consellera d'Educació, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 271-00013/07). Grups parlamentaris. Designació.

2. Proposició de Llei de modificació del Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances (tram. 202-00041/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de Llei de suport a les famílies nombroses (tram. 202-00054/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00017/07). Grups parlamentaris. Debat i votació.

5. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00028/07). Grups parlamentaris. Designació.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament del sistema sanitari català (tram. 300-00981/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la programació territorial dels serveis socials especialitzats (tram. 300-00984/07). Sra. Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra el fracàs escolar (tram. 300-00985/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques agràries (tram. 300-00986/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00987/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya (tram. 302-00135/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000 (tram. 302-00136/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Es fa avinent que, a petició del diputat interpel·lant, ha estat posposada la interpel·lació que figura amb el número 7 de l'ordre del dia i que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre la programació territorial dels serveis socials especialitzats.

Alteració de l'ordre del dia

Així mateix, es fa avinent també la sol·licitud de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació en el sentit que el punt número 9, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques agràries, sigui substanciada immediatament després del punt número 5.

Si no hi ha cap objecció ni cap oposició, podríem considerar acceptades aquestes propostes? *(Pausa.)*

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

(Pausa.)

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 271-00013/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats i diputades que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposta de reforma de l'Estatut.

De conformitat amb l'article 140.3 del Reglament del Parlament, prèviament cal establir el nombre de diputats a designar. Els portaveus proposen que siguin tres. Aquest nombre s'ha d'acordar per majoria absoluta. Els proposo que ho fem per assentiment, atès que, servat el quòrum, supera amb escreix aquesta majoria absoluta. Podem aprovar-ho per assentiment? *(Pausa.)*

Aprovem, doncs, que siguin tres.

Els diputats i diputada proposats per defensar l'esmentada Proposició de Llei són la il·lustre senyora Manuela de Madre i Ortega, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, i l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

D'acord amb la Norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment, o elec-

trònica i secreta. Els proposo fer-la per assentiment. (Pausa.) Podem, doncs, fer-la així.

(La designació és aprovada per assentiment. Hi són presents 103 diputats.)

Es consideren, doncs, designats, no havent-hi cap objecció, els diputats i la diputada esmentats.

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances (tram. 202-00041/07) (presa en consideració)

Passem al punt segon de l'ordre del dia, que és el debat i la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 4/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances. Té la paraula per presentar-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, l'Institut Català de Finances es configura com una entitat de crèdit públic que actua sotmesa al dret privat. L'Institut Català de Finances és el principal instrument de la Generalitat en matèria política de crèdit públic. En l'entorn de la seva pròpia llei, està autoritzat per dur a terme diferents operacions financeres amb entitats públiques i privades, com són les operacions de crèdit, la prestació d'aval, l'atorgament d'ajuts financers o la prestació dels serveis de tresoreria de l'Administració, amb l'objectiu de contribuir al desenvolupament econòmic de les nostres empreses i als projectes estratègics de l'Administració.

Per tal de potenciar els instruments financers de la Generalitat, cal dotar l'organització interna de l'ICF d'uns òrgans de govern que actuïn amb plena autonomia i transparència, tant pel que fa als ens de direcció com a l'ampliació de la informació que es lliura al Parlament de Catalunya.

El text que es proposa en aquesta presa en consideració modifica set articles del Decret legislatiu pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, que es va constituir per llei l'any 1985.

Durant l'anterior legislatura, el nostre Grup Parlamentari va presentar una proposició de llei amb relació a la composició del Consell Assessor de l'Institut. Fruit de les transaccions, es va arribar a l'acord que formessin part del Consell una representació dels diferents grups parlamentaris, així com una representació d'allò que s'anomena «societat civil».

Segueix vigent l'objectiu de dotar de plena autonomia la principal institució de crèdit públic de Catalunya, per la qual cosa es presenta aquesta Proposició de llei.

Des del nostre Grup Parlamentari, creiem que l'organització interna de l'ICF pateix un excessiu vincle institucional entre l'esmentat Institut i el Consell Executiu.

Els vocals de la Junta de Govern són nomenats i separats pel Govern a proposta del conseller d'Economia i Finances, sense comptar que en són membres nats altres càrrecs designats pel Govern. Aquesta estructura constata que l'ICF es troba sota una excessiva dependència i control del Govern, que incideix de manera negativa en l'exercici de les seves funcions i decisions.

Per tant, és necessari garantir la plena autonomia, com a principal institució de crèdit públic de Catalunya que és, respecte al Govern de la Generalitat, amb independència de la força política que conformi aquest Govern. En aquest sentit, creiem que garantint l'autonomia d'una part dels membres de la Junta de Govern es resol-dria aquesta inquietud.

Les modificacions que es presenten davant d'aquesta cambra per a la seva consideració fan referència al capítol III, que correspon als òrgans de govern de l'Institut Català de Finances. En la nostra proposta, la Junta de Govern queda integrada pel president o presidenta i per deu vocals, a més dels vocals nats, i se n'estableix una composició fixa i determinada: deu vocals, a més dels nats. D'aquests deu vocals, cinc són designats pel Govern a proposta del titular del Departament d'Economia i Finances, i els altres cinc corresponen a una representació dels grups parlamentaris, com a mecanisme per avaluar la pluralitat i la transparència en la gestió.

El sistema d'assignar els membres que representen els grups parlamentaris seria per aprovació del Parlament, per majoria de tres cinquenes parts. La duració del càrrec és de cinc anys, renovables per una sola vegada. D'aquesta forma, s'equipara el procediment de designació dels vocals que representen els grups parlamentaris al mateix sistema que es fa servir per a altres institucions, com per exemple els membres designats pel Parlament al Consell Consultiu, o els de la Sindicatura de Comptes.

De la mateixa manera que es fixa un sistema de designació dels membres de la Junta de Govern, també fixem un sistema per al finiment dels càrrecs segons la seva procedència. Com per exemple, en el cas dels vocals designats pel Parlament, la majoria de tres cinquenes parts també pot revocar la plaça del vocal, sempre que en aquest supòsit concorri alguna causa d'especial rellevància que pugui afectar l'exercici normal de les funcions que li pertoqueu.

Seguint amb l'ordre de presentació d'aquesta Proposició de llei que sotmetem a la seva consideració, és la nostra intenció reforçar i aprofundir el principi de transparència, que ha d'informar la gestió dels organismes i de les institucions públiques.

Creiem convenient –i en aquest sentit s'hi introdueix, amb caràcter obligatori, periodicitat trimestral– informar el Parlament de Catalunya, a través de la Comissió d'Economia i Finances, de les denegacions en la concessió de crèdits, avals i ajuts sol·licitats formalment per les entitats públiques i les empreses privades, i annexar una succinta memòria explicativa de les causes que han portat a l'esmentada denegació en cada cas. Així establim un mecanisme que garanteixi el coneixement per part del Parlament de Catalunya de les decisions preses en els casos de denegació.

Durant el mes de març es va portar a terme la fiscalització dels informes de l'ICF que corresponien a l'any 2001 i 2002. El nostre Grup Parlamentari ja va manifestar la seva preocupació respecte a algunes de les operacions de risc –crèdits, avals, etcètera– autoritzades mitjançant el pertinent acord de govern, situació que es tradueix en l'aprovació de les esmentades operacions amb l'aval del Departament de la Generalitat que correspongui i que havien estat denegades, en primera petició, per l'Institut Català de Finances.

Amb el lliurament dels esmentats informes, el Parlament té coneixement, a través de la Comissió corresponent, del compliment de les funcions atribuïdes a l'ICF, i podrà evitar que es repeteixin actuacions com les comentades anteriorment. Com a exemple, aquesta informació apareix a la memòria... (*remor de veus*) –perdó, si us plau...–, apareix a la memòria explicativa tramesa per part del Departament d'Economia i Finances al Parlament sobre l'activitat de l'Institut de Crèdit Agrari de l'any 2004.

Pel que fa a l'article 5 de la Proposició de llei presentada, es refereix a la modificació de l'article 21.2, que correspon als acords de la Junta de Govern i a les funcions i nomenament del secretari.

Amb el propòsit d'enfortir el principi de transparència pel que fa al sistema de designació dels càrrecs directius de les entitats que conformen l'estructura administrativa de la Generalitat, es proposa la següent reforma.

En el text de la proposta s'introdueix un nou apartat, i és el que fa referència al sistema de nomenament del conseller delegat, que és en realitat qui ocupa les màximes funcions de direcció, control i coordinació de l'execució material dels acords i les directrius d'actuació aprovades per la Junta. El conseller d'Economia, a iniciativa pròpia, compareixerà davant la Comissió d'Economia i Finances del Parlament per tal de donar compte de la trajectòria professional i acadèmica dels candidats proposats per ocupar el càrrec. Caldrà el vistiplau de la majoria absoluta dels membres de la Comissió per al seu nomenament.

L'última proposta fa referència a les funcions del director general, on se li atribueixen noves tasques.

Per acabar, el motiu de presentar aquesta Proposició de llei es fonamenta en la necessitat de dotar l'Institut Català de Finances, principal institució de crèdit públic de Catalunya, d'uns òrgans de decisió que gaudeixin de plena autonomia respecte al Govern, sigui el que sigui. A través del reforçament dels seus òrgans, assolirem l'objectiu de convertir l'ICF en un veritable instrument de suport a la política econòmica, industrial i empresarial de Catalunya.

Per tot l'exposat anteriorment, sotmetem a la seva consideració la Proposició de llei que es presenta.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, votarem a favor de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, però –però– no ho farem pas perquè compartim el literal de la proposta, ni molta part d'ella, sinó que ho farem perquè entenem que cal obrir una via de reflexió entorn de l'Institut Català de Finances i sobre tot allò que es refereix a la transparència, a la informació, a la independència de l'actuació dels seus òrgans executius, independència respecte del Govern i independència també respecte dels sectors que ha de tractar.

Dic que no estem d'acord amb el literal de la proposta del Partit Popular perquè nosaltres no estem per polititzar els òrgans executius de les entitats financeres, i, de la proposta que avui se sotmet a consideració, se'n podria desprendre això, o podria quedar la sensació que és un representant per grup parlamentari o un per cada tendència política. I el nostre model pel que fa a les entitats financeres i els seus òrgans executius no és aquest.

Una altra cosa molt diferent seria, per exemple, com funciona en altres indrets o com és el cas del Banc d'Espanya, que els grups proposen noms de solvència reconeguda i de mèrit sobrat en aquest àmbit i en les funcions que li han de ser encomanades, i que d'entre ells el Govern nomena aquells que considera més adients per motius objectius de mèrit i capacitat.

És a dir, en tot allò que sigui i serveixi per objectivitzar i per donar més garanties quant a l'encert de l'elecció dels membres dels òrgans executius, nosaltres hi estarem a favor. Però en tot allò que suposi o pugui semblar que es polititzen els òrgans executius d'una entitat financerera, aquesta o qualsevol altra, no ens hi trobaran. I em sembla que el Partit Popular, pels discursos que hem sentit aquestes darreres setmanes per part de dirigents seus, amb això que dic i amb aquest criteri, hi hauria d'estar d'acord.

Bàsicament és això el que ens separa o que no veiem clar de la seva proposta. Amb altres coses, sí que hi podríem estar d'acord, però per la informació que tenim crec que en els treballs del nou Reglament de la cambra pot quedar molt resolt. I em refereixo, per exemple, al tema de les compareixences de candidats a determinats càrrecs per acreditar el seu mèrit en determinats llocs.

Ara bé, per què dic que cal obrir una via de reflexió sobre l'ICF i que aquesta Proposició i la seva presa en consideració hi poden servir? Doncs, per tres grans motius.

En primer lloc, per coherència amb el que ja vam dir al Govern en el debat de la seva primera Llei d'acompanyament als pressupostos. Vostès, els del tripartit, la van aprofitar per modificar la normativa de l'ICF en el sentit que el Govern no sols nomenava, sinó que a més ara cessava els seus membres i, a més a més, donant-hi caràcter retroactiu; una cosa feta a mida. I nosaltres ja els vam dir –i consta a l'acta d'aquell Ple– que allò feia perdre autonomia i independència als seus membres i que això afectava i afecta la mateixa garantia de la institució.

En segon lloc, el Govern, i amb relació a l'anterior, ja va destituir i cessar els que hi havia i que venien de l'etapa anterior, i tot el que s'ha anat succeint després ens porta a afirmar, nosaltres creiem que podem afirmar que actualment no hi ha una objectivitat aparent en el sistema de nomenament i cessament de persones en els òrgans executius de l'ICF, i considerem que justament en òrgans d'aquest tipus, una entitat financera, és més important que mai.

I en tercer lloc, en un altre ordre de coses, però molt lligat al fons del tema, és en tot allò que es refereix a la informació que obtenim els diputats i les diputades de les nostres preguntes parlamentàries referides a l'ICF; aquesta és escassa i imprecisa del tot, fet que ens impossibilita qualsevol valoració.

Per exemple, jo li vaig demanar que em diguessin en quines institucions públiques, quins ajuntaments, per quins imports havia subscrit operacions l'ICF. En aquest cas no se'm podia dir o sortir amb allò del secret bancari, la confidencialitat, etcètera; seria ridícul parlant entre ens públics. I la resposta que n'obtinc és –i llegeixo literalment la resposta–, és: «aproximadament cent cinquanta ajuntaments de tot Catalunya». No se'ns diu ni el nombre exacte, «aproximadament cent cinquanta», ni quines, ni per quin import; «aproximadament cent cinquanta» i espavilla't. Això és el que el Govern entén que ha de saber un diputat, i punt. Deu ser aquest el nou concepte de transparència. I per tant nosaltres no hi podem estar d'acord, i per això, per aquests motius, considerem que aquest tema no va pel bon camí, i que cal, a través del debat parlamentari, obrir una via de reflexió i de discussió sobre aquestes qüestions de l'ICF.

Vostès, a la passada legislatura, no paraven de demanar justament obrir aquesta reflexió. I nosaltres la vam obrir ja el 2002, una via en la lògica bastant del que ens ocupa avui, i en aquell cas centrat en la dinàmica del Consell Assessor, no d'òrgans executius, on hi havia representants proposats pels grups parlamentaris i es feien reunions molt sovint, on s'analitzava i es valorava tot el que anava fent l'ICF. Ara, vostès avancen en la direcció contrària del que reclamaven amb tanta insistència, i a nosaltres, quan vam iniciar justament el camí aquell en què ens havíem posat d'acord. Ara, una reunió del Consell Assessor passa per ser excepcional i no pas una qüestió ordinària. Per tant, hem entrat en una dinàmica, la del tripartit, de menys independència de l'ICF, menys objectivitat, i per tant menys garanties, alhora que, com he dit, la informació que rebem és tan minsa i amb totes les cabrioles possibles perquè no en disposem, que se'ns fa impossible complir la nostra funció de fiscalització d'aquest àmbit del Govern.

Per això i en aquest sentit votarem a favor de la presa de consideració, perquè urgeix aquesta reflexió i presa de decisions que facilitin i que provoquin la transparència, l'autonomia i la independència dels seus òrgans executius, i que, per tant, urgeix, en el fons del tema, reforçar la garantia d'aquesta institució. I ho farem, repeteixo, sense compartir el literal de la proposta del Partit Popular, que, deixin-m'ho dir, per dir que aquí, conceptes com el de la transparència, que no practica en altres llocs on ha tingut responsabilitats de Govern.

O és que són més independents i transparents les institucions financeres valencianes?, per posar un exemple. I ho deixo aquí, sense voler polemitzar més.

Bé, aquesta és la nostra posició. Considerem que al llarg de la seva tramitació parlamentària pot ser objecte de les nostres esmenes per tal de garantir això de manera efectiva, la plena llibertat d'actuació d'una institució que voldríem i que volem molt important per al sistema financer català, com és l'ICF, i que, en els darrers anys, i com a conseqüència de tot el que he posat de relleu, d'aquestes decisions i dinàmiques preses pel Govern tripartit, ha anat enrere en molts aspectes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, hi ha un punt en què suposo que coincidirem tots en aquest debat; ja l'ha iniciat la senyora Pajares, i ara el senyor Turull també hi ha incidit: la necessitat de modificar la regulació d'aquest organisme de crèdit, l'Institut Català de Finances. S'ha sostingut, ara fa uns instants, que, aprofitant aquesta Proposició de Llei, podíem encetar el debat d'aquesta reforma. Suposo que entendran que la via per encetar aquesta reforma que defensa el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi no és agafar la perxa d'aquesta Proposició de Llei, perquè és una proposició limitada en el seu abast; només pretén modificar alguns aspectes de la composició orgànica de l'Institut, i no els seus objectius. Per tant, ja anuncio que no atendrem amb un vot positiu aquesta Proposició, no perquè veiem que en el fons de la qüestió hi hagi alguns aspectes que, de ben segur, s'han d'incorporar a la reforma global, eh?, també que queda clar. La independència, l'autonomia de la presa de decisions dels organismes financers davant de les institucions polítiques és un bé, dintre del que és l'àmbit financer, i per tant, doncs, s'ha d'avançar en aquest sentit; però l'abast de la reforma és limitat.

Aprofito que estic en ús de la paraula per avançar alguns dels criteris que, per part del nostre Grup, haurien de regir en aquest abast i que, en definitiva, el Govern ja té en compte i que jo diria que en pocs mesos podrem començar a veure aquí a la cambra. Partim d'una situació en què ha estat necessària l'estabilització de l'activitat i el sanejament, i un esforç en les provisions necessàries per a aquesta activitat, i que ha anat consolidant-se la capitalització de l'Institut i la represa d'un ritme intens, després de l'estabilització que abans hem esmentat, que garanteix la solvència i el sanejament.

Recordem, però, que l'Institut Català de Finances és un instrument financer de la Generalitat, i per tant no és un instrument completament i al cent per cent autònom, perquè ha de fer possible les polítiques en matèria de política econòmica que el Govern també cregui oportunitat.

tú en cada moment, en funció de la seva estratègia. De fet, és una entitat del sector públic i aplica les polítiques del Govern de la Generalitat amb un element que el diferencia, que actua d'una forma complementària i no competitiva a la resta del sistema financer.

Els eixos que manaran la reforma són: la innovació en oferta de productes de l'Institut, seguir amb la millora de la seva solvència; donar suport financer a les polítiques actives del Govern; oferir serveis de consultoria i assessoria als diferents departaments; augmentar la massa crítica del negoci; desplegar la presència territorial; respondre a actuacions especials –després m'hi referiré–; i adequar la seva organització interna –interna, no d'estructura, fins i tot també interna pel que fa referència als seus òrgans de Govern.

Vostès saben, perquè han tingut un seguiment amatent, diguem-ne, a les principals decisions que hi han hagut en aquests últims mesos, amb relació a l'Institut Català de Finances, que s'han anat desagregant amb una sèrie de línies d'activitat, potser la més interessant dels últims mesos que s'ha pogut identificar és la línia de l'ICF equipaments; sens dubte, un element importantíssim per a l'ambició pla d'inversions en matèria d'equipaments que té el Govern.

La nova Llei. La nova Llei és necessària per tal de regular precisament aquesta nova situació i aquests nous objectius; es caracteritzarà per la creació d'aquelles filials especialitzades i donar-li suport jurídic. I també estendrà la seva activitat en el que fa referència a la diversificació de les línies de finançament a les empreses –crèdits participatius, aportacions de capital, etcètera. I també amb relació a la pròpia Generalitat, al propi Govern de la Generalitat, també ampliarà les seves actuacions afegint-hi serveis de tresoreria, assessorament financer, etcètera, com hem fet.

Però, per entrar ja a la contesta, o en tot cas al debat concret dels òrgans de decisió i la seva autonomia, jo penso que la novetat més important que hi haurà per part d'aquesta reforma serà la de participació dels agents socials en el Consell de Govern. Estem parlant que el gran assumpte, el gran avenç que es va produir fa un temps era la participació en l'òrgan assessor de representants de diverses institucions, fins i tot de la institució parlamentària. El que estem plantejant, el que està plantejant, en definitiva, el Govern –i això figura, a més, vostès ho poden veure identificat a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat d'ocupació, la competitivitat de l'economia catalana–, és que no només estem satisfets, el Govern està satisfet per la incorporació en aquest Consell Assessor, sinó que creu que és un bé, un bé important per a l'autonomia, solvència i, en definitiva, per al compliment, al més eficaç possible, dels objectius d'aquesta institució financera, que hi hagin agents socials, que hi hagi la societat civil, en definitiva, que hi hagin persones acreditades en el propi Consell de Govern, en l'òrgan de Govern, no en l'òrgan assessor.

Per tant, com vostès podran veure, se supera, amb aquesta voluntat, la proposta del Partit Popular, que se centra exclusivament a dotar d'autonomia, pretesa autonomia política, i incorpora al Consell consellers per nominació parlamentària –que és una via que, sens dub-

te, pot tindre el seu interès, sobretot per a aquesta cambra i per als seus objectius–, però que no aborda altres reformes de caràcter potser més estructural.

El nou text que es presentarà, de Llei, serà substancialment diferent i molt més ampli que la Proposició de Llei. Per tant, crec que la via apuntada pel senyor Turull no té prou, si em permeten, pes, en el sentit d'abordar el necessari debat i la profunda reflexió que aquest Institut, per la seva importància, ha de tenir en aquesta cambra. Nosaltres optem per l'altra via, i per tant ens veiem en la necessitat de votar en contra de la Proposició de Llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyora Pajares, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem estat llegint la seva proposta, hem estat analitzant la seva proposta que planteja bàsicament la modificació de l'Institut Català de Finances, en dos aspectes. En un primer, el que concerneix la composició i el nomenament dels membres de la Junta de Govern. I en un segon punt, una segona modificació que proposen, rau en el fet d'incidir en la transparència de la gestió de les decisions, bàsicament.

Respecte del primer punt al qual em referia quant a organització interna valorem i, de fet, celebrem aquest canvi d'actitud, no només del Partit Popular, que és qui presenta, sinó també de les paraules que hem sentit abans del senyor Turull, de Convergència i Unió. De fet, aquesta estructura, aquests criteris que regeixen en aquests moments el nomenament dels membres del Consell de Govern de l'Institut Català de Finances, no deixen de ser l'herència; són aquells criteris que, durant anys i anys, han regit. Per tant, estem parlant d'una estructura no creada en aquests moments; no estem parlant d'uns criteris creats en aquests moments, sinó que estem parlant d'uns criteris que, des de l'inici de l'Institut Català de Finances, han estat regint.

Quant al segon punt, una proposta que pretén reforçar i aprofundir el principi de transparència –i també celebrem que finalment s'apunten a aquesta transparència. Transparència que s'ha convertit en un gran objectiu d'aquest Govern. I podríem posar moltíssims exemples, però a mi me n'agradaria posar-ne especialment un que en properes setmanes o en propers mesos tindrem ocasió de debatre aquí, el gran exercici de transparència que serà el debat del Projecte de Llei de la creació de l'oficina antifrau, per exemple, com a gran exercici de transparència. Per tant, celebrem, valorem aquest canvi d'actitud.

Però en paral·lel a aquesta proposta, l'abril de 2005, d'enguany, el propi Institut Català de Finances va elaborar un pla estratègic 2005-2007. I en aquest Pla estratègic definia una sèrie d'eixos bàsics. Uns eixos bà-

sics, un dels quals, en concret l'eix estratègic vuitè, parla d'adequar l'organització interna. Però no només són els eixos estratègics d'aquest Pla estratègic, sinó també, com abans recordava el senyor Lluís Miquel Pérez, també l'acord estratègic per la internacionalització parla de quina ha de ser la composició d'aquests òrgans de Govern de l'Institut Català de Finances, i en concret parla que l'àmbit socioeconòmic ha de tenir una representació aquí.

Però aquests dos eixos estratègics, a part del concepte de l'organització interna, també van dirigits a molts altres terrenys; per exemple, a innovar l'oferta de productes, a millorar la solvència, a donar suport financer a aquestes polítiques del Govern –abans s'ha parlat, per exemple, de la creació de l'ICF equipaments; és un clar exemple. Oferir també serveis de consultoria, augmentar la massa crítica, desplegar la presència territorial –important; desplegament territorial, sensibilitat territorial de l'Institut Català de Finances.

Per tant, estem davant d'un pla estratègic, ja definit pel mateix Institut Català de Finances, que toca molts aspectes, no només l'aspecte de la transparència en aquell punt concret que vostès proposen, o en l'aspecte de la composició dels òrgans de Govern. I per englobar i per poder parlar, discutir, negociar dins del Parlament, cal una nova llei; una nova llei que agafi tot el conjunt, no només els dos aspectes que vostès proposen en aquesta presa, o en el debat d'aquesta presa en consideració de la seva Proposició de llei, sinó que cal un replantejament global. I és precisament amb aquesta voluntat que el Govern ja treballa en l'elaboració d'aquest Projecte de llei que reguli la nova situació, caracteritzada per la creació de filials especialitzades en els terrenys de crèdits participatius, finançament d'equipaments, capital, i també que amplii els àmbits d'actuació de l'ICF, tan enfront del mercat com quant a aquests serveis, que parlava abans, com a eix estratègic.

Per tant, en aquest escenari veiem la proposta del Partit Popular com una modificació parcial de dos aspectes, i amb el Projecte de llei que en aquests moments està treballant el Govern i que tindrem l'oportunitat de poder debatre en seu parlamentària, amb aquesta nova llei de l'ICF, una proposta global, de replantejament d'aquella estructura que estàvem parlant abans, i que celebràvem, doncs, que hi hagués hagut aquests canvis d'actitud.

Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no entenem convenient, necessari, en aquests moments, adoptar aquesta Proposició de llei; perquè entenem que ve a modificar parcialment i no globalment, que és el que el Govern en breu posarà sobre la taula i que aquí tindrem l'oportunitat de poder debatre..., i, fins i tot, evidentment, aquestes propostes o aquestes dues modificacions que avui es plantejaven, doncs, poder-les discutir en aquest àmbit més global.

Per tant, per aquestes raons, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarem suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora Pajares, nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició de llei, tot i entendre que és una aportació que haurem de tenir en compte quan el Govern entri la modificació de l'Institut Català de Finances, la llei per modificar i per crear aquesta nova estructura, que ho farà al llarg d'aquest trimestre, i que, de ben segur, tindrem en compte algunes de les propostes que feien vostès, sobretot molt dirigides a canviar els òrgans de decisió i que ens sembla un element a tenir en compte.

Però, entendrà que si el Govern està a punt d'entrar-ho i fa una proposta molt més ambiciosa de canvi, doncs, reservem que el Govern la presenti i a partir d'allà treballarem conjuntament –i amb vostès també, senyora Pajares, doncs– per, si cal, millorar la proposta que ens arribi del Govern o tenir en compte algunes de les seves qüestions, no?

Dit això, jo quasi –quasi– hauria d'acabar la intervenció perquè, tant el senyor Pérez com el senyor de los Ríos, ja han explicat quins eren els objectius. Però..., això que m'havia fet –una qüestió molt íntima meva– una promesa que no tornaria a parlar del passat..., però, és clar, el senyor Turull el que passa és que remou excessivament el passat, i a més a més llavors surten coses que s'han d'explicar perquè, si no, no s'entendrien.

Està bé, senyor Turull, que obrin una via de reflexió sobre la transparència i el funcionament de l'Institut Català de Finances després de vint anys de la creació, està bé que ara comencin una via de reflexió sobre la transparència i el funcionament; dues coses que no han existit durant la seva etapa de govern. Dues coses ben clares: els informes de la Sindicatura –que varem llegir i que varem explicar fa poc, doncs– demostraven, precisament, aquesta qüestió: que l'Institut Català de Finances no era un instrument de la Generalitat, sinó que era un instrument, a vegades, de la política de partit, que utilitzava, doncs, sovint Convergència i Unió en el Govern de la Generalitat, utilitzant tot un seguit d'estratègies o estratagemes –perdó, que no és el mateix– comptables per tal d'anar amagant el deute que s'anava generant, a través de tot un seguit d'enginyeria financera, que seria molt llarga d'explicar, però transparent segur que no.

Però, és clar, si fóssim més humils a l'hora d'explicar això..., perquè és que, si no, provoquen que nosaltres expliquem què és el que feien vostès. Perquè..., vostès es creurà que és molt transparent tots els diners que l'Institut Català de Finances donava a l'Hospital General de Catalunya? I el que va significar per a la Generalitat i el que va significar per als ciutadans d'aquest país la quantitat de diners públics que varen destinar a una operació privada? Una operació privada, doncs, on hi havia alts destacats de Convergència i Unió, també, en aquesta operació. Com poden dir que això era transpa-

rència? O vostès voldran dir que és transparència quan el darrer crèdit que varen donar, vostès, a Hilados y Tejidos Puigneró va ser concedit després de la suspensió de pagaments de l'empresa? Això és transparència? Això és una bona política de l'Institut Català de Finances? Que no se'n recorden, del que varen fer? I això vostès creuen que està bé? (*Remor de veus.*) Bé.

Si ara reflexionen, em sembla molt bé. Que creguin que hi ha d'haver transparència i que ha de funcionar millor l'Institut Català de finances ens sembla molt bé. Benvinguts a la realitat i benvinguts a la política bona i ben planificada, com s'intenta fer, i jo crec que es fa, en aquests moments.

Bé. I m'estalvio molts altres exemples –Mitasa, per exemple–, però no els vull dir tots perquè aquest és un moment per dir i explicar què pensem sobre el tema del Partit Popular, la proposta de llei del Partit Popular, i que ja ho he canviat.

De totes maneres, vostès varen fer un consell assessor que tampoc rebia cap tipus d'informació –cap tipus d'informació, cap tipus d'informació. Perquè com que des de l'oposició tampoc l'obteníem de l'Institut Català de Finances directament, dèiem: «Home!, potser el Consell Assessor, que està format per molta més gent, doncs, ens podrà donar una informació.» Qualsevol pregunta que nosaltres fèiem a algun membre del Consell Assessor no tenia cap tipus de resposta o era semblant a la que teníem nosaltres.

O sigui, i vam haver de canviar... –se'n recorden, vostès?, ja ho va explicar el conseller d'Economia, perquè vam haver de fer un canvi– perquè hi havia gent en la direcció de l'Institut Català de Finances que, evidentment, no corresponia amb les necessitats de professionalitat i que no eren capaces per exercir aquell càrrec; tampoc varen ser capaces de voler dimitir, com hauria estat el mateix, el més clar, el més coherent i el més ètic, i vam haver d'utilitzar aquesta fórmula per tornar la normalitat a l'Institut Català de Finances, que vostès no li varen saber donar.

Dit tot això, de totes maneres, senyora Pajares, reconeixent l'aportació que fa el Partit Popular, la tindrem en compte a l'hora de discutir la llei, tots plegats hi treballarem; però, per ara, no hi donarem suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(*Veus de fons.*) Perdó..., el senyor Turull demana la paraula, però cridem igualment a votació.

El Sr. Turull i Negre

Bé. Senyor president, és per contradiccions del que acaba de dir el senyor Boada. Senyor Boada, vostè ho va dir en una comissió de la Sindicatura de Comptes, que tenia per costum no llegir-se els informes de la Sindicatura. Ho va dir, consta en l'acta, diu: «Ja s'ho llegeixen els meus tècnics.» I, per tant, jo entenc que vostè ara digui coses que no són certes. No hi ha enlloc dels

informes de la Sindicatura de Comptes que digui el que vostè acaba de dir aquí. Per tant, jo li demanaria una rectificació.

En segon lloc, l'ICF és una entitat de risc i, com abans ha dit el senyor Pérez, atén criteris territorials i necessitats territorials. A pilota passada és molt fàcil fer valoracions d'operacions. Però jo li demanaria una rectificació, perquè no hi ha en cap lloc dels informes de la Sindicatura que digui fins i tot això que ha dit vostè «com un instrument de partit».

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president, atenent les amables paraules del senyor Turull, em ratifico en cada una de les paraules que he dit anteriorment.

(*Pausa llarga.*)

El president

Anem, doncs, a posar a votació aquesta presa en consideració de la Llei de modificació del Decret legislatiu 4/2002, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 73 vots en contra.

Proposició de llei de suport a les famílies nombroses (tram. 202-00054/07) (presa en consideració)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de suport a les famílies nombroses, l'ha presentada el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(*Pausa.*)

Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyores i senyors, en la línia propositiva que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha desplegat al llarg d'aquesta legislatura, hem presentat aquesta Proposició de llei de suport a les famílies nombroses.

Des de Convergència i Unió marquem des de l'oposició una forma de fer govern, una alternativa real al govern tripartit. És una oposició en positiu que demostra una forma progressista de fer política: proposar de forma constant la nostra voluntat de fer progressar les persones i les seves famílies en els diferents àmbits. Governar és construir, és proposar, és debatre, és negociar, és trobar punts d'acord amb uns i altres. L'actual

Govern es basa més, sempre, en totes les propostes, a dir «no». Però el problema que tenim és que, davant nostre, no hi ha cap alternativa; davant nostre hi ha el desert de propostes en els àmbits de família, especialment, però també en molts altres.

La família, com a nucli primari de convivència i educació és factor de cohesió social, de solidaritat intergeneracional i transmissora de valors; i també un dels àmbits primers al voltant del qual s'estructuren les relacions de les persones. És, per tant, un marc jurídic de referència per a l'acció de l'Administració i dels agents socials.

Les noves formes de família i la incorporació generalitzada de la dona en el mercat de treball han fet encara més necessària la implicació de tots els estaments al fet de donar suport a les famílies. Això és el que s'hauria de fer i també propostes per conciliar la vida personal, familiar i laboral.

Abans deia que el Govern i els grups que li donen suport han dit que no a més de vint propostes diferents promogudes per Convergència i Unió de suport a la família, de suport a la conciliació de la vida laboral, personal i familiar; però, com he dit, davant de tot això no hi ha cap alternativa, no hi ha cap proposta.

El Parlament de Catalunya va aprovar la Llei de suport a les famílies, una llei que va entrar en vigor el 16 de gener de 2004, que el Govern encara té..., el govern tripartit encara té pendent de desplegar.

En la seva disposició addicional tercera indica, aquesta Llei, que el Govern ha de tenir en compte la problemàtica de les famílies nombroses, sobretot pel que fa efectiu el principi d'igualtat, establert en l'article 8.2 de l'Estatut de Catalunya.

Davant de la paràlisi del Govern en política familiar, hem presentat aquesta iniciativa legislativa. La família nombrosa, dins dels diversos conceptes de família, mereix una especial atenció per la càrrega social i econòmica que suporten pares i mares, així com per la seva pròpia estructura, que fa necessària una protecció diferent i específica. És, per tant, obligació dels poders públics compensar aquestes càrregues i facilitar l'exercici dels seus drets com a persones.

La família nombrosa aporta també a la societat valors com: la generositat, el fet de compartir, la solidaritat entre els membres de la família – importants, aquests valors, per a un millor desenvolupament social.

La protecció de les famílies nombroses ha d'evitar la discriminació o penalització d'aquestes famílies pel nombre de fills o filles, i garantir, com he dit, el principi d'igualtat.

Ahir, el mateix Govern de la Generalitat presentava un estudi sobre la situació econòmica de moltes famílies..., de les famílies a Catalunya; però, a part de fer estudis, cal fer propostes, cal fer iniciatives que ajudin que les famílies solucionin els seus problemes.

La protecció a les famílies nombroses disposa, en l'ordenament jurídic de l'Estat, d'una llei, del mes de novembre de l'any 2003, que va derogar, per fi, la llei preconstitucional de l'any 1971; aquesta llei fa referèn-

cia al concepte de família nombrosa, molt més adequat, i estableix una línia d'ajuts pel que fa a les competències de l'Estat. Però proposem aquesta llei, ara que és possible, i veient que el Govern de la Generalitat no ho fa, per definir les prestacions i els beneficis que aquestes famílies han de rebre amb relació a les competències de Catalunya i a la realitat social del nostre país.

La Proposició de llei, que presentem per a la seva presa en consideració, per una banda amplia els supòsits per reconèixer una família nombrosa, als efectes dels beneficis que inclou aquesta llei que presentem. Per tant, a més de les famílies nombroses, que ho són per la definició de la llei estatal, ampliïm la consideració per a les famílies que, tenint dos fills, es puguin igualar al tracte que es dona als fills i als ascendents en la Llei estatal, de tal manera que, si un d'ells, ascendent o descendent, és una persona amb disminució, és a dir que té el 33 per cent de grau, ja puguin obtenir la consideració de família nombrosa. En la llei estatal els progenitors han de tenir una disminució igual o superior al 65 per cent, mentre que els fills, en canvi, el 33. I, per tant, la família amb dos fills, un dels quals té una disminució, quedaria equiparada a família nombrosa.

En el cas de famílies reconstituïdes, quan hi ha pensions compensatòries, es permet que els fills comptin com anar amb dues famílies a l'hora de sol·licitar el títol de família nombrosa. També, per tant, donem resposta a les necessitats de moltes situacions familiars actuals.

Això és fer política, a favor de les famílies d'avui, de les situacions d'avui i de les persones que les componen.

Aquesta Proposició també amplia els beneficis per a les famílies nombroses pel que fa a l'acció protectora pròpia de la Generalitat de Catalunya. Esmentaré alguns dels beneficis que proposem. La llei obliga el Govern a incrementar anualment, com a mínim, els ajuts amb un percentatge corresponent a l'IPC a Catalunya. En matèria d'habitatge estableix una reserva del 15 per cent d'habitatge públic per a famílies nombroses i insta a aplicar mesures específiques en futurs plans d'habitatge a benefici d'aquest col·lectiu.

L'aplicació d'aquesta nova normativa també comportaria que totes les empreses de transport públic amb participació de la Generalitat haguessin de contemplar en tots els tipus de bitllets, targetes i abonaments descomptes específics no inferiors al 25 per cent, en categoria general, i del 50 per cent per a les famílies nombroses de categoria especial.

També aquesta Proposició planteja un seguit de beneficis fiscals, entre ells: establir un tipus reduït del 4 per cent en la transmissió de béns immobles; una deducció del 10 per cent, fins a un màxim de 900 euros, en les quantitats satisfetes a l'IRPF en concepte de lloguer, etcètera. En educació, per exemple, els fills de famílies nombroses gaudiran de puntuació complementària: 3 punts en l'accés a centres docents sostinguts amb fons públics. També, una vegada finalitzada l'educació obligatòria, podran gaudir de beques en funció de l'expedient acadèmic i de la renda familiar. O en cultura i lleure, per exemple, doncs, tenir descomptes i avantat-

ges en residències de temps lliure, en museus, monuments, albergs juvenils, etcètera.

Aquesta llei pretén, per tant, donar i definir aquesta acció protectora de la Generalitat de Catalunya en les seves competències.

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, he intentat fer un resum molt concís d'alguns dels eixos d'aquesta Proposició. Han passat gairebé dos anys de l'aprovació de la llei estatal i Catalunya segueix pendent que el Govern de la Generalitat promogui una llei catalana de suport a les famílies nombroses. El tripartit no ho fa. Convergència i Unió, malgrat estar a l'oposició, fa la feina al Govern.

Aquesta llei l'hem consultada i treballat amb l'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya, que avui ens acompanyen, i que els agraïm que siguin aquí, sentint aquest debat. Els saludem cordialment i agraïm la nota que han enviat a tots els grups parlamentaris demanant el vot favorable a aquesta iniciativa, i els ho agraïm especialment per la valentia de fer-ho, perquè molta gent no la té.

Avui aprovem la presa en consideració. Si s'aprova es crearà una ponència on podrem pactar el text definitiu, és el que oferim des de Convergència i Unió. Volem que aquesta llei, amb el debat i les aportacions de tots els grups parlamentaris en la Ponència, sigui una llei que tingui el suport unànim de tots els grups.

Per a Convergència i Unió la política de suport a les famílies vol dir: més ajudes a la gent gran amb dependència, més ajudes a les persones amb discapacitat, més prestacions per a les famílies amb infants, polítiques de conciliació, millorar amb ajuts socials totes les pensions baixes, etcètera. Tot això ho preveia fer Convergència i Unió, ho preveia al nostre programa governamental Cat21, i, per tant, estem proposant coses que estaven en el nostre programa de govern. Però el que lamentem és que res de tot això s'estigui fent.

Voldria fer una pregunta indiscreta als grups que donen suport al Govern: A vostès els interessa la família? Els interessen les famílies nombroses? Els sembla política de suport a les famílies canviar el nom de la secretaria i prou? Amb això ja els sembla que s'ha arreglat tot? Una qüestió purament d'imatge, però, a més a més, hi ha una deixadesa de la conselleria: no expedeixen títols de família nombrosa. Ara només donen carnets, i la família que després ha d'anar a la universitat ha de tornar a l'Oficina de Benestar i Família perquè li facin un certificat, etcètera, no? Complicar la vida a les famílies, en lloc de facilitar la vida a les famílies.

Tampoc es facilita el llibre amb tots els avantatges, que està exhaurit des de fa mesos, fins i tot, un llibre patrocinat per una caixa, que no costava res al Govern. Potser no ho sap la consellera tot això, però aquesta és la situació, una situació d'autèntica deixadesa en el servei a les famílies en general i a les famílies nombroses en particular.

Des de Convergència i Unió els convidem a començar a donar l'autèntic gir social, donant suport a aquesta iniciativa i a totes les que anem presentant. Això serà un autèntic gir social de la política social, que no està fent

el Govern. Deixin de girar sobre vostès mateixos com una baldufa i potser les coses començaran a funcionar. La societat els reclama que donin un gir davant el retrocés, en la política social, que significa aquest Govern tripartit per a la nació catalana.

Aquests dies en el debat de l'Estatut parlàvem que som una nació, i que ho volem dir en el nou Estatut, però també volem que es conegui com una nació socialment avançada, socialment justa i solidària, i això en bona part passa per fer una política social de progrés al servei de les persones i les seves famílies. I en aquests gairebé dos anys que portem de Govern tripartit veiem que vostès ni ho fan ni ho faran. I això fa, precisament, que aquesta nació catalana, que estíem tant, en política social pateixi aquest greu retrocés.

Ens ha agradat avui, en aquest Ple, retrobar-nos amb l'Associació de Famílies Nombroses; animar-les en la feina que fan, perquè és una bona feina al servei d'aquest col·lectiu, i també agrair el suport que han donat en l'elaboració d'aquesta llei, perquè creiem que en la llei, en la política, el que cal també és aquest contacte amb la societat civil, que es pregona molt però no sempre es fa. I agraïm aquest compromís que han pres amb aquesta iniciativa, que pel que ens han dit no anirà endavant, però sàpiguen que des de Convergència i Unió ho seguirem defensant, perquè aquest és el nostre nord: treballar per aquesta nació catalana, socialment avançada, justa i solidària.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments.)*

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Consol Prados per fixar posició.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb referència a aquesta Proposició de llei el nostre vot serà contrari. De fet, ja existeix la llei de suport a les famílies –el senyor diputat ho ha dit–, que es va aprovar el juny del 2003, que si no vaig equivocada va ser a l'últim Ple de la legislatura anterior –juny del 2003–, la primera llei de suport a les famílies, quan les competències les tenien des del 1988, tota una colla d'anys que vam trobar a faltar un veritable lideratge en les polítiques de suport a les famílies.

Nosaltres, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sempre havíem presentat diferents iniciatives en aquest sentit –senyal que ens ha preocupat des de sempre, no com ara, com fa aquest Grup Parlamentari de l'oposició, que sembla que el preocupa ara, en aquests moments.

Vam presentar, el gener del 2002, un projecte, el nostre Grup Parlamentari, de suport a les famílies, amb mesures concretes, i ens va alegrar que amb aquest projecte el que vam fer és ajudar a incorporar les mesures de suport a les famílies en l'agenda política. Sense aquell lideratge, que s'havia d'haver produït en els darrers anys, que era fonamental per situar-nos a nivells més propers als països socialment més avançats d'Eu-

ropa, ens trobem en aquesta situació. Si s'hagués produït, com dic, en aquest temps, aquell lideratge, traduït en mesures concretes, en aquests moments no estariem parlant d'uns nivells molt insuficients, i ara ens permetria, si fos diferent, avançar més de pressa, i el debat, també, estaria situat en un altre nivell.

Hem d'anar de pressa per recuperar el temps perdut? Sí. Hem d'atendre les mancances? Moltes, sí. I, hem de prioritzar? També, i sobretot.

I en aquest avenç cap al suport, cap a més suport a les famílies, igual d'importants són els ajuts econòmics directes com els serveis. M'atreiria a dir –almenys per nosaltres– que això segon –la xarxa, l'increment, la inversió en bons serveis– és encara més important, almenys des del nostre punt de vista progressista, perquè venim d'una influència, d'un concepte de família que ha provocat molt poc desenvolupament dels serveis adreçats a la família. En altres estats europeus, en altres països, el nivell de provisió pública d'aquest tipus de serveis és molt més elevat.

Per tant, aquest Govern ha de fer l'esforç –que l'està fent– d'incrementar les prestacions, i especialment, incrementar i millorar els serveis. També és política de suport a les famílies –segur que tothom ho reconeixerà–: les places d'escoles bressol, la inversió en educació, l'atenció a la dependència, la llei per a la conciliació de la vida laboral, familiar i personal de les persones de les administracions públiques, que vol ser un exemple per a altres sectors de la societat; també totes aquestes qüestions que aquest Govern està liderant, que està portant a terme, són demandes reals i urgents de les famílies avui. Per tant, doble esforç. I aquesta és la nostra visió: doble esforç en l'increment de les prestacions, que s'anirà produint, que s'està produint, i en la creació d'una veritable xarxa de serveis de provisió pública. Aquesta veritable xarxa de provisió de serveis públics, adreçats a les famílies, és, d'alguna manera, donar una seguretat, una tranquil·litat, una confiança, també, a les famílies, als seus membres.

Anant concretament a les propostes que recull aquesta Proposició, vull comentar alguns aspectes. Ja existeixen, ja hi ha tota una sèrie de prestacions econòmiques que ja atorga la Generalitat: la prestació econòmica universal, amb fills a càrrec fins als sis anys, que és un ajut de 150 euros per infant, i que aquest Govern ha equiparat amb les famílies monoparentals, perquè és evident que hem de contemplar les mesures concretes de suport a les famílies nombroses, però hi ha també altres tipus de nuclis familiars, com són les monoparentals, que estan en augment i creixen a Catalunya, que també s'ha de contemplar. I, per tant, el que ha fet el Govern és equiparar les famílies nombroses amb les monoparentals per la càrrega de despesa que tant unes com les altres és veritat que tenen. Existeix un ajut a les famílies amb especial vulnerabilitat, quan es produeix un part, un aolliment o una adopció múltiple; deducció en el lloguer de l'habitatge o en l'adquisició de l'habitatge; l'exempció de les taxes universitàries per a les famílies nombroses de segona categoria i fins al 50 per cent per a les famílies nombroses de primera categoria, etcètera.

És evident que s'ha d'anar ampliant, i s'anirà ampliant, però –torno a insistir– és tan important aquesta ampliació d'aquests ajuts, com també la creació d'una bona xarxa de serveis. Creiem que ha de ser en paral·lel perquè són polítiques transversals.

Aquesta Proposició, també, fa tota una sèrie de propostes pel que fa l'habitatge. I creiem que totes aquestes mesures s'han de contemplar –s'han d'estudiar, és cert–, en la futura llei de l'habitatge. Si s'aproessin aquestes mesures específiques en una llei de suport a les famílies, segurament també estariem obligats a treballar les mesures que s'adrecen a altres col·lectius, com són els joves, com són les persones grans, que tots estariem d'acord, doncs, que també són col·lectius que necessiten un suport en l'accés a l'habitatge.

Creiem, i són punts de vista diferents, que s'han de recollir, aquestes propostes, igual que d'altres adreçades a altres col·lectius, en la Llei de l'habitatge i en els plans que s'acabin desenvolupant. Creiem que és la millor forma, i no tant fer-ho de manera sectorial.

Pel que fa al transport, que també hi entra amb tota una sèrie de propostes, de fet, la tendència és simplificar la gamma tarifària. En aquests moments, ja existeixen tota una sèrie de descomptes –per exemple, en l'àmbit de la regió metropolitana de Barcelona existeix el sistema tarifari integrat– que ofereixen uns descomptes superiors respecte als bitlles senzills. Creiem que són superiors, doncs, tota aquesta gamma tarifària..., són superiors a algunes de les propostes que fa aquesta Proposició.

Passa igual, i ja es contempla també, en altres descomptes per altres conceptes, com són les residències de temps lliure o l'entrada als museus i als monuments.

És per tot això, doncs, que el nostre vot és contrari. Compartim el debat, la preocupació, recollir les demandes de les famílies, de tot tipus de famílies, doncs, avui a la nostra societat. Celebrem que es defensi, com ha fet el diputat, el concepte d'una Catalunya socialment avançada, perquè ens el sentim molt propi, molt nostre, i celebrem que aquí coincidim. De fet, treballar per una Catalunya socialment avançada és el nostre objectiu, és el nostre principal objectiu i la raó dels nostres treballs, tant en la defensa de l'Estatut com en les polítiques que aquest Govern desenvolupa i desenvoluparà.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, d'entrada, agrair a l'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya la seva presència aquí i, d'entrada, agrair-los també el treball comú i conjunt que han portat durant aquesta legislatura amb el Departament de Benestar i Família, i, com saben vostès, hem avançat molt, precisament, en el desplegament de la Llei de suport a les famílies.

Fet aquest agraïment, bé, de fet, aquesta Proposició que avui ens presenta Convergència i Unió és una més de les presentades per Convergència i Unió amb què intenten demostrar, un cop més, la seva sensibilitat familiar, una sensibilitat que vostès pretenen, com molt bé han de fer, no?, que ningú en dubti, però jo als fets, em remeto: han estat vint-i-tres anys al Govern i han tingut vint-i-tres anys per desenvolupar totes aquestes polítiques (*remor de veus*), que ara, des de l'oposició –que ara, des de l'oposició– volen desenvolupar.

Vostès poden anar, com sempre, repartint lliçons i dubtant de fets demostrables i de sensibilitats àmpliament exposades des d'aquesta tribuna, i també de les polítiques desenvolupades pel Govern, aquest Govern catalanista i d'esquerres, però és àmpliament demostrable –perquè ara els en faré la llista, com sempre– el contrast amb etapes anteriors. Vull dir, malgrat haver-hi un discurs familista, no hi havia polítiques integrals per a les famílies, i han tingut vint-i-tres anys per desenvolupar-les.

Vostès ens demanen si ens interessen les famílies. I tant, que ens interessen les famílies! De fet, els han interessat, a vostès, durant aquests vint-i-tres anys? (*Remor de veus*.) Perquè no es nota. Quants anys va trigar –quants anys va trigar– el Govern a tenir una planificació seriosa en política familiar, seriosa, integral, planificada? Quants anys va trigar? I, sobretot, i ho repetirem fins a l'esgotament, per a quin tipus de família? (*Forta remor de veus*.) Jo demanaria una mica de respecte, senyor president...

El president

Senyores diputades i senyors diputats...

La Sra. Porta i Abad

...com el respecte que s'ha tingut per a altres diputats.

De fet, aquest Govern en aquest any i mig ha desenvolupat tota una sèrie d'accions: el V Pla d'acció de polítiques de dones, el Pla estratègic de les polítiques familiars, el Pla de violència contra les dones, i, de fet, desenvolupem decret sobre decret, ordre sobre ordre, la Llei 18/2003, de suport a les famílies. I és això, precisament, la llei marc, un cop més, el que vostès volen desvirtuar. Vostès el que proposen, sense que suposi cap innovació, és que es recullin algunes de les mesures que o bé ja aplica el Govern o bé ja ha anunciat que es duran a terme. I, de fet, això es fa, precisament, per aquesta Llei, la 18/2003, que s'està desenvolupant.

I poder caldrà recordar-los que aquesta Llei és la llei marc de les polítiques familiars i que segregar per col·lectius, que altrament ja tenen un tractament diferenciat i positiu en la Llei, nosaltres és un criteri que no compartim. De fet, no és la primera Proposició de llei que presenten, han presentat diverses proposicions de llei en aquest mateix sentit, i nosaltres no compartim aquest criteri. Nosaltres el que pensem és que no calen lleis específiques, sinó desplegar aquesta Llei, la 18/2003, de suport a les famílies, en vigor des del 16 de gener del 2004 i, per tant, que les mesures i accions que defineix aquesta Llei es puguin porta a terme i desplegar, com es fa ja des del Govern.

També potser caldria recordar-los que aquesta Llei va ser possible gràcies al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que ja en la cinquena legislatura va presentar una proposició de llei que va ser desestimada, i que va ser en la sisena legislatura quan, en la votació d'investidura del president de la Generalitat, vam posar sobre la taula aquesta Llei com a condició perquè el president Pujol fos investit. Per tant, un cop més, Esquerra Republicana de Catalunya està en l'origen de l'interès d'una acció planificada de suport a les famílies.

Fins llavors, la seva sensibilitat per les famílies, des del Govern, doncs, deixava molt a desitjar, al nostre entendre. Vàrem arribar, vostès i nosaltres, a un acord en el text de la Llei, que no va ser possible fins a final de legislatura, com bé ha recordat la senyora Prados, i, de fet, vostès no van posar en marxa la Secretaria de Família fins a l'any 2002. És a dir, van tenir molts anys per desplegar polítiques familiars, i no va ser fins al 2002 que vostès van posar en marxa la Secretaria de Família.

El que es fa ara des del Govern és bastir d'accions coherents el suport a les famílies. Podem, podríem, recordar-los les diferències en els ajuts, l'increment important dels ajuts en la quantia, però també en el reconeixement per a les nombroses i monoparentals, i això, malgrat que s'entestín a negar-ho, ho ha fet aquest Govern, catalanista i d'esquerres, que creu en una nació de progrés, moderna i, alguns, independent. És evident que això ho ha fet aquest Govern, malgrat que vostès s'entesti a negar-ho.

I passo..., perquè ningú en dubti, de la sensibilitat del Govern de la Generalitat i dels grups parlamentaris que hi donem suport..., precisament perquè és de fàcil demostrar, perquè complim i la Llei es desenvolupa, i complim també el pacte de govern. No cal fer, com deia, una llei per a cada article o col·lectiu familiar..., que es desprengui de la 18/2003, i seguim defensant la Llei de suport a les famílies com la llei marc que no volem desvirtuar, sinó que volem desplegar i volem que es posi en marxa en la seva totalitat al més aviat possible.

Recordem que en el seu preàmbul el que s'esmenta és la necessitat de reforçar el nucli familiar com a estructura bàsica de les relacions afectives interpersonals i factor de cohesió de la societat, i donar suport a les famílies per tal que puguin assumir amb qualitat de vida les seves responsabilitats.

És evident que aquesta Llei ens segueix sent útil i té molta vida per davant, i no cal legislar sectorialment, sinó desenvolupar polítiques d'implementació, tal com es produeix, per a tot tipus d'unitats familiars. Per posar un exemple recent, la Secretaria de Famílies i d'Infància ha anunciat que instaurarà un nou ajut per donar suport econòmic als pares i mares que opten a l'adopció internacional, precisament en el desenvolupament de l'article 12 de la Llei 18/2003. Així, també, la Secretaria de Famílies i d'Infància té a punt la redacció de la Proposta de decret que ha de desenvolupar la Llei de suport a les famílies, que té per objecte, precisament, la regulació del marc de prestacions econòmiques i ajuts

que el Govern de la Generalitat atorga a les famílies. Aquestes prestacions tenen la finalitat de proporcionar suport econòmic i contribuir a les dificultats extraordinàries que pateixen amb l'arribada de fills i filles que lliurement escullen, i contribuir a la conciliació de la vida familiar i laboral.

El desplegament i el desenvolupament de la Llei 18/2003 per part del Departament, o per part del Govern, es fa, doncs, de forma adequada, i, malgrat les limitacions pressupostàries, ja des del 2004 el Departament ha ampliat el ventall de famílies beneficiàries.

Si ens centrem una mica més en el tema que avui ens ocupa, que són els ajuts que atorga el Govern a les famílies nombroses –ara li'n faré la llista, que suposo que ja espera, senyor Cleries–, es dona, d'entrada, la prestació econòmica universal per infants a càrrec, que en el cas de les famílies nombroses és de 650 euros i fins a sis anys; l'ajut econòmic a les famílies en què s'hagi produït un part, adopció o acolliment permanent o pre-adopció múltiple; l'ajut econòmic a les famílies en les quals s'hagi produït un acolliment, adopció o part de tres infants o més; la deducció del 10 per cent fins a un màxim de 600 euros anuals en les quantitats satisfetes en concepte de lloguer d'habitatge; la reducció del tipus impositiu aplicable de transmissió d'un immoble que hagi de constituir l'habitatge habitual d'una família nombrosa, etcètera.

Bé, és a dir, hi han coses que ja es desenvolupen, de les moltes que vostè proposa. Però és que de les moltes que vostè proposa, si entrem a fer una anàlisi més detallada d'alguns dels articles que pensem més destacats de la seva Proposició de Llei, possiblement podríem trobar moltes incongruències. Per exemple, en l'article 8, que parla de l'accés a l'habitatge de les famílies nombroses, vostè parla, o parlen vostès, de mesures de caràcter incondicionat a favor de les famílies nombroses. Això vol dir que si no s'estableix cap condicionament previ, es pot adquirir un habitatge sent propietaris d'un altre, es pot accedir a habitatges de protecció ja tenint-ne un altre, etcètera. Evidentment, hi trobem incongruències.

De fet... Veig que se m'acaba el temps, i ho torno a repetir: globalment, aquesta Proposició de Llei no suposa cap innovació substancial, sinó que, més aviat, recull mesures que ja es desenvolupen o que s'han anunciat que es desenvoluparan. Nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició de Llei, i aquest «no» no és un «no» a les polítiques d'acció positiva a favor de les famílies i a favor de les famílies nombroses, sinó que és un «no» a una eina que vostès ens presenten, que pensem que és, d'entrada, reiterativa en polítiques que ja desenvolupa el Govern, però també incongruent en molts dels seus eixos. I, a més a més, molts de nosaltres, o moltes de nosaltres, com se sentia abans des dels escons..., hauríem agraït que haguessin desenvolupat vostès durant aquests vint-i-tres anys que han estat governant el país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera..., aquesta és una proposta, senyor Cleries, que recull l'esperit de les diferents lleis que en els darrers temps s'impulsen arreu de la Unió Europea. A nosaltres, ens agradaria que el nostre país, aquesta nació de què tots parlem i ens n'omplim la boca, s'assemblés, s'apropés molt, a les grans nacions europees; a França, per exemple, que acaba d'aprovar una llei que incrementa la prestació en cas de naixement del tercer fill fins a mil euros mensuals durant els primers anys de vida i també recull la baixa de la mare pel termini d'un any, no? Déu n'hi do! –Déu n'hi do!–, si ens agradaria ser de debò el que alguns diuen que som, no?

En qualsevol cas, aquesta Proposició de Llei que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no només s'ocupa de les percepcions d'ajuts a les mares treballadores, sinó que també recull altres aspectes que nosaltres considerem positius i a què, òbviament, com no pot ser d'una altra manera, donarem suport, no?

La presentació d'aquesta Proposició de Llei, malgrat que des dels grups que donen suport al Govern s'ha titllat de reiterada i que no aporta res de nou, crec que és, també, molt oportuna, no?, oportuna perquè ens permet recordar a tots plegats que el Govern tripartit incompleix reiteradament els seus compromisos, honorable consellera, com sempre, incompleixen els seus compromisos pel que fa a incrementar les ajudes a les mares treballadores, tant pel que fa a les quantitats –vostès s'han limitat simplement, simplement, a continuar pagant allò que va aconseguir en el seu dia el Partit Popular de Catalunya gràcies al suport que li donava Convergència i Unió– com també als terminis, no?, en negar-se reiteradament, també, a ampliar els terminis de percepció d'aquests ajuts, no?

Pel que fa al contingut de la proposta que presenta el Grup de Convergència i Unió, nosaltres creiem que algunes d'aquestes propostes són clarament millorables, no? I, per tant, aquesta és una presa en consideració; no veig les raons que impulsen el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, suposo que després Iniciativa farà el mateix, ventilar-se amb un «no» qualsevol proposta positiva com aquesta que ve de l'oposició. Jo crec que si política és diàleg i vostès s'omplen la boca de diàleg, de consens, d'acord, de pacte, de negociació, de totes aquestes coses tan maques, no entenc per què no prenem en consideració aquesta proposta i tots plegats en una ponència, com ha explicat molt bé el senyor Cleries, treballem conjuntament a favor de les famílies nombroses.

Però, bé, en qualsevol cas, en aquesta proposta es parla del percentatge d'habitatges que s'han de reservar per a famílies nombroses. Nosaltres creiem, des del Partit Popular, que en les promocions públiques aquest percentatge s'hauria d'adaptar en cada cas a la demanda real existent a Barcelona, i, per tant, en alguns moments hauria d'estar per sota del 15 per cent però en uns altres hauria d'estar molt per sobre d'aquest 15 per cent.

I en el cas dels habitatges de promoció privada, el que cal, des del nostre punt de vista, és incentivar la reser-

va de places per a famílies nombroses amb mesures concretes, com, per exemple, amb l'exempció de l'impost d'instal·lacions, construccions i obres, no?

Coincidim, també, amb el contingut de la Proposició de llei pel que fa al transport. En aquest sentit, volem tornar a reiterar la crida al Govern perquè governi i perquè desenvolupi d'una vegada per totes les mesures en favor del transport públic municipal que contenia la reforma de la Llei d'urbanisme, que ara ben aviat complirà un any i que segueix sense desenvolupar aquest Govern. Honorable consellera, jo li demano que faci el que pugui perquè això es pugui desenvolupar.

En el camp de l'ensenyament i del lleure hi han molts aspectes a millorar, ja que els canvis que es proposen en aquesta Proposició de llei no tan sols afecten la Llei, sinó també el sistema d'adjudicació de centre, que afecta no tan sols les famílies nombroses, sinó també totes les famílies del nostre país, no?

A la proposta de Convergència i Unió hi trobem a faltar algunes coses, que nosaltres, òbviament, si s'acceptés, doncs, tractaríem de redreçar a través d'esmenes. Però trobem a faltar recomanacions al món local, pel que fa, per exemple, a impostos com l'IBI o les plusvàlues, no?; recomanacions que des del nostre punt de vista han de ser aplicades..., podrien ser compensades, també, per l'Administració de la Generalitat amb un increment de la dotació dels fons de cooperació local en la mateixa mesura en què els municipis veiessin minvar els seus ingressos fruit de l'aplicació d'aquestes bonificacions, no?

Celebrem molt, de debò, les propostes que des del Grup de Convergència i Unió es fan amb relació a les deduccions de l'IRPF, tenint en compte, senyor Cleries, que en els darrers anys de govern de Convergència i Unió no s'han caracteritzat per fer ús..., ni bon ús ni mal ús, no han fet ús d'aquestes potestats reguladores de l'IRPF que tenia –i que té, honorable consellera, i vostès tampoc les utilitzen– el Govern de la Generalitat, no?, en benefici de les famílies. Per tant, els convidem, des del nostre Grup Parlamentari, a fer bon ús d'aquesta possibilitat. I dic «bon ús» perquè encara ho farem i incrementarem el que hem de pagar, no?

En definitiva, senyores i senyors diputats, benvinguda sigui Convergència i Unió a la defensa de les famílies nombroses, després de vint-i-tres anys, no? Ho dic perquè en els darrers vuit anys el nostre Grup Parlamentari ha donat suport al Govern de la Generalitat de Catalunya des d'aquest Parlament i ha intentat colar –si ens permeten l'expressió– propostes, tant en els pressupostos com en diferents lleis, a favor de les famílies nombroses no sempre amb èxit (*pausa*) –no sempre amb èxit–, encara que veig que l'exconsellera diu que Déu n'hi do el que vam aconseguir des del Partit Popular, i, per tant, en alguna cosa, si hem pogut contribuir a això, doncs, benvinguda, benvinguda sigui.

En qualsevol cas, miri, jo els demanaria que es posessin d'acord, no?, els membres del tripartit, perquè el discurs de la representant del Partit Socialista ha vingut a dir més o menys que el Govern no és partidari de recursos directes, sinó de donar serveis, no? I mentre feia això, la diputada d'Esquerra Republicana s'ha centrat

en els recursos directes que el Departament té previst donar –«té previst donar» perquè sempre parlem de futur amb aquest Govern, no?, i estaria bé de tant en tant parlar de present i d'acció concreta, d'acció concreta de govern.

En qualsevol cas, jo els demano, a tots plegats, que deixem de fer el ridícul, no?, de veure quin és el partit socialment, nacionalment més compromès amb tot això. Jo crec que les famílies nombroses del nostre país volen que els polítics deixem d'omplir-nos la boca d'ajudes a les famílies i comencem a treballar de debò per ajudar-les.

Per tant, nosaltres, senyores i senyors diputats, hi votarem a favor, d'aquesta presa en consideració.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustrada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, diputades, diputats, estem debatent si prenem o no en consideració la Proposició de llei de suport a les famílies nombroses que ha presentat en nom de Convergència i Unió el diputat senyor Cleries.

I he de dir que el nostre Grup comparteix una bona part dels continguts que estan inclosos en aquesta Proposició de llei i també la lògica que hi ha darrere. Perquè, de fet, no fa altra cosa que recollir unes demandes; unes demandes que a més a més han estat canalitzades per la mateixa Associació de Famílies Nombroses de Catalunya –alguns membres de la qual ens acompanyen, i que aprofito també per saludar–, i que, per tant, no és una proposició de llei que estigui basada en el buit, sinó que està, té uns fonaments basats en una sensibilitat, unes necessitats i unes demandes que efectivament existeixen.

Hi ha tota una sèrie de mesures que poden fer més fàcil la vida a les famílies nombroses: mesures relacionades amb ajuts específics que poden rebre..., alguns dels quals ja han començat a rebre, però que es poden millorar; mesures per facilitar l'accés a l'habitatge; mesures perquè no sigui tan costós l'ús del transport públic, o les taxes acadèmiques, o l'entrada a equipaments culturals de diversa naturalesa, o a equipaments esportius o de caràcter juvenil, deduccions fiscals...

És evident que hi ha tota una sèrie de mesures que poden contribuir, com deia abans, a fer més fàcil la vida a les famílies nombroses. I nosaltres hi estem d'acord. Hi estem d'acord, en tot cas, amb una matisació, que també volem introduir com a grup, com a grup d'esquerres que som, que és que pensem que s'ha de tenir en compte també i afegir-hi, a les mesures possibles per ajudar les famílies nombroses, el que fa referència als nivells de renda, perquè també és important la lluita contra la desigualtat social de les famílies i atendre aquelles situacions de major vulnerabilitat. I suposo que m'entenen quan dic això, perquè al mateix temps que som conscients que cal ajudar les famílies nombro-

ses, també pensem que hi ha famílies nombroses que tenen més dificultats que altres per tirar endavant la seva situació personal i familiar. I, per tant, no estem discutint sobre la bondat o no de les propostes que ens presenta el senyor Cleries.

Nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició de llei. Hi votarem en contra no perquè no estiguem d'acord –hi insisteixo– amb moltes de les qüestions que s'hi plantegen, sinó perquè entenem que algunes d'aquestes qüestions que s'han començat a fer, que caldrà fer, que el Govern vol fer..., que el nostre Grup Parlamentari com a responsabilitat de la seva actuació ja hi està treballant i seguirà treballant, perquè el Govern en aquests dos anys que queden de legislatura atengui aquestes demandes en aquells casos que encara no s'han pogut aconseguir..., doncs, evidentment que nosaltres, com a grup parlamentari, ho farem.

I ho dic perquè, lògicament, estem..., el senyor Cleries, molt legítimament, des de la tasca d'oposició vol marcar els temps al Govern. I ja ens va anunciar un dia que faria tota una sèrie de propostes. Ens va dir: «Farem vint propostes amb relació a les polítiques de família i a la conciliació de la vida familiar i laboral.» I realment cal reconèixer l'activitat del diputat per presentar en aquest Parlament diverses propostes en aquest terreny; propostes que tenen a veure, diguéssim..., o tracten temes molt sensibles, que afecten situacions de persones i col·lectius molt sensibles, efectivament, sigui la gent gran, siguin les famílies amb fills amb discapacitats –recordo que ho discutíem, això, un altre dia en aquest Parlament–, siguin els ajuts per fills a càrrec, sigui la proposta que avui estem discutint.

S'estan tractant temes molt sensibles. Lògicament –lògicament–, quan es parla amb els col·lectius afectats que no han vist encara recollides les seves aspiracions, les seves demandes i les seves necessitats –perquè és així, no es pot arribar a tot en el mateix moment–, és lògic –és lògic– que puguin recollir el seu suport. És a dir, jo entenc el suport que avui està expressant l'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya a la Proposició de llei que presenta el senyor Cleries, l'entenc perfectament, com entenc el suport que en altres ocasions altres col·lectius poden expressar també a aquestes propostes.

Però el que caldria que s'entengués també és que s'està fent ús polític d'aquestes necessitats i d'aquesta sensibilitat per fer la tasca d'oposició. *Legítimament*, senyor Cleries, vostè presenta unes propostes. És la seva obligació i feina en aquest Parlament. I, per tant –hi insisteixo–, reconec la seva activitat i la legitimitat per fer-ho. Però entengui també que no té per què ser l'oposició qui marqui l'agenda política del Govern, que vostè simplement –simplement– una de les coses que està fent aquí..., i ho ha dit literalment: «Fem la feina al Govern.» El que vostè té més interès a destacar en tot cas són les febleses o el que vostè considera febleses, o que no es va prou de pressa, o que no es fa com vostè voldria en el moment i forma que vostè voldria, quan, miri, resulta que en aquests moments hi ha un govern de Catalunya que hi donen suport tres grups parlamentaris que lògicament li hem de deixar fer la seva tasca.

I que ha fet tasca en aquest terreny de suport a les famílies. En el 2004 ja es va incorporar, per exemple, la prestació econòmica universal per a totes les famílies amb fills i filles a càrrec menors de tres anys; també la prestació econòmica universal per a les famílies amb fills i filles a càrrec menors de sis anys que siguin monoparentals o nombroses; la prestació econòmica, en aquest cas sotmesa a renda, sotmesa a ingressos familiars, per a famílies en situació d'especial vulnerabilitat per part o adopció múltiple, amb fills o filles menors de dotze anys.

També l'any 2005 es van mantenir aquestes prestacions que he citat, se'n van augmentar les quanties, i es va introduir una nova prestació per part, adopció o acolliment múltiple produït durant l'any 2005, per exemple, i s'està treballant en un nou decret per regular noves prestacions familiars que han de recollir, lògicament, aquestes demandes de les famílies nombroses.

Per tant, el Govern fa la seva feina, senyor Cleries. Que la faci amb el ritme que vostè voldria o com vostè voldria, això ja és una qüestió que en tot cas podem diferir de criteri o d'opinió. Però en tot cas el que està fent, senyor Cleries, és una apropiació de tota una sèrie de qüestions que tots estem d'acord que cal impulsar, que se les apropii vostè com a grup i que d'aquesta manera vol amagar el que durant vint-i-tres anys de govern no han fet. I, per tant, deixi fer, senyor Cleries!

I, per tant, nosaltres no votarem a favor de la seva proposta. Però no perquè no es facin moltes de les qüestions que allà s'hi diuen, sinó perquè es faran en el temps i moment que es puguin fer. I lògicament el nostre Grup –hi insisteixo– treballarà perquè amb la tasca que també tenim, no només de donar suport al Govern, sinó d'impulsar l'acció de govern, puguin tirar-se endavant aquest any i l'any vinent i en el que queda de legislatura.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Cleries demana la paraula per...?

El Sr. Cleries i González

(*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.*) ...les intervencions que s'han fet.

El president

És que..., quines...? Aquests debats van com van i d'alguna manera, ja se sap, tothom ha expressat el que havia d'expressar... (*Pausa.*) Quina, quina contradicció exactament, senyor Cleries?

El Sr. Cleries i González

Bé, hi ha una contradicció que sembla que, el marc de prestacions econòmiques, l'ha creat l'actual Govern quan el marc de prestacions econòmiques que s'està donant per a les famílies en general i les nombroses...

El president

Té un minut exactament.

El Sr. Cleries i González

...es va crear la legislatura passada, i l'únic que està fent el Govern és mantenir exactament el que s'estava donant.

I algú ha dit que estaven practicant el seu programa de govern. Jo els vull dir que no, perquè un dels grups parlamentaris que dona suport al Govern va dir que s'ampliarien les ajudes a les famílies nombroses fins als vuit anys i un altre grup va dir fins als divuit anys totes les famílies. I nosaltres, amb totes les ordres que han sortit fins avui, no hem vist cap d'aquestes ajudes preconitzades en els programes electorals.

Moltes gràcies, senyor president.

(La Sra. Porta i Abad demana per parlar.)

El president

La senyora Porta, suposo que contradiccions de les contradiccions...

La Sra. Porta i Abad

Exacte, senyor president.

El president

També un minut.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies. No..., simplement dir que hi havien uns ajuts establerts, aquests ajuts que hi ha, com hem dit diferents grups que donem suport al Govern des de la tribuna, s'han augmentat, i s'ha augmentat també el ventall de famílies que en són beneficiàries. I no només això, sinó que, a més a més, pel que diu del pacte de govern, som un govern, com vostès diuen, tripartit, és a dir, tres partits que hem hagut de pactar un full de ruta i un pacte de govern, i és el que estem complint. Evidentment, cadascun dels tres partits tenia la seva línia, però hi ha una línia comuna del Govern, que és el que sí que s'està complint.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Anem, doncs, a posar a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei de suport a les famílies nombroses.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de Llei de suport a les famílies nombroses ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 71 vots en contra.

Els prego que no s'absentin de la sala, perquè hi han dues votacions seguidament.

Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00017/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució per la qual es retira la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, sobre els maltractaments i altres conductes que comportin patiment als animals de companyia, presentada davant el Congrés dels Diputats.

Atès que les Corts Generals aproven la modificació d'una llei que coincideix substancialment amb la Proposta presentada pel Parlament, la Junta de Portaveus unànimement va acordar de proposar al Ple la retirada de l'esmentada Proposició de Llei. D'acord amb l'article 174.1, es requereix la majoria absoluta per tal que l'acord sigui vàlid. Hi ha suficient quòrum i, per tant, podríem fer la votació per assentiment. Hi ha alguna objecció? *(Pausa.)* Ho podem fer per assentiment, doncs.

No havent-hi cap objecció, queda aprovada per assentiment la Proposta de resolució número 270-17/07 per la qual es retira la Proposició de Llei.

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00028/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Atès que hi ha una vacant per renúncia, d'acord amb l'article 4 de la Llei 10/1983, del 30 de maig, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat de Catalunya, s'ha de procedir a l'elecció d'un nou membre de la Corporació.

Per a l'elecció dels membres del Consell cal la majoria dels dos terços dels diputats de la cambra. La senyora Àngela Vinent ha estat proposada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en substitució del senyor Jordi Menéndez.

D'acord amb la Norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment, o electrònica i secreta. Senyors portaveus... Ho podem fer per assentiment, atès que, a més a més, hi ha quòrum? Han de ser noranta o més. *(Pausa.)* Podem fer la votació per assentiment.

Si és així, doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designada per un nombre superior als dos terços la senyora Àngela Vinent com a membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques agràries (tram. 300-00986/07)

Els recordo que ara tenim el novè punt de l'ordre del dia, que ha passat al davant, que és una interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques agràries. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Francesc Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats, el passat dijous, dia 23 de setembre, vostè va comparèixer d'urgència davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca arran d'una petició del nostre Grup Parlamentari, el de Convergència i Unió, per tal que expliqués les mesures que pensava emprendre per afrontar els greus problemes de la sequera i de la fruita dolça.

Aquella sessió, vostè la va voler transformar en una mena de balanç general de la tasca feta pel seu Departament en el que portem de legislatura i per revisar els compromisos pendents. En acabar, recordarà que li vaig demanar –i no era cap recurs retòric– que quan arribés al Departament es reunís amb el seu equip i fessin una valoració de la compareixença, que valoressin si, després de la seva intervenció, la gent que l'havia escoltat, del sector en general, la gent que té problemes greus en particular, tenien motius per estar més esperançats, igual d'esperançats o menys esperançats que abans de començar-la.

Jo no sé si vostès han fet aquest exercici o no. Nosaltres sí que l'hem fet, perquè més de tres hores de compareixença donen per a molt, per veure amb molt de detall, amb molta profunditat, quina és la visió, quines són les intencions, quin és el capteniment del Govern amb relació als problemes plantejats. Hem rellegit la seva intervenció, i també el discurs que vostè va fer amb motiu de la inauguració de la Fira de Sant Miquel, a la recerca d'algun indici, d'algun senyal que ens permetés deduir un canvi d'actitud, un canvi d'orientació en l'acció del Departament que convidés a una certa esperança.

Però els nostres esforços han estat debades; res de res. Més enllà de l'assumpció, per altra banda inevitable –de fet, no hi havia alternativa–, que les coses no van bé i de l'anunci que el seu equip té llest un full de ruta amb un seguit d'actuacions per d'aquí al desembre, que esperem conèixer al més aviat possible, no hem vist ni la convicció, ni l'energia, ni la precisió en l'anàlisi ni en les solucions que la gravetat del moment requereixen. Per tant, molt em temo que el nivell d'esperança del qual parlava no haurà millorat gens i que el balanç final de la legislatura serà tan desolador –ho repeteixo, tan desolador– com ho han estat aquests vint mesos.

El desànim, el desencís, el neguit, en alguns casos –i no exagero– fins i tot la desesperació, s'han anat apoderant de molts i molts pagesos del nostre país, li consta i ens consta a tots: pagesos de gairebé tots els sectors i de totes les comarques de Catalunya que veuen amb un gran pessimisme el seu futur.

Estem davant d'un problema d'abast nacional, perquè, essent prou greu, no es tracta només que uns professionals comencin a pensar que no hi ha futur i llencin la tovallola: és la nostra base territorial, la realitat física i social del nostre país, tal com avui la coneixem, la que està en risc.

I, miri, la raó fonamental d'aquest pessimisme creixent és que, més enllà dels problemes que hi ha, tant els estructurals com els conjunturals, que tothom es fa càrrec que no són pas fàcils de resoldre, se n'hi afegeix un de nou, del tot imprevisit, i és que senten completament abandonats, precisament, per part de qui té el deure d'ajudar-los o, si més no, d'estar al seu costat en els moments difícils. I aquesta és clarament la seva responsabilitat, la del seu Govern i la de ningú més.

Paradoxalment, la direcció del DARP, que hauria de ser el punt de referència, el pal de paller, que hauria de ser percebuda, doncs, com el punt bàsic de referència de la política agrària, avui és el gran absent de la política agrària del nostre país; és com si no hi fos. Qui hauria de liderar el sector agrari en un dels moments clau de la seva història dimiteix de la seva responsabilitat.

En lloc d'atacar els problemes reals de la gent, vostès s'amaguen darrere un discurs ple de vaguetats, conceptes genèrics, amb els quals tots podem estar d'acord, però que no signifiquen ni un sol pas endavant en la resolució efectiva d'aquests problemes. En lloc d'actuar amb diligència i fins i tot amb la urgència que la situació requereix, vostès van fent, amb una lentitud que exaspera. Davant d'això, no l'ha de sorprendre gens ni mica que els pagesos estiguin decebuts i desanimats i que les organitzacions que els representen estiguin en revolta continua i en manifestació permanent.

S'està perdent un temps preciós en el desplegament de la Llei d'orientació agrària que tots plegats vam pactar la passada legislatura. I la vam pactar, precisament, perquè, en tant que full de ruta de la política agrària, en un moment que ha d'afrontar grans reptes, tingüés la màxima estabilitat institucional.

Tot l'esforç que es va fer, sembla que no hagi servit absolutament per a res, perquè, més enllà de la prova pilot amb el contracte global d'explotació, que aplaudim, i la continuació –amb retard, per cert– de la política de regadius, que també aplaudim, què ha fet? No s'ha començat ni un sol dels plans estratègics sectorials que establia la Llei, ni dels sectors amb dificultats ni dels altres. No és que no s'hagin acabat, conseller: és que no s'han començat. Hi ha una excepció, és cert: el de la vinya i el vi, que ens consta que ha començat, però que s'ha exhaurit el termini de presentació que havia establert, que havia fixat el Ple de..., el Parlament –perdó–, la Comissió, amb una resolució unànime del 29 de juny del 2004, i encara a hores d'ara no s'ha presentat.

En un altre ordre de coses, el Departament ha donat mostres d'una impotència patètica a l'hora de defensar els interessos del sector agrari català davant del Ministeri d'Agricultura. O no és absolutament lamentable que s'hagi acceptat una desconexió en l'aplicació de la reforma de l'OCM de l'oli d'oliva, clarament lesiva per als nostres interessos, quan hi havia un acord unà-

nime d'aquest Parlament perquè aquesta desconnexió no superés el 60 per cent? O parlem del sector lleter del nostre país, que està patint les conseqüències d'un decret de reestructuració que havíem advertit que perjudicava seriosament les explotacions catalanes, que ha suposat un abandonament de quota de prop de trenta-set mil tones i la recuperació només d'onze mil, com denunciava el diputat senyor Ausàs en la compareixença l'altre dia. Em consta el seu desacord amb aquesta mesura, però és que vostè està al Govern, i al Govern se li exigeixen resultats, i no lamentacions.

No ha posat en marxa cap de les mesures del Pla d'actuació de la fruita dolça. I quan el sector, cansat d'insistir, ha sortit al carrer, ha donat com a resposta un decàleg d'obvietats que els ha acabat d'enfurismar.

És inadmissible que el Departament hagi aturat plans que ja estaven encarrilats, que només calia continuar-ne la tramitació, com el cas del Pla de recuperació de les oliveres o els acords amb el sector avellaner. És clar, com que l'únic defecte que tenien –i ja em faig càrrec que aquest era un defecte greu– és que els havia fet el Govern de Convergència i Unió, després han hagut de reprendre'ls a corre-cuita, però de manera maldestra. Però els afectats pels perjudicis de l'endarreriment i dels canvis de regles de joc a mitja partida, a ells, aquest perjudici, no els l'ha estalviat ningú.

Per acabar, conseller, han reaccionat tard i malament davant el problema de la sequera –tard i malament davant el problema de la sequera–, amb una resposta que està molt per sota del que era i del que és necessari, del que era i és possible fer, perquè la normativa europea a la qual es remeten contínuament, sap que permet l'aplicació de solucions que donin la resposta que cal.

Jo podria seguir amb aquesta lletania deplorable, però no ho faré. Jo crec que és més que suficient per posar de manifest que hi ha sòlides raons –sòlides raons– que expliquen l'augment del pessimisme i del desànim entre la nostra pagesia. I que aquestes raons tenen a veure bàsicament no tant amb els problemes en ells mateixos, que hi són i tothom sap que hi són, que tothom ho sap, que constitueixen un element clau de la situació, sinó bàsicament i fonamentalment amb la resposta o, més aviat, la manca de resposta que se'ls dona des del Govern.

Jo espero que ara, quan vostè pugi al faristol, ens doni l'única resposta admissible davant de la situació en què ens trobem, que és l'anunci de mesures concretes que té previst emprendre, amb els terminis definits, les dotacions pressupostàries que hi destinarà. Fer una altra cosa, cregui'm que seria una pèrdua de temps i augmentaria el desànim de la nostra gent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Siurana, conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació que acaba

de fer el senyor Ballabriga en aquest conseller i al Govern té una part d'una gran ironia, no?, una gran ironia. L'agricultura, com tots els sectors d'un país, no és fa d'un dia per l'altre, és un procés, és un procés llarg, és un procés que, si no es preveu, genera problemes. I ara estem contemplant en l'agricultura catalana una negligència d'anys i anys de no haver fet res en aquestes mesures, res en aquestes mesures que el senyor Ballabriga ha mencionat.

És cert que tenim sobre la taula una política agrària que es desenvolupa dintre un marc, que és el marc de la política agrària comunitària, PAC, que va ser aprovada a Brussel·les sense la nostra participació i que, d'algun forma, dic, la participació dels governs d'esquerres va ser una alternativa que va recolzar la dreta europea. No som copartícpis en aquesta part, però la utilitzarem i l'aplicarem en la mesura que puguem per fer-la útil al que és realment la nostra agricultura, que és basar-se en augmentar la qualitat de vida dels pagesos, estabilitzar els mercats dels productes agraris i garantir la seguretat dels proveïments alimentaris del nostre àmbit, del nostre país.

Aquesta aplicació de la PAC vol dir un enfrontament amb una política que l'Estat va mantenir d'aplicació de la PAC a nivell estatal. Ja saben vostès que nosaltres vam presentar recurs d'inconstitucionalitat sobre una aplicació de la PAC que nosaltres entenem que havia de ser d'àmbit autonòmic, àmbit de Catalunya, àmbit de la nació catalana per poder portar polítiques efectives de l'aplicació d'una PAC en una agricultura com la nostra que és molt diversa al llarg de tot el territori i que, segurament, és la més diversificada de tot el territori espanyol, no?

Aquest tema de l'aplicació de la PAC ens ha de permetre tenir unes garanties en una activitat agrària sobre els drets històrics d'aquests pagesos i aplicar unes polítiques efectives per mantenir el conreu i l'activitat ramadera en el territori.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

En el fons, el que ara es posa en evidència és que hi ha un problema estructural en el territori, de no haver fet reformes al llarg del temps, d'haver consentit que la Llei de contractes del PP fos aprovada i sense haver-hi una discrepància des d'aquí, i que, en canvi, hi ha una anomalia entre el que és la propietat i l'explotació; entre el que són els drets, diguéssim, del propietari i l'explotació del pagès que directament treballa la terra.

Aquest tema ha produït una falta d'eficàcia del model agrari català en segons quins aspectes i ha propiciat que hi hagi gent que és absentista al territori i que, d'algun forma, ha deixat que no s'aprofitessin totes les possibilitats que els nostres recursos agraris tenien.

Per això, per fer front a aquest tema, hem portat a terme l'elaboració de la Llei de contractes de conreu que tindrem ocasió de discutir ben aviat aquí, i que té la capacitat que l'Administració pugui intervenir en el mercat de la terra, buscant la transparència i buscant la garantia que estigui vinculada, no sols la propietat, sinó la propietat, l'explotació i l'activitat agrària.

Hem fet, a més, que en el sector ramader, aquelles garanties que havien quedat absolutament, d'alguna forma, en l'aire, encara que hi havia una voluntat de la cambra expressada que regulés, fossin regulades, com la Llei de contractes d'integració. I tenim preparat l'esborrany de la Llei de fons de terres que ha de permetre aquesta capacitat d'adequar superfície i dimensió de l'empresa agrària a les realitats de les necessitats del nostre temps. No es pot pensar que el món agrari no estigui subjecte a una llei universal, que és que la millora de la tecnologia, de la mecanització fan que canviï la dimensió de la propietat i la viabilitat de les propietats agràries.

Tenim també plantejat el Pacte per al desenvolupament agroalimentari, amb el sector agroindustrial, un sector molt potent, perquè entenem que és sobre la relació de la producció i el sector agroindustrial que hi ha d'haver la sortida de traduir un producte primari en un producte d'alimentació que és el que, en definitiva, adquireix valor afegit i pot millorar la seva competitivitat a través del que és la qualitat alimentària.

Davant dels danys catastròfics, nosaltres hem fet una política d'assegurances certa, no com la seva, que no la dotaven en el pressupost, estava anunciada, però no la dotaven en el pressupost; nosaltres hem hagut de dotar els seus dèficits històrics de l'Agroseguro, i hem fet una política de fomentar l'assegurança, i volem portar aquesta política d'afavorir aquest mecanisme per garantir, com en tots els sectors econòmics, que l'activitat agrària també tingui la garantia d'una resposta des de l'assegurança a una emergència, o en una situació climatològica adversa.

I també saben que nosaltres, en aquest sentit, estem, d'alguna forma, propiciant que això s'estengui, com es va estendre en el moment en què hi va haver la primera crisi de la fruita, a tot el sector agrari de Catalunya, i ramader. Estem donant suport a tot el que és l'aplicació de la tecnologia, l'aplicació de l'IRTA sobre la transferència tecnològica a l'agricultura, perquè ens permeti fer aquests productes de qualitat que han de donar marge als nostres pagesos i ramaders, perquè el producte extensiu, el producte de gran consum, l'estàndard, tenim l'inconvenient que l'Organització Mundial del Comerç cada vegada ens fa més vulnerables a les importacions de tercers països.

Hem creat un model que és de negociació amb el sector, amb el que és el Pla sectorial de la vinya, i hem creat també el Registre de la fruita, que ja és hora que hi hagués un coneixement de les varietats i de les produccions fruiteres que hi havia al nostre territori després de tants anys de ser capdavanter en el món! I hem creat també la negociació amb el Ministeri, que ens ha permès anunciar el Pla de reconversió fruitera.

Recordin que fa sis anys ho va fer França, i vostès estaven dormint en la bondat de la seva actuació.

I nosaltres hem treballat també, amb el sector, en l'aplicació de la Certificació de pesos i mesures, i també hem treballat en el tema del contracte d'explotació, global d'explotació, una filosofia nova en el sector agrari. (*Remor de veus.*) El sector agrari, igual que tots els sectors de qualsevol activitat empresarial, necessita un suport

des de l'Administració que li permeti no sols assessorar les empreses per la seva viabilitat, sinó garantir que les relacions entre l'Administració i cada un dels empresaris agrícoles, per facilitar que el diàleg dels plans de millora, les ajudes que pugui rebre siguin realment encardinades a un objectiu empresarial, no només a salvar una conjuntura o a tenir una dificultat de la qual es pugui plantejar la trajectòria d'una família.

Sobre els temes de les crisis puntuals, és evident que hem fet per primera vegada l'actuació del que és la sequera i, hi estaran d'acord o no, però per primera vegada s'ha atès una petició del sector i s'ha vist, primer que ningú, perquè va ser precisament la comunitat autònoma de Catalunya que va posar l'èmfasi sobre aquest tema, i no tan sols a Madrid, sinó a la Unió Europea sobre aquesta previsió de sequera que ja el mes de maig ja vèiem i prevèiem, i, per tant, es va posar el fil a l'agulla abans que hi hagués les circumstàncies catastròfiques que ha originat, en aquest sentit, aquesta sequera no prevista.

Hem posar en marxa, com vostè nega, un seguit de mesures de regadius que mai s'havia vist. Hem contractat més regadius nosaltres en un any que vostès en tota la legislatura, no en la passada, en les legislatures anteriors. (*Remor de veus.*) Per tant, no sé a què ve en aquest sentit. Per tant..., (*persisteix la remor de veus*) faci el favor de pensar que la bondat dels propòsits del conseller d'Agricultura i la capacitat també de sintonitzar amb els problemes del territori, està posant èmfasi a resoldre un tema que hem heretat amb una gravetat que no hauria d'haver set, perquè altres han fet la feina abans que vostès, i hauríem pogut resoldre-ho, com altres comunitats autònomes, amb anticipació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Ballabriga, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president. Bé, ja m'hauria estranyat que no hagués fet referència a l'herència dels vint-i-tres anys. Però parlant d'herències, una herència sí que l'està malmatent i després m'hi referiré: l'herència de la confiança que el sector agrari tindrà en el Departament d'Agricultura, i lamento haver de parlar en passat.

Miri, dos o tres coses abans d'entrar en la rèplica de fons del que li vull dir. Sobre regadius, conseller, vostès s'han limitat estrictament a executar el que estava previst, el que estava programat en el contracte programa de Regsa i de Regsega, no han fet altra cosa. Digui'm un sol regadiu, un de sol, només un, que no estigués en aquesta programació, un, amb un en tindrè prou perquè em convenci que vostès, realment, han iniciat alguna cosa nova en aquest sentit, perquè tot allò que estan fent –tot allò que estan fent–, i repeteixo, amb retard, és allò que estava programat i allò que estava en els pressupostos i en el contracte programa de Regsa i de Regsega. Per tant, no vagi per aquest camí, no hi vagi tampoc, perquè no m'hi referiré, sobre si estàvem dormint o no estàvem dormint, no en parlem d'això, per respecte no segueixo en aquesta línia. No confon-

gui la resolució dels dèficits d'Agroseguro, del dèficit de partida pressupostària amb un canvi de política. Vostè l'únic que s'ha limitat a fer és una cosa que nosaltres també hauríem fet, i quan tornem a estar en el Govern ho haurem de fer, que és ajustar l'aplicació dels pagaments deguts a Agroseguro, però no hi ha hagut un canvi real, cap augment real en la política d'assegurances; no hi ha sigut, perquè és exactament la mateixa que hi havia.

Però, escolti. Jo, en definitiva, tot això serien detalls. El seu discurs i la seva rèplica, en definitiva, el que fa és donar-me la raó, i li asseguro que no me n'alegro del que li deia abans. Miri, és en un 99 per cent un discurs buit de contingut, ple de vaguetats, propi d'un àmbit que no és aquest Parlament, ni propi del que jo li estava plantejant i del que espera el sector.

Li deixo, a benefici de dubte, un 1 per cent de concrecions com les que li demanàvem, però la resta estem exactament en el mateix. Convindrà amb mi que el progrés és molt pobre, tenint en compte la gravetat i la urgència dels problemes que tenim. La gent del sector espera respostes i espera fets concrets. Però, miri, jo, al capdavant, crec que hi ha una qüestió més de fons, crec que és evident per a tothom que hi ha una greu crisi de confiança en el sector agrari i en el món rural envers el Departament d'Agricultura. I, potser, fins i tot, envers el Govern en el seu conjunt, perquè objectivament aquest Govern fa una política de desequilibri territorial, i la forma en què actua en el sector agrari potser només és una de les manifestacions d'aquesta política més general. Com a botó de mostra em remeto als pressupostos d'inversió del 2005, que han suposat una davallada brutal del 20 per cent en la proporció d'inversió fora de l'àrea metropolitana, o tota la problemàtica de la xarxa Natura 2000. Molta gent en el món rural té aquesta percepció i, òbviament, també el fa corresponsible a vostè, que per raó del seu càrrec té l'obligació específica de defensar-los.

Aleshores, arribats en aquest punt, algú amb la seva experiència i la seva llarga trajectòria de servir al país ha de saber veure si amb relació a la missió que té encomanada, si encara forma part de la solució o si ja és part del problema.

Si personalment té l'energia, la capacitat, la il·lusió, l'empenta necessàries per enfrontar-se amb èxit a les seves responsabilitats, o clarament això ja no és així i l'ultrapassen; si gaudeix de la confiança necessària de la gent a la qual ha de servir i per a la qual treballa, o aquesta confiança s'ha trencat de manera irreparable. En funció de la resposta que doni a aquestes preguntes haurà de prendre la decisió de seguir endavant o deixar pas a un altre.

Part d'aquestes coses només les sap vostès, però, de tota manera, i amb això acabo, si vol ser conseqüent amb les declaracions que va fer aquest setembre a la *Revista Agrària Rural*... —que vostè segur que se'n recorda—, recordi que deia..., diu: «Assumeixo els anhels dels pagesos i ramaders catalans i vull ser-ne la veu al Govern.» Ho recorda? Bé. Doncs, jo li vull fer notar que aquest compromís, a hores d'ara, és literalment impossible de complir. Perquè la primera part de la frase, és a dir, «assumir els anhels dels pagesos i rama-

ders», és completament incompatible amb la segona: «ser la seva veu al Govern». Si vol assumir aquesta primera part haurà de deixar el Govern, com li han demanat de forma reiterada, per activa i per passiva.

I cregui'm, jo crec que, a hores d'ara, potser, el millor servei que pot fer a la causa del sector agrari i al món rural és fer el que li demanen.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

No sé si a mi m'han demanat o no m'han demanat, a vostès els van treure... (*remor de veus*) del Govern. I, a més, li diré una cosa..., li ho diré, senyor Ballabriga..., home!, amb la votació... (*veus de fons*), no és democràtic, això?

En aquest sentit, li he de dir una cosa molt seriosament: senyor Ballabriga, vostès tenen la responsabilitat de la tensió que hi ha al camp. (*Veus de fons.*) No, no..., per la conjuntura —que la conjuntura és evident que no la tinc, ni la responsabilitat..., ni jo ni vostès, no?—, sinó per la falta de previsió històrica i la circumstància..., que hi ha hagut, d'alguna forma, plans que són absolutament negatius en el sector: la proliferació dels plans de reestructuració de la vinya o aquest apagar les voluntats de la gent, d'alguna forma, fent aquest política d'anar distribuint petits ajuts.

Lo problema que tenim és estructural, i és un problema greu en el país, eh? Hem heretat un problema greu. Repassin tots els consellers d'Agricultura i repassin lo que han fet per al país. I quan diu: «I vostè ha de fer més inversió al territori.» Per què? Perquè s'ha deixat de fer inversió al territori permanentment! Los camins estan pitjor ara que quan els va deixar Icona. I vostès han estat negligint una necessitat del territori, una necessitat del territori de desenvolupament rural, d'atendre no només la ficció, sinó la necessitat real del territori.

Mirin, jo crec que tothom que em coneix veu, d'alguna forma, el meu sentiment d'estima al país i al territori. I sap que, d'alguna forma, aquesta expressió meua, de com sóc, de com actuo, és d'absoluta bona relació, perquè sóc franc, jo. I quan sóc franc..., i quan jo plantejo els problemes de fons, ja sé que tindrè reaccions. Quan li dic a un «tu no has de cobrar l'olivera perquè no la cultivaves», ja sé que tinc reacció. Però la tinc igual de la dreta extrema com de l'esquerra extrema. Per què? Perquè jo vull que hi hagi polítiques reals en el territori.

I no es confongui, una cosa és lo soroll i l'altre l'agricultura del país i la ramaderia del país. Perquè hi tinc absoluta bona sintonia. Perquè saben que va seriosament, aquesta vegada. Perquè..., sí, moltes promeses de rec, però els que el fem som nosaltres. Sí, molts programes de recuperació de l'olivera, però els qui els han dotat hem set nosaltres, eh? Que sí, que hi ha molta preocupació per la fruita, però el Pla de reconversió varietal lo farem nosaltres. I això amb un handicap tre-

mend, de quantitats compromeses, de deutes històrics que han vingut a carregar a l'agricultura temes que podien ser globals del Govern: pestes, gelades, etcètera; i, també, polítiques de plans de millores que, en comptes d'anar a millorar les empreses, han anat a afavorir les compres de tractors i la motorització excessiva que hi ha al territori.

I aquests temes són temes de profunditat. I vostè no pot sortir aquí a dir: «Perquè hi hagi hagut una tensió aquest any..., vostè no està...» No, jo estic en el sector, i el canviaré de dalt a baix, en aquest sentit. (*L'orador pica amb el puny a la tribuna.*) Perquè vull que aconseguim que els pagesos de veritat, i ramaders, tinguin oportunitats, i que no s'hi aixoplugin sobre aquí, sobre el territori, ni els absentistes ni la gent que negligeix la propietat, ni la gent que en fa un ús de residència, de la propietat, i no un ús agrícola. Perquè Catalunya necessita aquesta agricultura i la portarem a terme. La portarem a terme amb el sector, fent la feina conjunta i arribant a un gran acord interprofessional entre el sector productor i la comercialització..., i l'elaboració i comercialització dels productes.

No es preocupi, me'n sortiré i me'n sortiré amb nota.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament del sistema sanitari català (tram. 300-00981/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament del sistema sanitari català. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació va quedar posposada per raons d'agenda i d'oportunitat parlamentària, i em permetran, doncs, que recordi en quin moment, amb quins antecedents, es produïa aquesta interpellació. Recordem-ho: l'informe dels experts, els globus sonda sobre copagament, la certesa del centim sanitari que ens havia de donar autoritat moral i política per avançar en les reivindicacions de Catalunya vers el finançament sanitari.

Què dèiem, què volíem, què esperàvem i què tenim? Aquesta és la clau: quines expectatives teníem i què hem aconseguit. No em caldrà insistir molt en quines expectatives... Parlàvem tots de quant: de 2.500, 3.000 milions d'euros? Recorden els titulars?: «La Generalitat xifra en 3.000 milions el dèficit de la sanitat. Geli reclama una injecció urgent de 2.300 milions.» Esquerra Republicana de Catalunya parlava de 3.500 i el meu amic Jordi Guíllot de 6.000 milions. No hi insistiré, però em permetran que els preguntí: què ha passat amb l'informe dels experts? De què ens serveix als catalans pagar més per la benzina?

Quan vam plantejar la interpellació, eren públiques i notòries les discrepàncies dintre del mateix Govern. I els ho recordo perquè no és «baladí». Sí, sí..., discrepàncies i no menors. Mirin, *El País*, 4 de juliol: «Discrepàncies en el tripartit retarden les mesures contra el dèficit sanitari.» No seré jo qui dubti de la solvència d'*El País*. Esquerra Republicana plantejava no votar els pressupostos de l'Estat si no es reconeixia el deute, i es feien públiques xifres per sota de les quals era inacceptable allò que francament no es pot acceptar i que massa sovint acaben vostès acceptant.

El president de la Generalitat, a la cimera de presidents, i el Govern en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, afrontaven la negociació que el president –cal que els ho recordi– s'havia compromès personalment a solucionar. Quins són els resultats? Què rebrà Catalunya, aquesta Catalunya que paga més per la benzina? Bé. Vostès ho han publicitat: «Catalunya rebrà», diuen, «entre 500 i 750 milions d'euros.» La veritat és que Catalunya rebrà com a màxim 160 milions d'euros addicionals i no els 750 promesos; una quantitat que representa el 4,5 per cent del deute sanitari. Vostès saben que de la partida addicional de 500 milions d'euros que posarà l'Estat el 2006, Catalunya en rebrà 85,8 milions, un 17,16 del total.

És cert que hi ha l'augment del percentatge dels avançaments a compte, que suposarà per a Catalunya un total de 214,2 milions d'euros. Val a dir que aquesta quantitat no podem..., no es pot considerar com a finançament addicional, ja que eren nostres al cap de dos anys. Sí, sí..., era una simple bestreta, que, ja els ho reconec, a vostès, els vindrà de moment molt bé, però quant a comptes reals no rebaixaran l'endeutament.

Vostès també comptabilitzen 200 milions d'euros addicionals que surten de la capacitat normativa en els impostos, cosa que només suposaria més ingressos en cas que es decideixi augmentar els impostos als ciutadans de Catalunya, i han anunciat que no ho faran; per tant, no els podem comptabilitzar.

Pel que fa a la resta de fons que s'han augmentat –cohesió, desplaçats, accidents– encara no s'ha produït el repartiment; però, sent optimistes, què poden representar? Uns 65 milions d'euros addicionals com a molt? No els vull fer una discussió sobre els números. Per tant, si volen, de 160 passarem a 200 i de 65 passarem a 100. Tot i així, seria un mal acord, i tots ho sabem, perquè fins i tot el que vostès publiciten com un triomf està per sota de les expectatives més modestes que les que vostès havien creat. Cal que els tregui les seves declaracions? Oi que no?

Hem expressat el nostre desacord a les Corts, a Madrid, i volem expressar la nostra voluntat d'aportar solucions en aquesta interpellació, aquí al Parlament, a Catalunya. Volem parlar de conceptes i no només d'aquests pobres números. Aquí a Madrid nosaltres hem posat damunt la taula dos conceptes bàsics: la necessitat de posar el comptador a zero i la proposta d'un pacte d'Estat, d'un pacte de la sanitat catalana.

Els proposàvem, i els el proposem, un canvi de paradigma. Per què? Catalunya ha passat, en molts pocs anys, de 6 a 7 milions i mig de targes sanitàries; l'envelli-

ment: els majors de setanta-cinc anys tenen una molt alta incidència en els comptes de la sanitat; augmenta el PIB, la renda *per capita*, i també s'incrementa la demanda, i, per tant, la despesa sanitària. És lògic: que ningú esperi una davallada de la demanda ni una disminució de la despesa. És més, haurem d'incrementar la inversió fins a arribar al 7 o el 8 del PIB, com passa a molta part d'Europa.

El problema no és, doncs, conjuntural i no és només del moment. És un problema estructural i per això els proposem aquest canvi de paradigma. Ni ahir ni avui és possible anar a negociar a Madrid un finançament des de posicions de dubtes, de discrepància en el si del Govern. I molt menys sense comptar amb la primera força d'aquesta cambra. Els resultats a l'entorn del finançament sanitari ho demostren. No es pot negociar sense comptar amb Convergència i Unió, i molt menys contra el que representa Convergència i Unió. Aquesta és la lliçó, aquesta és la veritable lliçó.

Vostès saben que en qualsevol discussió amb l'Estat s'accepta descentralitzar la despesa, però, ai, quan parlem de descentralitzar els ingressos! A més, el catàleg de prestacions o les competències en medicaments –elements centrals de la gestió sanitària i de l'endeutament– estan en mans de Madrid. I, a més a més, haurem de respondre, entre tots, unes quantes preguntes de difícil resposta entorn a la sostenibilitat i al contingut del mateix sistema, entorn a què hem de gastar i recaptar i com ho hem de gastar i com ho hem de recaptar. Tot això no és políticament possible, ni socialment acceptable sense el primer partit d'aquesta cambra.

Fa gairebé dos anys de govern tripartit, no tant de govern amic a Madrid. Vostès havien creat una molt important expectativa de solució del dèficit sanitari. Amb els elements que avui tenim a la mà, els podem dir que han afrontat una negociació d'una manera miop, de curta volada, de solució conjuntural. De fet, jo no parlaré de *calderilla*, que podria, ni de *dinerillos*, que també podríem, perquè sóc conscient que aquests 400 milions d'euros, si bé és cert que 240 són una bestreta, un avançament, a vostès, els van políticament molt bé per tapar forats abans de les properes eleccions. I, per tant, la sanitat catalana s'ofega, però vostès respiren. I no és això, conseller; no és això.

La salut, la sanitat, i no només la catalana, requereixen una anàlisi i unes solucions en profunditat, quant a la gestió de l'oferta i de la demanda, quant al contingut i organització del sistema, quant al paper i la implicació del personal, de la XHUP, del sector privat, dels consorcis, de la indústria i de la despesa farmacèutica. I uns quants etcèteres que estan avui damunt la taula.

I, precisament, aquí hi manca –i hi ha mancat– cohesió. Vostès tenen una lluita ideològica en el si del mateix Govern. S'ha demostrat amb la discussió del copagament o amb la discussió sobre el consorci hospitalari. Lluita i desavinença que fa que en qualsevol negociació siguin vostès dèbils. I així ens ha anat.

Han parlat de pactes per a la sanitat catalana, d'acords per a la salut, però no ens han tingut en compte..., i han predicat, com és habitual en vostès, una virtut que no practiquen. Saben, vostès, que totes les comunitats au-

tònomes han criticat l'acord, però han agafat els diners. Així és el sistema: o t'hi avens o el pacte de la fam.

També és cert que per part de les comunitats governades pel Partit Popular no hem escoltat gaires anàlisis imparcials ni gaires ofertes de col·laboració. Jo no els diré que vostès són com el PP. Ni ho vull, ni els ho puc dir, perquè no és cert. Però em permetran que els diguin que orgànicament són el PSC, el PSC-PSOE, si ho prefereixen. (*Remor de veus.*) Jo ja sé que això els crea dificultats, però vostès i només vostès governen, aquí i a Madrid. I, per tant, m'han de permetre que els demani que interioritzin una cosa que nosaltres sabem molt bé. No és només Madrid. Aquí també hi han responsabilitats, i no només del PSC. També Esquerra Republicana i Iniciativa, perquè aprovaran, vostès, uns pressupostos de l'Estat sense haver solucionat el tema del deute de la sanitat catalana. I no em diguin que no es pot solucionar!. S'han trobat diners i solucions per al deute de Televisió, de Renfe, per al deute històric d'Andalusia; també es pot trobar per a la sanitat. És qüestió de convicció, de fermesa i de lideratge.

No em parlin de virtuts, siguin virtuosos! Els hem ofert, aquí, un gran pacte d'Estat, com es va fer també a Madrid, com es va fer amb les pensions en el Pacte de Toledo. Entorn a la sanitat catalana els oferim l'acord i la nostra força, els oferim els nostres diputats i la nostra fermesa: els diputats, la fermesa i la convicció de la primera força política de Catalunya. Però els reclamem que assumeixin les seves responsabilitats aquí, que les tenen, i a Madrid, que també les tenen; són Govern aquí i allí. I també Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, que són necessaris aquí i allí per aprovar els pressupostos. Tot depèn, doncs, de la seva responsabilitat, de la seva ambició i de la seva determinació política; la nostra la tenen i la tindran al seu costat. No ens parlin més de Madrid, parlin, d'una vegada, d'un compromís històric per a la salut de Catalunya. Ja els anuncio que la Moció subsegüent els proposarà concretar aquest gran pacte.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Per a la seva resposta, l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Senyor president, senyors diputats, agraeixo l'oportunitat de poder comparèixer en aquesta cambra per parlar d'una qüestió tan important i de la qual, a més, tenim bones notícies, i bones notícies recents. És veritat, té raó el senyor diputat, l'il·lustre senyor diputat, vam haver d'ajornar aquesta compareixença en el seu moment –problemes d'agenda parlamentària–, però l'ajornament ens proporciona la possibilitat de fer-ho ara, en un moment molt apropiat.

Efectivament, hem signat recentment un acord de finançament de la sanitat, o més precisament, un acord que ens permet millorar el finançament, derivat de l'augment de la despesa sanitària. I el primer que haig

de dir és que és molt important que haguem pogut, finalment, reconèixer la importància d'aquest problema, un problema que vostès saben que es deriva de dues circumstàncies fonamentals: la despesa sanitària creix, per raons estructurals, clarament per sobre dels recursos que tenim per al seu finançament. Escoltin, raons estructurals que succeeixen a tot arreu, és un problema general dels estats del benestar europeus, i nosaltres no tenim la possibilitat d'adequar els nostres ingressos al creixement d'aquesta despesa, aquest és el problema bàsic. No tenim la possibilitat, perquè, desgraciadament, no tenim suficientment la clau dels nostres ingressos. De manera que, quan succeeix aquesta circumstància és degut al fet que les limitacions del model de finançament –per cert, aquest que vostès van pactar l'any 2001 amb tot tipus de proclamacions d'exaltació, de declaracions que seria un model definitiu que ens resoldria els problemes per a tota la vida–, aquest model no ens permetia resoldre aquest problema.

Nosaltres, en aquell moment, no teníem la clau dels nostres ingressos; no la tenim! I per això l'any passat vam decidir fer allò que podíem fer, que era aplicar un impost minorista sobre hidrocarburs, bàsicament per demostrar que no teníem por d'assumir les nostres responsabilitats i que ens carregàvem d'autoritat, d'autoritat política per poder discutir aquesta qüestió, per poder plantejar-la al Govern de l'Estat.

Miri, un any després podem constatar amb satisfacció que el Govern de l'Estat ha complert el seu compromís i que allò que es va acordar a la conferència de presidents, efectivament ha tirat endavant. L'Estat no se'n podia desentendre d'aquesta qüestió, això és evident! És una qüestió que, en part, es deriva de les insuficiències d'un model, que és el model que s'ha aprovat a nivell de tot Espanya. I a ningú se li escapa que avui no hauríem donat aquesta passa endavant que hem donat sense el paper que ha jugat el Govern de Catalunya. El Govern de Catalunya, fa un any, un any i tres mesos, va constituir una comissió d'experts de salut, presidida pel doctor Vilardell. En el moment de la discussió dels pressupostos de l'Estat de l'any passat vam dir: «aquesta és una qüestió prioritària». Gràcies a això, aquesta qüestió s'ha posat sobre la taula, i, un any després, gràcies a la perseverança, al rigor, al treball ben fet, hem aconseguit donar una passa endavant, que és una passa molt important.

Resol això d'una manera estructural el problema del finançament? Sabem que no. Són mesures d'emergència; s'han adoptat mesures d'emergència per fer front a un problema que tenim any rere any, i és que l'augment de la despesa sanitària és superior a l'augment que ens proporcionen els recursos del sistema de finançament; aquest era el problema que teníem, i que teníem any rere any, derivat de les insuficiències del model de finançament que vostès i el Partit Popular van pactar l'any 2001. Aquest era el problema de fons. I aquest problema requeria mesures d'emergència. Perquè, quan hi ha una emergència, el primer que cal fer és atacar l'emergència. Quan hi ha una malaltia que provoca una febrada important, cal, evidentment, resoldre la malaltia de fons, que vostè sap molt bé, senyor Sancho, que, a la vegada, d'entrada, el que cal fer és evitar la febra-

da important. I això és el que fem ara: adoptar mesures d'emergència.

Aquestes mesures d'emergència, naturalment, impliquen, d'entrada, fixi's vostè, un reconeixement molt important, eh?, i és el reconeixement que cal canviar el model de finançament. I per això, el Govern de l'Estat i els governs autonòmics, i especialment nosaltres, ens donem aquest període de temps en el qual adoptem mesures d'emergència per evitar que el problema es segueixi reproduint cada any, per canviar de fons el model de finançament. De manera que no solament fem front a la situació d'emergència –primer efecte positiu–, sinó que, a més, hi ha un compromís seriós d'abordar la reforma del model de finançament, que és, com vostè sap, una reivindicació que jo crec que compartim tots, malgrat les excel·lències d'aquest model que vostès van pactar l'any 2001; em sembla que tots compartim la necessitat de modificar-lo. Bé, benvinguda sigui, doncs, aquesta acceptació, l'acceptació que cal modificar el model de finançament.

Aquestes mesures d'emergència constitueixen un pas endavant extraordinàriament positiu; molt important, molt i molt important. Miri, suposa el següent: suposa posar sobre la taula, en el conjunt de l'Estat, una quantitat equivalent a 5.200 milions d'euros, que ens proporcionen recursos addicionals disponibles, a Catalunya, per import de 880 milions d'euros. I ara li explicaré com. Perquè, miri, els números s'han d'estudiar a fons, m'entén?, i s'han d'entendre bé.

Primer. Hi haurà unes aportacions directes de l'Estat, per diferents vies –constituït d'un fons de 500 milions, l'augment dels impostos especials de part que ens pertoca, un altre fons per als desplaçats– per 1.177 milions d'euros, dels quals ens pertocaran a nosaltres directament 206 milions d'euros, el 17,5 per cent.

Segona via. Hi haurà un increment de les bestretes –per cert, puc donar una bona notícia a aquesta cambra, anticipar-la–, serà del doble del que s'havia previst. No serà passar del 98 per cent aquest amb què vostès es conformaven, al 100 per cent, sinó al 102 per cent, perquè hem constatat que cada any la liquidació acaba sent molt superior a les previsions. De manera que l'Estat ha acceptat que, en lloc de liquidar el 100 per cent, liquidarà al 102 per cent. Això representa, per al total de l'Estat, 2.730 milions; per a nosaltres, 430 milions anuals d'aportació directa al nostre pressupost. 430, més 206... Faci els números; són molt senzills, senyor Sancho, jo crec que vostè els pot fer bé. Seran 636 milions d'euros addicionals; és a dir, el 16,5 per cent del total que es posa sobre la taula. 636 milions d'euros addicionals d'aportació directa al nostre pressupost; això és el que representa aquest acord. És una aportació molt i molt important.

A part d'això, es proporciona una capacitat normativa addicional per 1.288, de la qual ens correspondria a nosaltres, si en féssim ús, 243 milions. De manera que el total de recursos disponibles és aquell que els deia abans. No en farem ús, però està aquí disponible; abans no hi era.

De manera que, perquè quedin les coses clares, tindrem una aportació directa de 636 milions d'euros addicionals al pressupost, 215 són aquests que avui els he in-

format que coneixem recentment, més els recursos addicionals disponibles.

Mirin, és una quantitat molt important, és una quantitat extraordinàriament important. Miri, perquè ens fem una idea... Sap quant van aconseguir vostès amb l'acord del 2001? Saben què va representar la reforma del model de l'any 2001? De tot el finançament, no de la sanitat, de tot, ara que tenim dades liquidades? Sap quant va representar l'any 2002? 240 milions d'euros. Aquí, amb aquestes mesures d'emergència –que ja li he dit que no són la solució estructural definitiva– per a la sanitat representa pràcticament el triple, dues vegades i mig el que vostès van aconseguir. De manera que no està malament.

La insuficiència anual que tenim en el finançament de la sanitat, l'anual –vostè confon les xifres. Algunes, a més, jo crec que les exagera molt, no? La insuficiència anual, és a dir, la diferència entre el que representa l'augment de la despesa de salut i el que representa l'augment dels recursos que ens proporciona el sistema, aquesta diferència pràcticament la cobrim amb aquesta aportació que tenim ara, amb aquests 636 milions, pràcticament. De manera que, miri, podem dir als ciutadans de Catalunya: ara tindrem un pressupost que començarà sense tenir plom a l'ala, com aquell que vostès ens van deixar. És una bona notícia.

Naturalment, vostè parla de les bestretes... No, no, escolti'm, les bestretes, l'augment de les bestretes, si aquesta fos la solució per sempre, seria veritat, estem avançant uns diners que tindríem al cap de dos anys. Però fixi's que li estic parlant de mesures d'emergència; de manera que té un impacte consolidable, perquè durant aquests dos anys revisarem el sistema de finançament; nosaltres sí que ho farem, amb vostès, amb l'Estatut i amb l'aplicació de l'Estatut. De manera que, d'aquí a dos anys, tindrem un nou sistema en el qual hi haurà la suficiència financera necessària perquè puguem consolidar el que ara sí que serà un augment de les bestretes, de manera que es consolidarà la situació. Hauré resolt el problema ara, durant aquests dos anys, i després ja, d'una manera definitiva.

Miri, aquesta és la situació. Jo crec que, sincerament, ens n'hauríem d'alegrar tots; també vostès. No facin catastrofisme; no n'han de fer, de catastrofisme. Això és bo per al país. Naturalment, és veritat que part del mèrit correspon al Govern de Catalunya, però és també el seu Govern. No han d'estar satisfets, vostès, dels passos endavant que es donen gràcies a allò que fa el Govern de Catalunya? (*Remor de veus.*) No és bo per al país? No és la primera prioritat per a tots? De manera que haurien d'estar satisfets.

Però miri, sobretot jo crec que no han de fer catastrofisme per una altra raó: no tenen cap autoritat moral per criticar tot això que estem fent. Jo li podria dir: tot això ens passa...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Sí, em perdonarà, són dos segons, eh? Bé, una mica més, mig minut. Tot això ens passa a conseqüència del

model que vostès van pactar. Li ho podria dir, no li ho diré. Jo li podria dir: miri, vostès van aconseguir tres vegades menys que nosaltres. No ho li diré. Jo li podria dir: miri, nosaltres tenim un problema de despesa ajornada –per cert, no exageri les xifres, per sort no se'n refien de vostès les agències de *rating*, però no les exageri, no és bo per al país, no són 3.500 milions d'euros. Vam heretar una despesa desplaçada, que ens van deixar vostès, de 2.200 milions. I l'hem rebaixada 2.000 milions. Jo li podria dir tot això; però jo no li ho diré, perquè sé les dificultats que té la gestió de la salut, i sé que no tothom se'n surt bé; nosaltres ens en sortim; vostès no se'n van sortir.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Veus de «Molt bé.»*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Sancho, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, deixi'm començar reconeixent-li una cosa que a mi em sembla que és de justícia reconèixer-li: vostè té un alt prestigi i se li reconeix un cert rigor. També li reconec una altra cosa: qualsevol negociació de finançament a Madrid és molt complicada, per tant, té la meua comprensió. De tota manera, deixi'm dir-li en això una cosa: vostè no ha estat a l'alçada, ni del seu prestigi, ni de la nostra comprensió; no ho ha estat. (*Remor de veus.*) I em deixarà que li ho expliqui clarament.

Miri, quan vostè em diu si jo he fet els números... Jo sóc metge i no sé fer tants números com un conseller d'Economia; però sóc metge que visita la senyora Pepeta, la senyora Cinta i la senyora Teresina. I vol que li digui una cosa? Totes aquestes persones, sense necessitat de ser economistes, saben que una bestreta és una bestreta, que una bestreta no és nou pressupost, que no eixuga endeutament. Una bestreta és allò que es treu d'aquí a dos anys i que ens ho fiquen ara. I jo la crítica que li he fet, i li he fet molt sincerament, és que això, a vostès, els va molt bé, perquè els donen els diners abans de les eleccions i no solucionen el problema de la sanitat catalana. I aquesta és la crítica que li he fet.

I no ha estat a l'alçada tampoc a la resposta per una altra cosa. Miri, conseller, volen vostès tirar enrere? Amb qui vam pactar nosaltres el primer acord de finançament? Amb el senyor Solbes. I ens discutien moltes coses. I el 2001 vam millorar l'acord de finançament que havíem pactat amb aquell partit que, orgànicament, vostès també són. I ho vam millorar nosaltres. I què fan vostès? Vostè fa una cosa: arriba a la conselleria i mira enrere. Vol que li conti un acudit? Miri, diu que és un conseller que, quan hi ha canvi de Govern, arriba, i l'anterior conseller li ha deixat dos sobres per a donar-li un consell. El primer sobre l'ha d'obrir quan té el primer problema, i el segon, quan té el segon. Quan té el primer problema, arriba el conseller –si vol que sigui d'economia, d'economia–, obre el sobre i el sobre li diu: «Si no se soluciona el problema, carrega sobre el govern anterior.» El segon sobre, quan arriba el segon

problema, l'obre i li diu: «Mira, si no has sabut trobar el problema, comença a escriure dos sobres per al següent.» Doncs aquest és el problema, vostès no han solucionat el tema del finançament. Vostès han ajornat el deute per a més endavant. Però al damunt, vostè m'acaba donant la raó a mi, perquè ja ho dic, tenen una debilitat, i tenen una debilitat que és parlar només de números i preocupar-se només d'aquí a les eleccions. El problema de la sanitat no és només de quan cobrarem, sinó que és també de com gestionarem, amb qui gestionarem, com ho recaptarem. Vostès recorden l'informe Vilardell, l'informe dels experts si l'han discutit? Vostès són conscients que dintre del seu Govern es passen la vida discutint per raons ideològiques sobre si hem de ficar «copagament» o no, sobre si realment hem de gestionar els consorcis d'una manera i una altra? Aquesta és la qüestió de fons, avui, de la sanitat, no només de diners, també de formes de gestió, també d'organització del sistema, també de com recaptarem davant dels ciutadans, també de responsabilitat i d'incentius en el personal. I vostè de tot això no en parla. Sap per què? Perquè té moltes contradiccions dintre del Govern.

Jo li he dit una cosa –i li he ofert la mà, i la hi torno a oferir: d'això no se'n poden sortir si no compten amb el primer grup d'aquesta cambra. I vostès..., el seu error és que sempre governen contra el primer grup d'aquesta cambra. I vostès no podran parlar ni de copagament ni de mesures que poden ser necessàries si no compten amb el primer grup d'aquesta cambra, entre altres coses perquè els falta cohesió interna i entre altres coses perquè coses que són difícilment assumibles socialment no es poden fer si no es fa un gran pacte entre tots els grups de la cambra. I aquest error el fa aquest conseller d'Economia, que és veritat que té molt prestigi i que té la meua comprensió, però té una limitació: té la limitació de la manca de complicitat del seu Govern i de la provisionalitat amb què actua en aquest tema. Aquest és el seu límit.

Jo..., em sembla, conseller..., i li agrairia que en el torn que li correspon torni a reprendre el prestigi que vostè té, el rigor que Catalunya necessita, i accepti la mà estesa del nostre Grup i es comenci a asseure amb nosaltres per fer aquest gran pacte de sanitat que necessitem, aquest gran pacte que li oferim i que hem ofert aquí i a Madrid. I assumisca també una altra responsabilitat: vostès governen aquí i a Madrid, i, per tant, comencem a exercir en esta cambra el lideratge, la decisió i l'oportunitat política que tenim per tal d'arribar a conclusions conjuntes. La mà estesa, la hi té. Espero que l'accepti.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Senyor conseller, per al seu torn de rèplica té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyors diputats, especialment il·lustre senyor diputat, senyor Sancho, per descomptat, que accepto la mà estesa, i celebro que sigui així.

Però deixi'm dir-li dues coses. Miri, perquè hi hagi consens i perquè ens puguem entendre, i perquè puguem treballar junts, hem de ser mínimament equànimes a l'hora de valorar les coses que es fan –hem de ser mínimament equànimes. I quan vostè tracta de –deixi'm utilitzar una paraula que no li sembli exagerada– desqualificar l'acord del Govern que ens permet augmentar els recursos... He dit 635; vostè només sabia els 420, però eren 420. Aportació directa, 420; dels altres 215 n'he informat avui a la cambra, de manera que vostè, amb raó, no ho podia conèixer. Però 420 sí. I vostè diu, em sembla que diu, que són 80, o 140, o 160, no? Home!, doncs, no és cert, senyor Sancho, no és cert. No tracti de desfigurar per empitjorar allò que hem aconseguit gràcies a tots –gràcies a tots. Fem-nos-ho nostre, perquè és nostre; és un èxit. I, evidentment, governem nosaltres, però escolti, ho fem per a tots! No ho fem per fer partidisme, nosaltres. Accepti-ho, és un gran pas endavant.

Diu: «A la bestreta.» Jo entenc que pot haver-hi dificultats, de manera que no ho atribueixo a la mala fe, no? Però deixi'm que li ho torni a explicar: si fos simplement un augment a la bestreta, és veritat que és anticipar els diners. Compte!, té una aportació, es presenta una aportació directa en el pressupost. És important. Però és que aquí parlem –fixi-s'hi, vostè– d'un acord que, com jo li deia, té una segona part, i és el compromís a fons, seriós, de, durant aquests dos anys, modificar el sistema de finançament, de manera que el que diem és: «Ara disposarem d'uns diners que després quedaran consolidats, amb més ingressos, aquests i més.» De manera que tindrem una situació en la qual això que ara haurem obtingut quedarà ja incorporat en la millora del finançament. Ho pot entendre? Estem canviant la situació, ara amb una mesura d'emergència, de fons, fent front a la situació de fons, al problema de veritat, a la malaltia, si vostè vol, que teníem, per tal que a partir d'ara, d'aquí a dos anys, ja no tinguem aquesta insuficiència estructural. De manera que té un impacte real, que es consolida, que ens permet dir: «Estem resolent el problema de veritat.»

Vostè em parla de l'acord del 2001. Miri, jo, l'acord del 2001, i ho he dit sempre, considero que va ser una passa endavant. Tot acord ha sigut sempre una passa endavant. També el del 2001. El que passa és que vostès el van voler vendre de tal manera, van fer una exhibició tal de pirotècnia, de màrqueting mediàtic, pretenent que allò era la solució dels problemes de tota la vida, que jo no tinc més remei que dir-los: «Miri, es van quedar molt i molt i molt curts amb el que van aconseguir.» Ja li ho dic, jo tinc les dades de liquidació, i vostès també: 240 milions d'euros més. El que van aconseguir va ser 240 milions d'euros més. Ara en són 635. Celebrem que ara és més! Dos-cents quaranta era millor que res, jo no li ho nego, però era molt poc, era molt pobre. Si vostès no haguessin fet aquella exhibició de triomfalisme –que, per cert, ara revisen, no?, volem un nou model de finançament, el volem tots–, ara no hauríem de retreure'ls que aquell model, que figurava que ho resolía tot, resulta que el que va fer va ser deixar-nos problemes tan i tan seriosos com aquest sobre la taula.

De totes maneres, escolti'm, mirem el futur. Mirem-hi tots –mirem-hi tots–, al futur, i vostès també, i accep-

tin una nova realitat que és millor. Efectivament, les reformes de fons que ara hem de fer, tant de la part del finançament –que és de la que parlem, ara no parlem de les millores de la gestió en salut, si parléssim d'això hauria sortit la consellera de Salut, que en sap molt més que jo, d'aquest tema–, tant d'aquesta qüestió, com les millores en la gestió de la salut –que, efectivament, és evident que és una peça fonamental, no?, de qualsevol reforma que fem–, les hem de fer entre tots.

Ara tindrem un període de més calma pel que fa a la salut, espero, al finançament de la salut. Tenim una situació més estabilitzada. L'informe Vilardell, que ens proporcionava unes línies importantíssimes, ens permet establir les bases del que hauria de ser un gran acord pel finançament i la racionalització de la despesa sanitària. Recordi vostè que el títol de la comissió Vilardell, el nom, era aquest: «Racionalització i Finançament», totes dues coses, no només finançament.

De manera que celebro el seu oferiment. No tingui dubte que correspondrem a aquest oferiment, també amb la mà estesa, per poder caminar tots junts en la solució del problema, que, en definitiva, és el que convé i el que volen els ciutadans de Catalunya: que tots junts treballlem de veritat per resoldre els problemes que tenen ells al davant.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el fracàs escolar (tram. 300-00985/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra el fracàs escolar. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, també vull agrair la presència avui d'uns convidats molt especials que estan a la tribuna: els estudiants de la llengua de signes. Benvinguts, ja sabeu que és la vostra casa. Per cert, tenen unes reivindicacions molt importants, que, després, si té un minut, senyora consellera, estaria bé també que en parlem.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Bé, senyora consellera, no és nou, i ho sap molt bé, que el Partit Popular de Catalunya parli de fracàs escolar; no és res nou en aquesta casa, en aquesta cambra. Però els informes que a poc a poc anem coneixent i les accions que altres administracions enceten contra el fracàs escolar ens obliga a parlar de nou sobre aquest tema.

Jo suposo, senyora consellera, que estem d'acord en uns punts bàsics. Primer, que estem molt per sota de l'escolarització en edats postobligatòries i que en els darrers cinc anys s'ha reduït un punt, mentre que a la resta de l'Estat ha augmentat tres punts. Jo crec que estem d'acord que la vida escolar, als sis anys..., a Catalunya està situada en 12,5 anys, mentre que a la resta de l'Estat és de 12,8 anys. I crec que estem d'acord que la taxa d'abandonament entre els catorze i els setze anys es troba entre les més altes de tot l'Estat: un 13 per cent a les comunitats autònomes, mentre que a la nostra es troba en el 17 per cent. Jo crec que fins aquí estem d'acord.

Almenys en l'anàlisi, perquè llegint el seu Programa 2004-2007 d'educació, té el fracàs escolar, enceta el fracàs escolar, com un objectiu prioritari. Per tant, estem d'acord. I diu: «Un objectiu és reduir el fracàs escolar i millorar el rendiment de tot l'alumnat i la cohesió social, amb la llengua catalana com a eix vertebrador.» Dos indicadors de millora: «És urgent millorar aquests resultats amb una doble línia d'actuació, establint mecanismes per prevenir el fracàs escolar en l'educació primària i reduint el fracàs instal·lat en l'educació secundària obligatòria.» Molt bé. I ens parla d'una sèrie de projectes. Fins aquí tots estem d'acord.

El problema és –el problema és– quan hem d'implementar aquests acords, quan hem d'implementar aquests objectius. I, miri, senyor consellera, jo crec que, en aquest aspecte, tenim dues perspectives diferents. Una, que crec humilment que és la seva, que pensa que això del fracàs escolar és una cosa transversal; vull dir, quan parlo de transversal, que afecta tot un seguit d'instàncies dintre de l'àmbit educatiu i que corregint aquestes instàncies, doncs, mira, més o menys, ja millorarà tot sol, el rendiment escolar. I una altra, que és la que aquest humil diputat intenta fer veure quan puja a aquesta tribuna a parlar de fracàs escolar, que creu que és cert que les mesures que millorin les condicions ambientals de l'escola contribuïran a millorar els resultats escolars. Fins aquí, d'acord.

On està, doncs, la diferència? En l'anàlisi de les dades. Catalunya té un diferencial d'èxit escolar amb la resta de l'Estat i amb la resta d'Europa, i calen mesures concretes per fer-hi front. I li'n posaré uns exemples. Vostè, senyora consellera, en totes i cadascuna de les interpellacions que els populars li hem presentat, ens deia que ja estaven en marxa les mesures per combatre el fracàs escolar. Suposo que se'n recorda, i que recorda quan em deia en la passada intervenció: «No, no em demani que faci, faci, faci, perquè nosaltres fem, fem, fem.»

Primer ens van dir que redactaven un pla de xoc contra el fracàs escolar; després, que el pla de xoc era el mateix document de projectes que tenia el Departament; després, que ja el tenien fet; després, que les mesures es trobaven dintre del Programa 2004-2007, i, després, que el pla de xoc no existeix, perquè això no funciona així. I tot just en l'anterior interpellació ens comentava unes mesures: més autonomies de centre, ens deia, més professorat, més plans educatius d'entorn, pla de biblioteques escolars, el gust per la lectura, pla de llengües estrangeres, pla de noves tecnologies

a l'aula... Després entraré a valorar-li aquests plans, perquè val la pena fer-ne esment.

Veu el que li deia? Vostè no ha proposat ni una mesura concreta per lluitar contra el fracàs escolar; vostè ens presenta mesures de millora general del sistema. I li ho explicaré. És clar, que si tenim més professors millorarà l'atenció a l'alumnat! Però el que cal veure és si aquests professors s'utilitzen per ajustar les ràtios, perquè, és clar, no només s'han de posar els recursos humans, sinó que aquests s'han de posar on calen, a les zones on més fracàs escolar hi ha, perquè si posem..., només per absorbir la nova població que ve, fem el que hem de fer, però no lluitem de forma decidida contra el fracàs escolar. És clar, que si augmentem l'autonomia dels centres millorarà l'atenció a l'alumnat! Però cal veure si això no respon més a la impossibilitat i al fracàs d'una planificació centralitzada que no pas a aspectes concrets de millora, perquè aquests aspectes s'han de guanyar de forma concreta. L'increment de l'autonomia ha d'anar lligat a la coresponsabilitat, i tots ho sabem molt bé. Per això, les administracions educatives han d'ajudar els centres dotant-los de formació, d'instruments, perquè puguin planificar, perquè puguin desenvolupar els seus processos de millora mitjançant polítiques d'estímul i de reconeixement, sense perjudici de l'aportació dels recursos necessaris per a l'assoliment d'aquests objectius.

Per exemple, l'autonomia, en si, no millorarà el fracàs escolar si no va lligada als plans anuals de millora. No parlem de plans d'entorn, ni de projectes educatius de centre, ni de programes dels equips directius; parlem d'aplicar el model europeu de gestió, de la qualitat dels centres, dels incentius de millora que els mateixos centres estableixin.

I resulta que ha de venir el Ministeri, senyora consellera –és a dir, com vostès diuen, Madrid–, per presentar propostes concretes de lluita contra el fracàs escolar. Ens parlaven del fet que aquest any començaran, de forma experimental, 600 centres a tot l'Estat, que el cost seria de 8 a 9 milions d'euros, que el Ministeri en finançaria un 50 per cent, i ens parlava, concretament, de quins programes finançaria per a educació primària i per a educació secundària. Per a primària, dos tipus de programes, un de reforç i un de recolzament a alumnes amb dificultats d'aprenentatge, i un altre d'acompanyament escolar, i per a secundària ens parlaven també de programes d'acompanyament i reforç, a més d'altres iniciatives orientades a objectius com millora de la convivència, etcètera. Aquests programes s'implantarien des del curs 2005-2006, i queda pendent parlar amb les administracions educatives de les comunitats autònomes, ens deien, per posar-ho en marxa.

Què dirà a la ministra quan pacti, o si ja han pactat? Que «per lluitar contra el fracàs escolar no es pot fer un document tancat», com ha fet el Ministeri? O aquella d'«eradicar el fracàs escolar no es fa amb tres mesures ni amb tres folis», com li deia a aquest diputat?, que són autèntiques perles parlamentàries!, senyora consellera.

Però, escolti, què és el Pacte per la internacionalització de l'economia i la competitivitat? O el Pla català de seguretat viària? O el Pla nacional de joventut? O el Pla

de xoc de centres de salut? O el Pla d'habitatge? Què vol dir, que aquests documents són paper mullat? Que no serveix per res, posar dues o tres iniciatives, dos o tres objectius, en un paper? Veritat que no? Veritat que aquests són documents fonamentals i eixos centrals de la política del Govern? Veritat que aquests documents responen al que tots els sectors socials i del país...? Doncs, per què el fracàs escolar no té el mateix tractament, quan vostès van parlar de pla de xoc concret, amb mesures concretes, contra el fracàs escolar?

I no només és que li han hagut de recordar des de l'Estat que sí que es poden fer actuacions concretes contra el fracàs escolar, sinó que també des dels ajuntaments li han dit que sí, que es poden fer, que es poden escriure en un paper mesures concretes per lluitar contra el fracàs escolar. Què és, si no, el que es va pactar amb l'associació Pla Estratègic Metropolità de Barcelona? Una sèrie de mesures concretes a aplicar, en aquest cas, segons ens deia, al Baix Llobregat per lluitar contra el fracàs escolar. I vostè sap molt bé què deia el Pla Estratègic Metropolità. L'informe del Pla Estratègic ens deia: «El sistema educatiu no assoleix nivells suficients d'eficàcia ni en els aspectes d'instrucció ni en els educatius ni de formació d'una ciutadania crítica i plenament responsable.

No es dona una adequada relació i coordinació entre el sistema productiu i l'educatiu, i segons els estudis, durant el curs 2001-2002, les darreres de què disposa el Pla estratègic, a Catalunya es va comptabilitzar un 30,28 per cent de fracàs escolar. I on diuen tot això és en un document, en les seves pàgines, en la seva lletra, però en quelcom més important: en les seves anàlisis i les seves propostes.

Entén, doncs, la necessitat d'una pla concret de lluita contra el fracàs escolar? De conèixer les mesures concretes contra el fracàs escolar?

Perquè, clar, la situació és com la que li he descrit: vostè no fa cap mesura concreta *extraordinària*; sí, consellera: *extraordinària*, perquè la situació, la nostra situació ho exigeix. I li han de venir de l'Estat, i li han de venir els municipis a dir-li: «Faci, faci, faci...», faci polítiques concretes per lluitar contra el fracàs escolar. Perquè, si no, jo em pregunto, que només tindrem una lluita coordinada, integral contra el fracàs escolar al Baix Llobregat, amb el pacte que vostè ha signat en el Pla estratègic metropolità? O només en aquelles escoles que l'Estat financi, dintre d'aquest cúmul de sistemes escoles?

De passada –com veig que s'acaba el temps, li ho comentaré en la segona intervenció–, ens podria explicar com estan les converses amb l'Estat?, quines escoles participaran d'aquest projecte?, han pactat el calendari?, la dotació pressupostària que li correspondrà a Catalunya...

Però el més important, senyora consellera, és veure com des de l'Estat, almenys, podem estar d'acord o podem no estar d'acord amb les propostes que fan, que ja li dic que hi han propostes que nosaltres no hi estem d'acord, però almenys posen objectius concrets, planificació concreta –planificació concreta–, recursos concrets per lluitar contra el fracàs escolar i sobretot un pla

concret per lluitar contra un dels problemes principals que té l'educació a Catalunya.

Gràcies, senyora consellera, senyors i senyores diputades.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar la resposta en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre senyor diputat Rafael López, com vostè diu molt bé, i no és que hagi de servir de precedent, però hi estem totalment d'acord.

Per començar, dir-li que tinc la sensació d'estar vivint un moment que ja hem viscut abans, amb els mateixos detalls; és una mena de *déjà vu*, eh?, el que estem fent en aquest moment. Però també deixi'm que li digui que em sembla molt bé que s'interessi tant pel fracàs escolar, perquè és un tema que ens preocupa molt i que, evidentment, li respondré una altra vegada, tot aprofitant per posar-lo al dia de les mesures que ha pres la conselleria. I li donaré dades que vostè també ha comentat, dades que tenim del curs 2003-2004. I per posar-lo en situació li diré unes dades que –ho comparteixo amb vostè– no són positives.

Un 72,5 per cent dels alumnes de quart d'ESO es graduen –es graduen–; un 12,5 per cent no es graduen, es treuen el certificat, i un 14,5 per cent aproximadament repeteixen. D'aquestes dades, tampoc n'hem de treure conclusions precipitades. Cal tenir en compte que d'aquest 12,5 per cent una part important s'incorporen als programes de garantia social, als PTT o a les empreses, i una quantitat gens –gens– menyspreable es reenganxen i continuen posteriorment els seus estudis.

Tot i això, com ja li he dit en començar la meua intervenció, aquestes són dades que cal millorar i no hi estalviem esforços, perquè incrementar el rendiment de tot l'alumnat és el principal objectiu del Departament d'Educació, com vostè també ha dit molt bé.

Però és cert –és cert–, i en això també li dono la raó, quan vostè diu: «És que la manera com vostès ho enfoquen no és la manera que aquest il·lustre diputat creu que s'hauria d'enfocar.» Doncs, és cert, no és de la mateixa manera que ho veiem, per tant, no és de la mateixa manera que hi intervenim, eh? És a dir que fixi's que tenim una altra coincidència, ni que sigui en la discrepància, però la tenim.

Nosaltres pensem que la qüestió del fracàs escolar no es soluciona amb una sola mesura –amb una sola mesura–; és una qüestió complexa i com a tal requereix un seguit de mesures coordinades i integrades que tinguin continuïtat al llarg del temps.

Això, estic segura d'haver-li-ho dit més d'una vegada. I només caldria anar a les transcripcions dels diaris de sessions per comprovar-ho. I per això quan vostè diu: «Facin, facin, facin...», jo vinc i li explico el que estem fent, fent, fent. I que no ho estem fent sols, perquè nin-

gú ens diu que ho haguem de fer sols. I és clar que no ho hem de fer sols! Ho fem amb els ajuntaments, evidentment, també. I per això la mesura, per exemple, dels plans d'entorn, doncs, són una mesura de lluita contra el fracàs escolar que nosaltres treballem amb els ajuntaments perquè l'objectiu és posar en comú tots els esforços per aconseguir, entre altres coses, cohesió social i reducció del fracàs escolar i de la pèrdua d'alumnat que en determinada edat es pugui produir.

Com ja deia en una intervenció anterior en relació amb aquesta pregunta seva, a aquesta interpellació, doncs, la nostra preocupació no es limita a posar remei quan el problema esclata sinó a buscar solucions anticipatòries, que també vostè m'ha parlat de la primària, és a dir, a implementar mesures de detecció primerenca que permetin una actuació educativa des del primer moment per evitar així que el problema creixi.

En aquest sentit, volem atendre les dificultats d'aprenentatge i buscar solucions a problemes relacionats amb mancances socials, culturals i econòmiques de les famílies des del mateix moment en què es detecten. L'experiència ens diu que si només actuem quan l'alumnat arriba a l'educació secundària o quan finalitza la seva escolarització obligatòria, ja hem fet tard. Per tant, sense deixar d'actuar en aquestes etapes, convé actuar des del moment en què els centres detecten el problema.

Escolti, què hem fet, doncs, fins ara? I posi-ho vostè en una llista de mesures que estem seguint per lluitar contra el fracàs escolar. Quan jo li dic: «No tenim un pla de xoc de mesures», és perquè estan transversalment en moltes actuacions. I jo altres vegades li havia dit: «Escolti, ja ens asseurem un dia vostè i jo a fora, quan vulgui...», i farem la llista i li diré exactament totes aquestes mesures, que són de tipus transversal, per què les estem aplicant, i les estem aplicant com un d'aquests objectius per millorar el rendiment del nostre alumnat i, per tant, reduir el fracàs escolar.

Miri, aquest curs ja són 230 els centres públics d'educació infantil i primària que compten amb un tècnic superior d'educació infantil. És evident que és un nou perfil professional que incorporem a la plantilla dels centres per donar suport a l'educació infantil i treballa amb aquesta idea de la prevenció i la detecció primerenca dels problemes d'aprenentatge.

Escolti'm, ja vaig dir a la compareixença, i li vaig fer la comparació numèrica, que el nombre de professors i mestres que nosaltres situem al sistema any rere any, és a dir, l'increment del capítol 1, no té a veure directament amb l'increment de l'alumnat que rep el sistema sinó que és superior, precisament perquè les mesures qualitatives, que són aquelles que ens han d'ajudar en aquesta lluita contra el fracàs escolar, hi tenen un paper important. Aquesta mesura, és voluntat d'aquest Govern anar-la estenent els propers cursos.

Una altra de les mesures importants... Que vostè em diu: «Quina mesura?» Escolti, el tracte a la diversitat; les aules d'acollida ho són. Molts dels alumnes que ens acaben, doncs, coixos l'obligatorietat, l'etapa obligatòria, eh?, doncs, provenen d'aquest alumnat d'incorporació tardana al sistema educatiu. Doncs, l'aula d'acollida en aquest sentit té un paper fonamental que, per

exemple, jo li he de dir que en l'actual tramitació que seguirà la LOE, a tall d'exemple, considera no bàsic; la LOE considera no bàsic, i això és important, les activitats d'atenció a la diversitat dels alumnes i s'atribueix a les administracions educatives la capacitat de regular les mesures d'atenció a la diversitat organitzatives i curriculars que permetin als centres una organització flexible dels ensenyaments. Doncs, això, amb anterioritat i amb el marc anterior no era possible, i ara ho és, i ara ho serà. Per tant, aquest és un articulat no bàsic, i jo crec que ens permetrà a nosaltres fer una actuació en aquest sentit també important.

Aquest curs, vostè sap que quasi són mil les aules d'acollida que tenim, i que com més tard s'incorpora l'alumnat al centres, en l'etapa educativa corresponent, doncs, més suport, més ajuda necessita perquè no incrementi aquest gruix en finalitzar l'educació secundària obligatòria. I ho hem fet de tal manera que n'hem situat, d'aquestes aules d'acollida, aquest any, amb les que hem implementat, el 62 per cent en instituts i el 57 per cent en centres d'educació infantil i primària. És a dir, ja estem treballant en els dos sentits.

Els plans educatius d'entorn, vostè no els veu com una mesura per millorar els índexs de fracàs escolar; doncs, ho són, la seva voluntat hi és. En els acords a què arribem amb els ajuntaments, el que estem treballant és aquesta línia concretament. Per tant, escolti, són un bon recurs. Per què? Doncs, perquè el que es pretén és que tots els recursos dedicats a l'educació per reduir el fracàs escolar i millorar el rendiment de l'alumnat vagin en la mateixa direcció. I anirem també incrementant aquest nombre de plans d'entorn.

Hem incrementat altres perfils professionals molt importants, com el dels integradors socials, eh? De la mateixa manera que també hem incrementat les unitats de suport a l'educació especial. De la mateixa manera que també hem continuat millorant les plantilles dels serveis educatius –els EAP, els CRP, els assessors LIC, etcètera– per millorar l'atenció a la diversitat.

Es continua avançant en la reorganització i integració d'aquests serveis, millorant el suport per als centres. Evidentment vostè continua dient: «Aquestes no són mesures...» Sí, que ho són! Escolti, no em digui que això no són mesures per reduir el fracàs escolar i millorar el rendiment de l'alumnat. Evidentment que ho són. I altres programes d'innovació que hem posat en marxa aquest curs també ho són. Evidentment que també.

I una altra qüestió, que si vol després en parlem a la rèplica, no? Miri, el pacte nacional per la internacionalització de l'economia té un apartat d'educació i parla del fracàs escolar, concretament. I a l'escolarització postobligatòria tenim un increment important en FP, i és una aposta que vostè sap que estem treballant amb un gran esforç.

I una altra cosa, sí que és cert que el Govern de l'Estat ha posat a sobre de la taula diners, però per finançar nous plans o per pagar l'esforç que el Govern de la Generalitat ja estava fent en aquests centres i en aquests suports als alumnes amb dificultats? Escolti, ja ho fèiem, eh! Ja començava a ser hora que ho comencessin a pagar.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora consellera, com sempre, per les seves explicacions.

Home, jo no diria que..., jo no parlaria de *déjà vu* sinó que parlaria..., simplement no ha tornat on estava sinó que no s'ha mogut. Vull dir, des de la passada interpellació no hi ha hagut, que nosaltres sapiguem, noves intervencions en aquesta línia.

A veure, vostè parla realment de mesures molt importants que nosaltres no li direm. Però les mesures d'atenció a la diversitat, com ja li deia, milloren el sistema educatiu en general, però no són una aposta parcial, no són una aposta concreta per reduir els índexs de fracassos escolars.

Quan vostè em parla de les mesures del Ministeri: reforç i recolzament a alumnes, acompanyament escolar, acompanyament i reforç. Això són mesures concretes per a una problemàtica concreta, no per a l'atenció a la diversitat. Aules d'acollida, és que se n'han de fer. Però que es pensa que Finlàndia no en té? O que Suècia no en té? (*Veus de fons.*) Bé, Suècia no en té. Que es pensa que els altres sistemes amb un grau de fracàs escolar menor que el nostre no en tenen? Clar, per això són mesures per fomentar la diversitat. Per descomptat que el que provocaran les aules d'acollida és la integració de l'alumnat nouvingut i d'evitar fracàs escolar en el nou alumnat. Que això és molt important? Li ho reconeixem i li demanem que segueixi en aquesta línia. Però no em digui que hi han tota una sèrie de mesures, i em plantegi mesures que s'han portat des de sempre, que no s'han inventat ara, que no són noves, que des de sempre s'han posat per millorar la qualitat educativa.

El que nosaltres diem, tenim un problema concret. L'OCDE, la Unió Europea ens demana que en unes dades concretes resolguem un problema molt concret. I el que li demanem, que igual que tenen altres problemes de Catalunya una planificació concreta, sobre aquest tema també la tingui la Generalitat. Perquè al final ens perdrem, amb aquesta transversalitat, perquè tot serveix per a tot. Com quan vostè presenta els plans, que al final fem suma i resulta que el pressupost d'Educació és més del que realment és. Per què? Perquè en tots els plans ens posen el finançament global, el finançament transversal. I si vol parlem dels plans concrets, de plans concrets de què vostè parla, parla d'innovació...

Per tant, no es tracta d'una mesura en concret. Es tracta de mesures concretes per lluitar de forma concreta.

Solucions anticipatòries a la primària? N'estem molt convençuts, s'han de fer, però quines mesures concretes s'estan fent? L'atenció a la diversitat, com li deia, no és una mesura concreta per a la lluita contra el fracàs escolar.

I no és que nosaltres traguem conclusions precipitades, és que ens ho diuen tots els informes. Tenim un greu problema sobre aquest tema, i el que no entenem, i li ho repeteixo, és que no s'estiguin fent esforços concrets per solucionar aquest tema.

I ara em queda un moment per parlar dels plans. Jo suposo que vostè sap el que li diuen, i li ho diré un altre cop –per què no?–, els sindicats sobre els plans que vostè presenta. Bé, em permetrà..., no ho sé, algú riu quan parlem dels sindicats; jo suposo que el mateix respecte els tindran quan els diuen coses que els convé com coses que no els convé. (*Veus de fons.*) Perfecte, senyora Camats, perfecte.

Diu: «No s'han rectificat les deficiències en la planificació educativa, que es tradueixen en aules massificades i una incapacitat de l'Administració de donar una resposta a la matrícula lliure.» La conselleria ha optat per promocionar petits plans que afecten només uns quants centres. Una política que en diuen «nadalença», per part de la Generalitat, que il·lumina els carrers i els decora, però que no elimina el pla real.

Escolti, miri, servei d'assessorament davant de situacions de conflictivitat. Que tres adolescents resulten ferits en una baralla entre alumnes d'un IES de l'Hospitalet de Llobregat? Doncs, tenim un titular a la premsa: «Els centres escolars catalans disposaran el primer trimestre del curs que ve d'un servei al qual podran recórrer per rebre assessorament davant situacions de conflictivitat.» Quina és la realitat? (*Pausa. Veus de fons.*) Bé, em diu que funciona; me n'alegro.

Llengües estrangeres, cal fomentar les llengües estrangeres, vostès surten a la premsa i presenten un pla per potenciar l'ús de les llengües estrangeres: un centenar de col·legis públics, un 2,5 per cent dels centres de Catalunya. Projectes de convivència al carrer, l'anomenada «violència juvenil»: un projecte per potenciar la formació cívica, vuitanta centres, el 2 per cent, 115.000 euros. Projectes d'obesitat infantil: presenten una campanya de menjar sa als col·legis, però al final tot queda en una guia de menús equilibrats. Promocionar l'educació ambiental: cent escoles, un 2,5 per cent del total i 100.000 euros.

Jo crec, realment, que hi ha una manca de resposta als problemes reals, una planificació per als problemes reals, i que hi ha una política mediàtica i d'aparador. I no ho diem nosaltres; també ho diuen els professionals de l'educació.

Miri, senyora consellera, per acabar, tenim objectius comuns i tenim reptes importants. Ens ho diuen els professionals, ens ho diu la Comissió Europea, ens ho diu l'OCDE i ara ens ho han vingut a dir l'Estat i l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Ara només cal que vostè, cal que el seu Departament, senyora consellera, se n'assabenti.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té, per al torn de rèplica, la paraula la consellera d'Educació, l'honorable senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Bé, il·lustre diputat, jo..., em sembla que..., diu: «Som on érem», no? Jo li donaré algunes dades més, i li ho torno a repetir: els programes

de reforç, i d'acompanyament i reforç, de què vostè em parla s'aplicaran a centres que escull el Departament d'Educació i que l'únic que fan és donar-nos diners per finançar unes qüestions, uns temes, unes implementacions i uns projectes que ja fèiem –que ja fèiem. I em sembla bé que ens ho reconeguim i que ens ho paguin, m'entén?, però és que feia anys, amb anterioritat, que es feien, eh? O sigui que no ens cal que vingui ningú a dir-nos el que hem de fer. Ja ho fem –ja ho fem.

A més a més, jo el que li vull dir també és que el Departament d'Educació ha fet una aposta molt decidida per la formació i la inserció laboral dels joves. El projecte Casa d'Oficis, amb què es proposa la formació d'un miler de joves en una especialitat professional i que els ofereix una primera experiència laboral per facilitar-los la inserció en el món del treball, aquesta iniciativa organitzada pel Departament d'Educació i amb col·laboració del Servei d'Ocupació de Catalunya, el SOC, de la Generalitat, i el suport del Fons social europeu, es desenvoluparà a les instal·lacions de quaranta-vuit instituts d'educació secundària. Es va iniciar el juliol del 2005 i té una durada d'un any; compta amb mil places a tot el territori, i s'adreça a nois i noies entre setze i vint-i-quatre anys en situació d'atur, especialment aquells que han finalitzat l'ensenyament secundari obligatori sense obtenir-ne la titulació. La nova iniciativa ofereix set especialitats: fusteria, fusteria d'alumini, jardineria, manteniment, paleta, pintura i serral·leria.

És a dir, escolti'm, s'està fent un treball seriós en aquesta línia, que ja s'havia encetat al seu moment, creiem que és encertada i la continuem treballant i ampliant, eh? Per tant, no em digui que no és una preocupació del Departament. No em digui que els ajuntaments ens diuen que «hem de». No, nosaltres, conjuntament amb els ajuntaments, estem donant suport a iniciatives per pal·liar el fracàs escolar i, a més a més, també per facilitar la inserció laboral dels joves que surten dels nostres centres.

Evidentment, vostè em deia: «L'escolarització postobligatòria deixa d'incrementar-se.» Nosaltres anem per aquesta línia. Quan comencem a ampliar els cicles formatius, any rere any, i a incrementar el nombre de professors que posem a formació professional, és per a alguna cosa, i és en aquesta línia també. Jo..., em sembla que hi han força mesures –força mesures– per, precisament, millorar el rendiment de l'alumnat i fer que el fracàs escolar es redueixi.

Escolti'm, els sindicats, per part del Govern, del Departament d'Educació, d'aquesta consellera i crec que també de tots els membres d'aquesta cambra, es mereixen tot el respecte ara i sempre –ara i *sempre*–, senyor diputat; almenys aquesta és la perspectiva de la consellera. És evident que els sindicats, com altres sectors educatius, i em sembla que també vostè, amb les seves paraules, ens estan dient: «Ja aneu bé, però voldria que anéssiu més de pressa.» Això és el que em sembla acabar llegint de la seva intervenció.

Sàpiga que les aules d'acollida en aquest moment estan fent una funció molt important per inserir al sistema educatiu els alumnes que ens provenen d'altres nacionalitats, però també treballen amb alumnes amb neces-

sitats educatives específiques que no són alumnes estrangers, i, en la mesura que es disminueix, no es retira el recurs. El recurs es manté perquè el que volem és que continuï sent una eina de reforç, eh? –de reforç–, dintre dels centres.

Per tant, escolti'm, em sembla que ho tenim bastant ben apamat. Que vostè em digui: «Ens agradaria que anés més ràpid», doncs, miri, si l'Estat i el Govern central durant els últims deu anys haguessin dedicat diners a aquests problemes específics contra el fracàs escolar, potser hauríem corregut més; però no ens han arribat fins ara, sap què li vull dir? I, si potser la LOE és molt més flexible en com ens hem d'organitzar nosaltres i com hem de donar respostes a la nostra necessitat, ens aniria..., ens anirà molt més millor del que la LOCE pintava que ens podria anar.

Perquè una cosa li diré: escola inclusiva, sí; solució amb escola inclusiva, sí; segregació per motiu de rendiment escolar, no, perquè això és la manera fàcil i senzilla que de vegades s'utilitza quan no se saben trobar solucions al problema real. I crec que vostè hauria d'estar d'acord amb això, si està a favor del sistema educatiu d'aquest país.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 300-00987/07)

Passem a substantiar el següent punt de l'ordre del dia, el desè, consistent en la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller de Medi Ambient, un altre cop –un altre cop– som aquí per parlar d'aigua, des de la preocupació, des del neguit, per bé que en aquest Ple, des de la perspectiva ambiental, també parlarem de Xarxa Natura 2000 i també parlarem d'altres qüestions que de la mà del seu Departament estan portant, creiem que massa neguit.

Però volem parlar de política de l'aigua i, si m'ho permet, volem parlar de política, perquè no és en absolut menor el tema de l'aigua, com es pot veure no només per l'episodi de sequera, a què ens referirem i molt, sinó de la globalitat d'aquesta política, que en cap cas no podem compartir, i li confesso que tenim una certa sensació que ja no la comparteixen ni alguns dels grups parlamentaris que li donen suport. Jo no sé com es visualitzarà això, però li ben asseguro que cada vegada hi ha més neguit, cada vegada hi ha més preocupació.

Per què? Doncs, home, nosaltres creiem que en política de l'aigua, i ara parlo d'abastament –també em referiré una mica a temes de sanejament–, vostès fan una

mala diagnosi. Per què? Home, miri, jo el mes de juliol li vaig fer una pregunta molt senzilla i me l'ha contestat per escrit, cosa que li agraeixo, evidentment, li vaig dir: «Escolti, vostè creu que aquest episodi de sequera que estem vivint és una cosa conjuntural o és una cosa realment estructural?» I vostè em contesta literalment una cosa bastant interessant; diu: «L'escenari que està patint Catalunya es deu que no hi han pluges» –em sembla molt bé–, diu: «No ens trobem davant d'una situació de dèficit estructural.» Aquest, d'entrada, al parer nostre, és el nucli dur i la crítica que li fem a vostè.

Per què? Home, doncs, miri's els últims cinc anys i veurà com els governs, els que siguin, han hagut de fer quatre decrets per gestionar la sequera, o miri's els últims deu anys i veurà que n'han fet set, de decrets. Per tant, estem davant d'un problema estructural, vostès mateixos ho diuen: «No estem a la Catalunya dels 6 milions, estem a la Catalunya dels 7 milions», etcètera. Catalunya necessita aigua, i aquest és un problema estructural.

Però si només fos una mala diagnosi que inevitablement ens porta a una mala teràpia..., perquè, és clar, si un no concep el problema com a estructural, el que fa és portar vaixells de Múrcia, buidar el pantà de Sau i fer coses tan esperpèntiques com aquesta, que són anar tapant forats sobre la marxa i anar improvisant i, una mica, mirar el cel, vostès resar no, perquè plogui, uns altres segurament que sí... En aquesta mala diagnosi que condueix inexorablement a una mala teràpia, a més a més hi ha un excés de prejudicis i de dogmatismes d'una mala entesa nova cultura de l'aigua.

I, per tant, tot plegat fa que estiguem en aquesta situació d'atzucac. Fa que hi hagi neguit en el món municipal, perquè pateix pel subministrament; que hi ha hagi neguit, per descomptat, en el món agrari, perquè ja fa temps, doncs, que no poden regar els regants de Girona; fa que hi hagi neguit en el món municipal, en diferents àmbits, i per descomptat en el món industrial i, en general, en el conjunt de la societat, no?

Miri, nosaltres pensem que en política de l'aigua, particularment en abastament, es poden fer únicament tres coses, i li ho vaig mig insinuar o dir d'aquesta manera en una comissió: es pot gastar-ne menys, es pot utilitzar millor la que tenim i es pot portar-ne de fora. No es pot fer res més, no ens la podem inventar, podem fer aquestes tres coses. I, si les desglossem, veurem com vostès fan una mala política.

Miri, en el capítol de gastar-ne menys es poden fer unes quantes coses, però com a mínim se'n poder fer tres: se'n pot incrementar el preu per desincentivar-ne el consum; se'n pot, per altra part, doncs, incentivar l'estalvi a base d'educació ambiental, o es poden fer, pensant en els empresaris, desgravacions fiscals per a aquells que canviïn processos i aconseguixin estalviar aigua. Això és el que fèiem des de Convergència i Unió: impost de societats, 10 per cent de desgravació per canvis. Vostès, en aquest primer capítol, escolti, només increment de preu; només increment de preu, s'obliden de la resta.

Utilitzar-la millor? Home, es pot reutilitzar, es poden connectar les xarxes i es pot fer una bona política de

desembassaments. Nosaltres intentàvem fer les tres coses. Vostès diuen «reutilitzar» amb una gran paradoxa: si es llegeix el Pla de sanejament que ha presentat, diu que hi han depuradores que depuren massa bé, que abaixaran una mica la qualitat de l'aigua. Aleshores, no demani que la gent pretengui utilitzar l'aigua d'aquestes depuradores, perquè, si vostè n'abaixa la qualitat, és el primer que no dóna missatges o que els dóna contradictoris.

Es poden connectar les xarxes d'abastament, i aquesta sí que és una crítica de profunditat. Miri, amb el que es gastarà vostè –Déu no vulgui que l'hagi d'anar a buscar– amb aquest vaixell d'aigua, no sabem si depurada o dessalada o no, de Múrcia o no sabem d'on vindrà, en el supòsit de la sequera, amb un 10 per cent del que li costarà aquest vaixell tindríem la connexió de xarxes feta, en l'àmbit, doncs, del Consorci d'Aigües de Tarragona i del Ter i Llobregat. I vostès en això són profundament contradictoris.

Per tant, rebutgen, de les tres possibilitats, en rebutgen dues. Perquè a més a més fan –i li ho demostraré– una mala política de desembassaments, que ha accentuat d'una manera molt considerable el problema que estem vivint.

I portar-la de fora, vostès diuen «només la dessalació», ho fien tot a la dessalació. Qui els ha vist i qui els veu! Si alguna cosa té la dessalació és consum energètic. Vostès que diuen: «No volem la nuclear, no volem la hidràulica, no volem la fòssil per Kyoto» –molt bé, d'acord–, «no volem..., fem una moratòria de l'edícia, i a més a més no la volem portar de França», escolti'm, vostès, que diuen això, ara volen fer exclusivament dessalació.

Nosaltres, davant d'això, diem: «D'acord que no la podem portar de l'Ebre, d'acord. Portem-la del Roine, que és allà on n'hi ha.» Nosaltres, en aigua, diem dues coses molt senzilles: un país en xarxa, de la mateixa manera que fem amb l'internet, que fem amb les carreteres, que fem amb el gas, que fem amb la telefonia, que fem amb tantes i tantes coses, i una xarxa connectada a Europa, com tenim la nostra xarxa de telefonia, de gas, d'electricitat, d'internet, el mateix. I vostès, carregats de dogmatisme i que parteixen d'una mala anàlisi de la situació, que diuen: «Això és un problema conjuntural, d'aquí a dos dies ho tindrem resolt, amb un vaixell ho arreglarem», vostès que parteixen d'una mala diagnosi, a més a més, doncs, hipotequen el futur fent, només per dogma..., deixant una colla de possibilitats.

Miri, li he relacionat, en política de l'aigua, nou possibilitats; vostès en rebutgen cinc, de les nou. Conseqüència pràctica? Home, doncs, que només en tenen una, de política: apujar l'aigua. Així ho diu el seu director, el director de l'Agència Catalana de l'Aigua, en una entrevista, doncs, en un diari, diu: «L'única manera seriosa d'estalviar aigua, a tots els sectors, és que sigui més cara. Tot això és el que saben dir. I fixin-se en les paradoxes a què estem arribant. Vostès, en planificació –que és el segon tret greu que els fem– només n'han planificat una, de cosa. I fixi's en les paradoxes de la vida –és una ironia això–, només han planificat el nou cànon de garantia de subministrament –que ara li ani-

ran canviant el nom–, l'única cosa que vostès no poden donar a dia d'avui, perquè no han fet els deures, perquè no han fet cap política estructural. I en el camp de la planificació l'únic que han planificat és un tribut per garantir allò, l'única cosa que a dia d'avui vostè i la seva política ens ha portat a la irresponsabilitat de no poder-ho garantir.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, doncs, denunciem aquesta política que carrega exclusivament amb els impostos en lloc de les desgravacions fiscals i que no ofereix aquestes garanties.

En l'àmbit de gestió, vostès han fet una molt mala política de desembassament. Han demanat als ajuntaments, han demanat als particulars, han demanat a les famílies, han demanat a les empreses, han demanat a tothom que estalviï l'aigua, i els únics que no l'han estalviat són vostès fent una política alegre de desembassaments, irresponsable. Una altra paradoxa. Sembla estrany que siguin vostès els únics que no s'han adonat que estàvem a l'escenari de sequera, i vinga!, vinga desembassar de qualsevol manera. I vostès, no són, evidentment, culpables de la sequera, però sí que són culpables que haguem arribat a aquest extrem per una política irresponsable, en aquest cas, doncs, de desembassaments.

I vostès no han aplicat la lògica –fixi's– que apliquen en el mateix decret de gestió de sequera de treballar en xarxa. Diuen: «Escolta, ara treballarem amb el Ter i el Llobregat com a vasos comunicants», i és una bona lògica. Doncs, caram!, per què no la volen per al conjunt del país, entre el Ter i el Llobregat i el Consorci d'Aigües de Tarragona i l'Ebre?, per quins set sous no la volen?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Això, que, primera, és infinitament més barat que els seus vaixells, aquests que pugen i baixen de la presa de Sau i aquest que ha de venir de Múrcia a portar aigua dessalada de Múrcia –també, Déu n'hi do!, ara diu que la portaran crua–, en qualsevol cas, és infinitament més barat. Segona, és una garantia de subministrament de veritat, perquè vostè ho sap perfectament, per exemple, ara, en lloc de buidar Sau, si tingués la connexió de les xarxes fetes, tota aquella aigua que ja està concedida –no li estem parlant d'incrementar concessions– en l'àmbit de l'Ebre i que puja fins al Camp de Tarragona, i que ara ja no la consumeix el turisme, perquè ja no hi és, en la intensitat del mes de juliol i agost, ara la podria portar a l'entorn metropolità de Barcelona i ens estalviariem els vaixells, ens estalviariem això de Sau, la mortaldat d'aquests peixos, que com que no són nacionals, doncs, es poden morir, aquestes quatre mil tones de peixos, i aquí no passa res.

És clar, en qualsevol cas ens sembla que és una política d'improvisació, però –i ho dic molt seriosament– ens sembla que aquesta improvisació i aquesta sobre-tot manca de planificació ens porta a la ruïna.

Això accentuat en l'altre àmbit –que no tinc pràcticament temps de parlar-ne–, que és l'àmbit del sanejament. A més a més, vostès deixen d'invertir 240 milions d'euros, deixen de fer 422 actuacions al territori, i encara fan una cosa més greu que aquesta, passen el

mort als ajuntaments, des de dues perspectives: econòmica –diu: «Escolta, jo no ho faig, ja us ho fareu vosaltres»– i penal. Per tant, a tots aquests 422 alcaldes i regidors de medi ambient els estan posant al damunt la responsabilitat penal, perquè vostè no els diu que s'hagi de deixar de fer, vostè els diu: «Això, nosaltres ho deixem de pagar.»

Per tant, a partir d'aquí nosaltres fem, no només una crítica, que la fem, contundent, que la fem tan contundent i tan respectuosa com som capaços, sinó sobretot una alternativa.

Escolti, conseller, no estem treballant, i la proposta alternativa de Convergència i Unió, que consisteix a utilitzar les nou possibilitats que tenim al nostre abast, amb mesura, les nou que li he esmentat, no és una política segurament pensada per a d'aquí dos anys, en les properes eleccions, és una política pensada per als d'aquí vint anys, perquè aquest país necessita aigua, s'ho miri com s'ho miri, i perquè el problema que tenim és estructural, i, com a tal, requereix solucions estructurals.

Aquest país necessita solucions estructurals que passen per la connexió de les xarxes i per deixar de banda, d'una vegada per totes, tant dogmatisme; que passen per connectar aquesta xarxa com totes les altres allà on hi ha aigua. I no s'equivoquin, nosaltres no diem «el Roine i barra lliure». Nosaltres diem «sí» a l'estalvi; «sí», si cal, a l'increment de preu; «sí», també, a la desgravació; «sí» a la reutilització; «sí» a tot allò que ens dóna l'eficiència i la gestió correcta en el tractament de les xarxes i la connexió de les xarxes; «sí» a la dessalació, i també, al costat de tota aquesta política, al Roine.

I no ens faci dir el que no hem dit. Nosaltres diem: «Tenim nou instruments a la mà, els fem servir tots nou.» Per què? Per no hipotecar de futur, com està fent vostè i la seva mala política de l'aigua, carregada de prejudicis i que parteix d'una diagnosi radicalment incorrecta del que està passant. Tenim un problema estructural d'aigua, i per evitar tot això li oferim aquesta alternativa i voldríem saber a veure si vostès pretenen o no canviar aquesta mala política de l'aigua que ens hipoteca de present, però sobretot que ens està posant en un coll d'ampolla per al desenvolupament d'aquest país de futur...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...sigui quin sigui aquest desenvolupament, sigui turístic, sigui industrial, sigui de serveis, i fins i tot per aquesta Catalunya que vostès diuen, amb bon criteri, la dels set milions. Necessita, evidentment, més aigua que la dels sis milions.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula per fer la resposta l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Ho ha plantejat en termes de debat polític. M'hauria agradat molt sentir-lo, després d'haver preguntat tantes vegades –és una petita introducció– com estava el deute de 92 milions, haver sentit la seva felicitació i reconeixement que abans del 31 de desembre aquest país haurà recuperat aquest deute històric dels 92 milions vinculat al Pla de sanejament.

Simplement ho assenyalo perquè, com que he estat molt emplaçat en aquesta tribuna a veure que donéssim comptes d'això, com a mínim reconeguem que això s'ha resolt.

Efectivament, vostè parla que és un debat polític, i aquí es tracta de veure com garantim l'aigua per al futur de Catalunya –això és la primera constatació–, és que en el passat no l'hem tinguda garantida, eh? És una constatació, però en tot cas, evidentment el seu debat estructural gira al voltant d'una cosa que aquest país ha condemnat per la dreta i per l'esquerra: transvasament de l'Ebre –transvasament de l'Ebre–, i aquí s'acaba tot.

Tant és així que quan hem hagut de trobar el conjunt d'actuacions que ens han de garantir un abastament al cent per cent de l'aigua, amb una política territorial i ambiental que reculli tots aquests aspectes que vostè deia, no ens hem trobat res fet. I en aquest moment sí que li puc avançar que tot està fet i tot està en marxa per garantir que aquest país tingui una política de l'aigua que s'ajusti a les directrius de la Directiva marc de l'aigua, i que, a més, sigui sostenible –sostenible ambientalment i sostenible territorialment.

El debat sobre dèficit estructural, «sí» al dèficit estructural o «no», és un altre. Cada país ha de saber administrar els recursos de què disposa i adaptar les seves estructures a aquests recursos. Quan diem que la sequera no pot ser considerada com un element estructural d'aquest país, és que diem que en aquest país hi ha èpoques de més pluja i èpoques de menys pluja. El que hem de tenir són les estructures d'abastament, de captació, de sanejament, de distribució adaptades a un país mediterrani de les nostres característiques, i no esperar que l'aigua ens hagi de venir de fora.

Efectivament, aquesta és l'aposta: amb l'aigua que tenim, ben administrada, no deixant que els aqüífers s'hagin contaminat més de trenta cinc hectòmetres cúbics, allà perduts per contaminació de nitrats i haver-los oblidat, i oblidar-se, com s'han oblidat, dels aqüífers del Besòs o dels aqüífers del Llobregat; és a dir, administrant bé tots els recursos de què disposem, podem garantir aquest subministrament.

Va bé recordar, en aquest moment, que: hem fet una bona política per estalviar aigua aquest estiu; hem estalviat com a mínim quaranta-cinc hectòmetres cúbics, amb la col·laboració dels regants, sense deixar de regar, regant amb més eficiència i adaptant-se al període final, a reduir-lo; hem fet reutilització, en l'àmbit del Baix Llobregat s'ha fet reutilització, i s'han fet actuacions urgents –com vostè sap i en tot cas podríem anomenar que amb una resposta en comissió– en tots els àmbits en què hem tingut una situació d'emergència.

Però el més important, el nostre pla de contingència fonamental, és que en aquest moment, després d'haver-se aprovat la modificació de la Llei del Plan hidrológico nacional, sí, senyors de Convergència i Unió, s'ha derogat el transvasament. Sí, no hi ha transvasament de l'Ebre. Ho sento, és que no n'hi ha de transvasament de l'Ebre. No continuïn insistint en les interconnexions, perquè és l'única política que vostès tenen present. En aquest moment –ho repeteixo– tots els projectes estan sobre la taula, estan rebent els fons comunitaris corresponents, i els podrem endegar; abans de final d'any podrem ja iniciar la realització de tots aquests projectes, que si haguessin estat encarregats i el projecte fet, en aquest moment sí que ho podríem tenir en execució. I estaran fets abans, fins i tot, que les famoses obres d'interconnexió i de portades d'aigua de l'Ebre, estaran fets abans amb més eficiència i amb els mateixos fons comunitaris.

Per tant, hem gastat menys aigua, hem fet una política correcta de desembassaments –vostè també s'hi ha referit, a això: «Heu gastat l'aigua aplegant.» Jo li diré les dades de desembassament que han acordat per unanimitat des del juliol, eh?, en previsió de la temporada de sequera. La Comissió extraordinària de Desembassament de l'àmbit del Llobregat va aprovar per unanimitat de tots els seus membres, on hi són presents tots –regants, consumidors, usuaris, etcètera–, el desembassament dels metres cúbics que es desembassarien pel mes d'agost i els del mes de setembre, tant a la Baells, a Sant Ponç, com al canal industrial de Berga, i estem parlant que en aquests mesos, com a molt –com a molt–, s'han desembassat, almenys autoritzats –que després, amb les últimes pluges d'agost, es van recuperar– 24,7 hectòmetres –24,7 hectòmetres, dades de la Comissió de Desembassament–, i durant tot el període s'ha estat molt atent a mantenir el cabal del riu i a aprofitar l'aquífer del Llobregat, que ha ajudat molt a poder evitar aquesta situació.

El que sí que és cert és que, evidentment, amb la forma tan irregular com ha plogut –tant irregular com ha plogut–, quan aquí semblava que plovia molt, en àmbit immediat a la sortida de l'embassament de la Baells, concretament, han hagut de mantenir encara un petit cabal ecològic, perquè justament en trams determinats del riu Llobregat, al llarg de tot el seu trajecte, no s'havien produït les pluges que després s'han anat produint de forma torrencial aigües avall.

Per tant, s'ha portat una molt bona gestió de l'aspecte de la sequera. S'ha portat sempre coordinadament amb els representats de les administracions locals, amb representants dels sectors pagesos. Els ciutadans han respost molt bé a les polítiques d'estalvi, han estat sensibles. Hi ha hagut una gran unitat política en l'àmbit del Consell d'Administració de l'ACA, on tots els sectors municipals, territorials, etcètera, hi són presents per anar administrant aquesta situació. I el que és més important, en aquest moment podem dir que disposem de tots els projectes, que no n'hem hagut de canviar ni un. L'únic que diu el Pla de contingència és: «Mirem d'accelerar demanant autorització a la Comissió Europea perquè, en atenció a la situació d'especial emergència de sequera, ens permetin començar les obres de la des-

saladora, les obres de la millora de la connexió dins de l'àmbit Ter - Llobregat, fins i tot abans que formalment s'hagi aprovat l'assignació de fons.»

I vostè diu que no s'ha fet tampoc res mentrestant amb relació a aquestes actuacions? Miri, en el mes d'agost estava acabada una connexió extraordinària entre aigües del Ter i aigües del Llobregat per ampliar de forma immediata un metre cúbic. I un metre cúbic ja en aquest moment, a finals d'agost estava ja disposada aquesta nova font d'aportació d'aigua. Com estaran ja en marxa –i ho repeteixo– projectes aprovats, pliques presentades i obertes –li estic parlant de pliques obertes ja, i en aquest moment amb les empreses assignades– per realitzar tot aquest conjunt d'actuacions.

I vostè s'ha referit molt a què si portaran aigua de Múrcia. Jo no sé d'on ho treu això. L'únic que ha fet l'Agència Catalana de l'Aigua amb un principi de responsabilitat ha estat una cosa que hauria de tenir qualsevol empresa d'aquest tipus des de fa molt temps, que és dir: «Tingueu estudiada, per qualsevol eventualitat que es pogués produir en el futur» –per qualsevol eventualitat– «quines mesures de caràcter extraordinari, complementari, de reforç, hauríem de tenir en cartera per atendre qualsevol eventualitat.» Això és un pla de contingència, un pla d'eventualitat. No que hem de fer tot això, sinó què hauríem de tenir present, no només en situacions de sequera, sinó en situacions que poden haver-hi de contaminació, d'avaries extraordinàries, etcètera. Paradoxalment això no ho teníem, i en aquest moment pot tenir la tranquil·litat que ja disposem d'aquests elements.

Per tant –i per anar acabant aquesta primera part– jo crec que hem de donar la tranquil·litat als ciutadans, que és el que ens demanen: Que hem tingut una situació de sequera, que sense tenir encara tots els mitjans que suposaran les noves inversions hi han hagut unes actuacions que ens han permès administrar aquesta situació, que la podem continuar administrant, amb regularitat i amb seguretat, si tothom continua col·laborant com fins ara, en la pitjor de les situacions que no plogués més fins a la primavera vinent. I que fins i tot, amb aquesta eventualitat que «i si a la primavera vinent no ploqués?», estan perfectament estudiades totes les mesures que a curt, a mitjà i a llarg termini, amb caràcter d'emergència, etcètera, es podrien desplegar. Però que les mesures que teníem aprovades són bones, garanteixen aigua amb qualitat suficient per al desenvolupament del nostre país; això sí, un desenvolupament sostenible, que és conscient de les seves pròpies limitacions socials i territorials.

I respecte al sanejament, només li diré una cosa: en aquest moment hi ha en període d'informació pública una proposta de revisió del Pla de sanejament, que només té una virtut respecte a l'anterior. Jo crec que en té moltes, però una d'elles és que, primer, té garantit el finançament que hi haurà darrere, cosa que l'altra no ho tenia en absolut. Era una pura llista, i vostès ho saben, una llista als reis; una llista als Reis de 826 milions d'euros. I l'actual llista –que procurarem que no sigui una llista als Reis– és de 1.068 milions d'euros. Per tant, no digui que deixem de fer. En tot cas, ordenem d'una forma diferent les prioritats, ordenem les priori-

tats d'acord amb les directives europees, precisament perquè no es produeixi això que vostè diu: perquè no acabem als tribunals, no només els alcaldes i els regidors, sinó també, evidentment, els responsables del Departament de Medi Ambient.

I el primer que hem de respondre és que hem d'accelerar les actuacions en matèria de sanejament que haurien d'haver estat acabades el 31 de desembre del 2005, per complir la Directiva europea de nuclis de més de dos mil habitants, i que en aquest moment tenim un bon nombre de ciutats a Catalunya que no disposen encara d'unes depuradores que suposo que vostè ens explicarà com és que no es van realitzar quan s'havien de realitzar. I els que aniran a la presó primer, si no justifiquem que hem prioritzat aquestes actuacions, serien aquells ajuntaments i responsables actuals que ens hem trobat –vostè s'hi ha referit, al tema de Xarxa Natura 2000, i tant– que ara ens toca pagar les conseqüències econòmiques, jurídiques i de desprestigi davant de les autoritats europees d'un país que durant vint-i-tres anys –ens ho han dit per escrit, ras i curt– no ha fet els deures en matèria ambiental i ha estat mirant cap a un altre costat.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

M'ha deixat sense aigua, el conseller. (*Rialles.*)

El president

Ara n'hi porten, de seguida.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies. (*Veus de fons.*) I de més qualitat, l'hem de beure embotellada.

No, a veure, conseller, fixi's, fixi's en l'extrem nivell de contradicció. Abans ha sortit el conseller Siurana i ara vostè; gairebé són germans del màgic Andreu, perquè vénen aquí a penjar-se medalles. Fixi's en el que ens acaba de dir, diu: «Mira si som eficients que hem aconseguit, connectant les xarxes del Ter i del Llobregat, guanyar un metre cúbic més.» Doncs miri, li demanem que aquesta eficiència que tenen connectant les xarxes del Ter i el Llobregat..., ho facin també amb la xarxa de l'Ebre.

Per què això que han fet, i que vostè se'n penja la medalla, amb el Ter i el Llobregat no ho fan amb tots els rius de Catalunya? Per què és bo entre el Ter i el Llobregat i és dolent i és pecat i és anar anatema entre el Ter i el Llobregat i l'Ebre? O és que no és un transvasament com una catedral portar l'aigua de Girona, del Ter, a Barcelona? L'altre dia el conseller Nadal, que li agraeixo la seva presència aquí, va dir: «Escolta, aconseguirem, doncs, deixar l'aigua del Ter per a Girona.» Al pas que anem, li asseguro que no; al pas que anem, el deixarem sec, arruïnarem el regants, haurem de por-

tar l'aigua en vaixell de no sé on i ens portaran a la ruïna a tots plegats, no?

En qualsevol cas, anem a pams. Miri, vostès són uns mals gestors, i, si vol que parlem de desembassament, parlem de desembassament. Respostes parlamentàries seves: desembassats, mes per mes, metres cúbics / segon, des del Pasteral cap a l'entorn metropolità de Barcelona, el mes de gener de l'any 2004, 3,3 metres cúbics; el mes de gener d'enguany, 3,8 –no es deuen haver adonat de la sequera. Però el febrer, pitjor: l'any passat, 3,6; enguany ja estem a 4,6, un metre cúbic més per segon. El mes de febrer, 3,5, i igualment, 4,2. O sigui, en tots els mesos, sense excepció, han desembassat més aigua –li parlo d'aquest gener– que amb relació al gener passat. Alguna cosa deuen haver fet malament –alguna cosa deuen haver fet malament. Són xifres seves.

Els hem dit mals gestors, els hem dit que tenen –els ho dic ara– una proposta tremendament hipòcrita, escolti, en matèria d'aigua. Documents seus, penjats al web del Departament de Medi Ambient: Agència Catalana de l'Aigua, nova cultura de l'aigua, un mapa magnífic. Diu: «No la portarem del Roine, no la portarem de l'Ebre, però potser la portarem del Segre», amb un interrogant. Escolti, això, això és hipocresia! O que no és portar-la de l'Ebre, portar-la del Segre? O que no ho saben, que el Segre desemboca a l'Ebre? Per favor! Home, això és un document que vostè té en el seu web. Això és riure's de la gent –això és riure's de la gent.

Els hem dit que vostès ratllen el cinisme. Pla de sanejament; diu: «El que hem fet és salvar els alcaldes.» Miri, aquesta és una carta a un ajuntament (*l'orador la mostra*), que per no fer-los més mal, ja, no els diré quin, però que els diuen: «Escolti, els deixem de fer la depuradora aquella que estava planificada per l'anterior Govern de Convergència i Unió i perfectament prevista...», tant és així que els van anar a presentar el projecte vostès, i ara els diuen: «No, com que no està aprovada en el PSARU 2005», que val a dir que no està aprovat; per tant, el vigent deu ser l'anterior... No només els diuen que no els la faran: en el mateix acte, al final, tenen la indecència de dir-los: «i caldrà comunicar al departament de sancions d'aquesta Agència per si en qualsevol cas es considera oportú obrir una denúncia per incoar el procediment sancionador». Per favor! Vostès, a un ajuntament que tenia la previsió de fer una depuradora, li diuen en el mateix acte que no li faran i que a més a més li obriran un expedient sancionador? No em digui que això és una gestió raonable, responsable i seriosa de l'aigua. Vostès, en definitiva, el que estan fent és aturar d'una manera dramàtica el país.

Miri, també per respecte, aquesta carta (*l'orador la mostra*), la lliuraré al conseller, que ja li ha arribat. És d'una empresa, i em dol molt el que diu al final, em dol molt. És una tramitació davant del seu Departament, que jo sé que són complexes, però miri com acaba, diu: «En definitiva, tenim la sensació» –i ho diu un empresari fart de la política ambiental d'aquest Govern i de la complexitat i de la mala gestió– «que és més fàcil tramitar un estatut que un permís d'extraccions d'àrids a l'Agència Catalana de l'Aigua.» Perquè comença la carta dient que fa dos anys que està fent això. Miri, els

dos primers mesos segurament són responsabilitat, fins i tot, de qui parla, però els altres vint-i-dos són responsabilitat del Departament de Medi Ambient.

Quan diem que vostès estan aturant el país, no és un eslògan; surti al carrer i demani-ho. Quan diem que vostès estan fent una mala política de l'aigua, per favor, escolti els alcaldes. I no ens faci dir el que no hem dit, perquè no hem dit que volguéssim l'aigua de l'Ebre; els qui ho diuen són vostès en els seus documents penjats encara a dia d'avui al web, el que passa, que amb la trampa –es deuen pensar que la gent som ximples–, diu, que «potser la portarem del Segre». Nosaltres la volem del Roine, i ho hem dit, ho diem i ho continuarem dient.

I no ens digui que no érem eficients i que no s'han trobat res per fer. L'única dessaladora que està en funcionament en aquest país es va pensar, es va planificar, es va executar i va entrar en servei en tretze mesos. Vostès porten dos anys al Govern, n'han promès dues –que val a dir que per a la segona han tingut la indecència de dir: «No arribarem a temps als fons europeus; per tant, ens l'haurem de pagar solets»–, i encara el més calent és a l'aigüera.

I és clar que hem de portar vaixells i fer aquestes mesures...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...i això no és una garantia de subministrament. Això, senyor conseller, és una presa de pèl. I això requereix molt més, fins i tot, que un canvi de conseller. Això requereix, sobretot, un canvi radical de política en majúscules, i d'orientació dels temes de l'aigua en aquest país, pensant, hi insisteixo, no per d'aquí a un parell d'anys, pensant d'aquí a vint anys, que no podem estar en un coll d'ampolla a què vostè ens està portant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

A veure, respecte als temes dels desembassaments, vostè s'ha referit a dades de primers de l'any 2005, quan vostè sap perfectament que en aquell moment els embassaments..., afortunadament, havíem tingut encara un bon any hidràulic, i es va poder administrar d'una forma raonable aquesta aigua, per preservar precisament els aqüífers, que és l'última reserva que tenim. Quan nosaltres hem plantejat, el mes de maig –estic parlant del mes de maig, quan tot just començava la primavera–, respecte a la situació que vèiem a venir, que calia ja preservar aigua en els embassaments, vàrem ser objectes de crítiques també per vostès amb relació a com ens atrevíem a dir que havíem de començar a explotar amb normalitat –i ha estat un èxit– els

aqüífers del Llobregat, del delta del Llobregat, i altres aqüífers, precisament per preservar aquesta aigua aigües amunt.

Jo em remeto als resultats. Hem tingut la situació de sequera que tenim, hem pogut administrar aquesta aigua amb la comprensió de tots els sectors implicats. No ha faltat aigua a les cases, no ha faltat aigua tampoc als sectors de regadiu, que l'han administrat bé; ha faltat aigua al final del període, però tots els que estaven connectats al sistema tant del Ter - Llobregat, com del baix Ter, com al sector del delta del Llobregat, com al conjunt del Pla d'Urgell, han pogut administrar bé aquesta aigua.

I això s'ha fet amb una col·laboració, que mai hi havia sigut, entre tots els sectors implicats, amb acords voluntaris, entre ells amb els Regants del Baix Ter, amb un compromís que espero presentar en les properes setmanes a Girona amb el Consorci Alba-Ter, que per primera vegada tindrà una col·laboració d'Aigües Ter-Llobregat. Perquè Aigües Ter-Llobregat –que es diu Aigües Ter-Llobregat i és una empresa pública dedicada a l'abastament– per primera assumeix del Ter quelcom més que la captació d'aigües: assumeix també una col·laboració en la recuperació ambiental i dels cabals del Ter, amb el compromís –i amb els números a la mà– que, un cop realitzades totes aquestes actuacions, ho repeteixo, durant l'any 2008 –dessaladora, interconnexions en l'àmbit de l'àrea metropolitana, recuperació dels aqüífers, és a dir, gestió dels recursos propis–, podrem i estarem en condicions de complir una promesa històrica..., i no una promesa històrica: un compromís escrit històricament que mai s'havia respectat, que és, primer, no agafar més aigua del Ter, i segon, anar retornant progressivament cabals que sols en situació d'extrema necessitat caldrà portar cap a Barcelona.

Per tant, aquest compromís amb el Ter, signat amb els Regants del Baix Ter i amb el Consorci Alba-Ter, ha donat vida a un conjunt d'actuacions protagonitzades per les administracions locals, que fins ara no havien tingut aquest sentiment de solidaritat respecte a la regió metropolitana de Barcelona.

Tan malament no deu anar la cosa si hem pogut subministrar aigua a tothom, amb uns cabals suficients perquè no s'hagi notat la sequera més que, evidentment, en els consums sumptuaris, en els consums de camps de golf i en altres actuacions a les quals s'ha posat una certa restricció.

I esperem, si continuem sent responsables tots plegats –tots plegats–, poder aplicar les mesures previstes molt acuradament, tant en el Decret primer de sequera com en el Decret d'emergència, per a una aplicació que en qualsevol cas garantirà el consum de boca als ciutadans de Catalunya en totes les zones del país en qualsevol eventualitat.

Aquesta suposo que era la pregunta que vostè havia de fer: «Està garantit, en una situació de prolongació de la sequera, l'abastament de boca per a tot el país, i també de les activitats industrials, a través d'un acord voluntari que han fet amb els diferents sectors, perquè en l'àmbit de cada unitat de gestió de l'emergència es pugui disposar d'aquesta aigua?» La resposta és «sí.» Això és

el que els interessa saber, als ciutadans de Catalunya, no els estirabots que es fan respecte a una política que requeriria una ampli consens ciutadà i de país, i a què estic segur que arribarem quan vostès s'hagin després del xip de l'Ebre i entrin en la lògica de la nova gestió de l'aigua. (*Remor de veus.*) Jo ho dic perquè, cada vegada que vostè surt, torna a dir: «I per què no fem la connexió amb l'Ebre?» Vagi-se'n a Tortosa a explicar-ho, expliqui-ho allà i digui'ls que han de portar l'aigua de l'Ebre cap aquí.

Per últim, vostè em diu: «Quina situació tan dramàtica i quina irresponsabilitat!» (*Persisteix la remor de veus.*) Acabo només remetent-los, senyors diputats –perquè jo suposo que si ens ha de caure la cara de vergonya, també els hauria de caure la cara de vergonya a vostès–, remetent-los als informes de la Sindicatura de Comptes, de la Sindicatura de Comptes d'aquest país, dels exercicis 2000, 2001, 2002, de l'Agència Catalana de l'Aigua, en què descriu la situació inversemblant i irresponsable d'haver creat un organisme al qual se li va capar, literalment, la capacitat de poder fer atenció a totes aquestes legítimes demandes de moltes depuradores que vostè va anar a dir que sí, que ja començarem, però el més calent era a l'aigüera perquè no hi havia ni un duro en caixa –ni un duro en caixa–, i ens ha obligat a haver de fer un conjunt d'actuacions molt difícils de prioritització i de buscar fonts de finançament alternatives.

Com es pot explicar que en una política tan sensible com aquesta la dotació inicial per fer una política com aquesta hagin sigut 460 milions d'euros de deute? Ho diu la Sindicatura de Comptes, i ho ha aprovat la Comissió, dient que era escandalosa i preocupant, aquesta situació, i haver esgotat la capacitat d'endeutament durant els dos anys que vostès van tenir oportunitat de poder-la encara gestionar, havent-nos deixat a zero.

Home, com a mínim –i amb això acabo, senyor president, gràcies per l'amabilitat–, com a mínim demanem: per què no parlem d'asseure'ns tots i, al voltant d'un tema tan sensible com la política de l'aigua, validar els projectes, veure quina política de finançament, quina política tarifària, quina política d'endeutament podem fer, i no continuar dient: «Jo sí, jo gastava alegrement!»? Home, evidentment: amb els diners dels altres, que haurem de pagar durant molts anys.

Gràcies.

El president

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances i de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació i de Salut, els consellers d'Agricul-

tura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria i de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i Habitatge i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00165/07)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. Té la paraula per formular la primera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, ha passat ja una setmana de l'aprovació de l'Estatut per aquesta cambra, sembla que hagin passat mesos, i estem orgullosos i satisfets de la feina feta, feina feta per tots plegats.

Nosaltres creiem que hem fet un bon text estatutari, socialment avançat i nacionalment ambiciós, i això vol dir que tenim una bona eina al servei dels ciutadans del nostre país.

Ara ve la segona part, i nosaltres creiem que ens hauríem de carregar de paciència i, sobretot, també, capacitat de convicció per explicar l'Estatut. Hi ha gent a Catalunya, però sobretot a la resta de l'Estat espanyol, instal·lats en la caverna. Viuen la política al fons de la cova, foscos, només entreveuen ombres gràcies a la llum de l'entrada i creuen que tot segueix igual, que només hi ha una manera de veure les coses, reaccionària, monolítica, i quan els entra una mica de llum s'inquieten, fins i tot s'exciten, i mobilitzen tota la seva gent en contra d'aquella esclatxa de llum que els prové de fora, una llum, per cert, clara, transparent i, a més a més, constitucional. Aquesta actitud està molt estesa, com li he dit abans, sobretot entre els dirigents del Partit Popular, bàsicament d'Espanya, no pas de Catalunya, però també en algunes veus del PSOE.

Haurem de treballar, president Maragall, perquè surtin de la caverna, perquè s'apropin al llindar de la cova i vegin...

(Pausa.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Boada i Masoliver

Perdoni, senyor president, però em sembla que sóc jo, que els excito. (*Rialles.*) Perdoni. S'apropin al llindar de la cova i vegin que la vida té diferents colors, que

està plena de contrastos, que està plena de consensos, que està plena de pactes i, sobretot, que bull de ganes de diàleg per arribar a un lloc comú que sigui còmode per a tots i totes.

A més a més, patim una plaga de constitucionalistes que s'atreixen amb tot, i fins i tot amb l'Estatut. Però l'única instància amb capacitat jurídica per jutjar-ne la constitucionalitat que l'ha examinat fins a aquest moment és el Consell Consultiu, i l'ha passat amb nota, amb unes recomanacions que han estat ateses. Llavors, que ningú avanci modificacions, que ningú anunciï apocalipsis, que tothom es calmi i sigui responsable i rigorós.

Senyor president, aquesta etapa necessita un lideratge institucional fort, decidit. Nosaltres creiem que vostè ha de liderar, acompanyar, mimar, si cal, i potenciar la unitat d'acció de les quatre forces polítiques que han donat suport a l'Estatut, i ho ha de fer parlant amb tothom. I per això valorem positivament la seva entrevista d'ahir amb el president del Govern central, senyor Zapatero.

Per això, li volem preguntar, senyor president Maragall: quin missatge va transmetre vostè al president Zapatero i quin missatge va transmetre el president Zapatero a vostè? Segur que a tots els ciutadans els interessaria.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, en fi, el seu llenguatge... Estigui tranquil, el lideratge hi serà; el lideratge hi és, és compartit. Però, per descomptat, al president de la Generalitat, li toca fer el que ha fet i el que seguirà fent en la mesura que calgui, encara que li haig de dir que els nostres negociadors jo crec que són imbatibles, seran imbatibles, i que no caldrà que el president es faci present cada dia a la capital, cosa que, a més, ens sortiria una mica cara.

Miri, la caverna, la reacció... Prefereixo el final de les seves primeres frases: el pacte. No cal que nosaltres afegim a la cridòria, a la passió excessiva, segurament, a un tipus de llenguatge que no és el nostre, un llenguatge nostre que s'hi podria semblar.

Miri, no estem davant de cap cursa, ara ha d'imperar l'esperit d'equip. No tothom hi ha de tenir el mateix paper, és evident; l'oposició també n'hi té un. Però l'objectiu sí que jo crec que el compartim, quasi diria, tots. Què hem de defensar i què hem de reclamar? Legitimitat democràtica –aquesta és una reforma basada en el consens i en la Constitució–, optimisme, naturalitat, confiança.

Naturalitat, perquè les reformes territorials actuals són el resultat lògic i coherent del procés de descentralització de vint-i-cinc anys a Espanya. Han passat vint-i-cinc anys, i, per tant, allò que fa vint-i-cinc anys tenia el valor que tenia els temps ho han gastat, ho han aflebit, de vegades; n'han canviat l'eficàcia, per dir-ho

d'alguna forma, no? I per això hem hagut de fer un nou estatut.

I confiança i convicció, perquè aquest procés, n'estic segur, no només millorarà la nostra governació; millorarà la governació d'Espanya i reforçarà les estructures d'aquest Estat plural, que, de vegades, no es deixa dir «les Espanyes», perquè també m'han dit a Madrid que no digui «les Espanyes», quan jo tenia la impressió que aquest era un terme clàssic. Doncs no! «Espanya», d'acord, «Espanya». Millorarà també la governació d'Espanya. Aquest és l'esperit de les iniciatives que el Govern de la Generalitat ha pres i prendrà d'aquí endavant.

Què va dir José Luis Rodríguez Zapatero? (Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Què vam dir? No li ho explicaré fil per randa.

(Forta remor de veus.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Sí que li haig de dir –i acabo–, diàleg –diàleg; diferència, sí; pacte...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...pacte, pacte, pacte i Estatut.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de l'acollida que el Govern de l'Estat ha donat a la Proposta de proposició de llei orgànica per la qual s'estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya i es deroga la Llei orgànica 4/1979, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00163/07)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies, molt honorable president. Jo volia preguntar al senyor president de la Generalitat, efectivament, quina era la seva percepció amb relació a la reacció del Govern espanyol i del seu president respecte a l'arribada a les Corts del projecte. Però l'acabo d'escoltar, i, com que no ens explicarà res, no li pregunto per la reacció que espera, sinó què és el que vostè espera.

Però abans d'entrar en aquesta qüestió, que és la de la pregunta, sí que voldria fer una referència..., que em

permetrà el senyor president que faci, no? Avui s'ha produït un atemptat contra la seu central d'Esquerra Republicana de Catalunya aquí a Barcelona, i, per tant, vull expressar de manera molt expressa la nostra condemna per aquesta circumstància, i també el desig que això es produeixi sempre i en qualsevol circumstància.

Jo ahir, en un debat, feia referència a tot això. Haig de dir que la majoria de responsables polítics normalment no han reaccionat de la mateixa manera. Faig una excepció, que és la consellera d'Interior, la senyora Tura, que sempre ha mostrat un enorme interès, que jo l'hi agraeixo.

I, en funció d'això i d'aquest comentari, que em semblava absolutament pertinent, li reitero la pregunta que està formulada en l'acta del Ple d'avui.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor diputat, m'afegeixo a la seva expressió de solidaritat amb el partit que ha estat atacat.

No he acabat d'entendre ben bé si vostè havia formulat el conjunt de la seva pregunta. En tot cas, sàpiga que la meua valoració de les reaccions del Partit Popular a Madrid no pot ser positiva, no pot ser positiva en absolut, perquè tinc la impressió que ha començat una carrera a veure qui la diu més grossa, en una... (*Remor de veus.*) Perdó! –perdó! A veure qui la diu més grossa en una ciutat i en un moment, en un lloc i en un moment, en què és molt més fàcil excitar les passions que no pas fer avançar les lleis, les bones lleis, com ho és, n'estic convençut, el nostre –com serà, en aquest moment és un projecte de llei, una proposta de llei, exactament– Estatut.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Permeti'm, senyor president de la Generalitat, que de les reaccions del meu partit ja me n'ocupi jo. Jo no li preguntava per les reaccions del meu partit, com és natural, sinó per la seva percepció respecte a quina serà la reacció dels seus companys a Madrid, del Partit Socialista Obrer Espanyol, i en particular del Govern espanyol.

Hi han dos àmbits que em sembla que és molt bo que tots anem clarificant, perquè és cert que vénen períodes molt complicats, molt difícils, en què hi ha en joc moltes coses, per què tots podem sentir una preocupació genuïna, que jo comparteixo, perquè crec que si ens equivoquem les coses poden anar malament, però tots desitgem que vagin bé.

I, aleshores, en funció d'això, només dos brevíssims comentaris, si m'ho permet el senyor president del Parlament.

El primer, respecte al que en podríem dir l'estructura de l'Estat i l'adequació a la Constitució. És evident que

dins de la Comissió Constitucional del Congrés hi ha unes majories que es poden aconseguir i unes altres que no, i m'agradaria saber com ho veu vostè. El Partit Socialista, en si mateix, el Grup Socialista, no té majoria si no és que aconsegueix el suport d'altres forces polítiques. I aquí hi ha dues possibilitats: o s'aconsegueix el suport, per a les esmenes que ha dit el Partit Socialista que ha de presentar, dels partits nacionalistes que avui acompanyen a vostè i al senyor Rodríguez Zapatero, o aconsegueix el suport de l'altre partit principal de l'oposició, que és el Partit Popular. I m'agradaria saber com ho veu.

I, després, més enllà de la constitucionalitat, una segona reflexió, i és que l'Estatut va molt més enllà dels aspectes de constitucionalitat i entra dins d'un model de societat i d'un model econòmic, que des del nostre punt de vista és profundament asfixiant per al dinamisme de la societat catalana. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ens arriben moltíssimes inquietuds de molts sectors de la societat catalana respecte a com es reglamenten...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Acabo, senyor president. A com es reglamenten aquests aspectes, i m'agradaria saber també com ho veu, com ho podem fer per arreglar també aquestes qüestions en el si del Congrés dels Diputats.

Gràcies, senyor president, i gràcies per la seva generositat.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyor Piqué, li haig de dir que celebro la seva disponibilitat perquè el seu Grup Parlamentari, no aquí, sinó en el parlament espanyol, estigui disposat a col·laborar en l'aprovació de l'Estatut, suposo que per la via de la millora d'alguns aspectes que, a vostès, els semblen no perfectes. Ja m'agradaria que aquesta fos la posició, i espero que ho sigui, perquè, si no, francament, no sé ben bé exactament què hi fa, vostè, en aquest partit, en cas contrari. Perdoni: espero que el seu partit a Madrid tingui la mateixa actitud i la mateixa posició i disponibilitat que vostè ha demostrat per millorar l'Estatut en el seu tràmit parlamentari a Madrid. Crec, francament, que aquesta seria una boníssima notícia. Em temo que no serà així, senyor Piqué. Em temo que en algunes coses estarem més d'acord els del cantó del Govern amb vostè que no pas vostè i el seu partit allà.

Desitjaria, tanmateix, que vostè prevalgués, que les seves raons prevalguessin, i que, encara que fos d'una manera infinitesimal, petita, però significativa, el seu partit a Madrid canviés una mica la posició que ha demostrat tots aquests dies.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les iniciatives previstes per a traslladar a les Corts la unitat d'acció dels partits catalans que van donar suport a l'aprovació del projecte d'Estatut (tram. 317-00167/07)

...l'il·lustre senyor Joan Ridao, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria agrair al senyor Piqué les paraules de condemna per l'atemptat que ha patit Esquerra Republicana; també faig extensiu aquest agraiement al president de la Generalitat.

Però anem per feina, i senyor president, no és una facècia, però «rodanxó, gros i panxut va anar a Madrid, l'Estatut; una volta discutit, ens torna petit petit». Probablement, vostè deu recordar que aquest va ser el primer article de l'auca de l'Estatut del 32 que va publicar la històrica *L'Esquella de la Torratxa*, no?

Que serveixi, per tant, aquest exemple històric, per recordar que hi ha moltíssimes maneres d'ignorar les nostres aspiracions de reconeixement col·lectiu, de més poder polític, d'un finançament més just. N'hi ha algunes que passen per no admetre l'Estatut a tràmit, per tant per tancar la porta amb un cop sonor, abrupte, i n'hi ha una altra, probablement molt més educada, més fina, que és la de desnaturalitzar la proposta o de retallar-la.

La primera de les opcions sembla claríssimament que és l'opció que han fet els reductes, diguem-ne, del centralisme i de l'anticatalanisme més atrabiliari, i estem d'acord amb aquells que opinen que no hem de caure en la trampa, en el parany de respondre les provocacions diàries que vénen d'aquests sectors. Jo crec que hem d'actuar amb serenitat, amb fermesa, però també amb renúncies prèvies, i és evident que aquesta ofensiva només pretén desgastar electoralment el PSOE i crear un clima de confrontació permanent Catalunya - Espanya. Nosaltres hem de continuar anant amb la mà estesa, com hem dit en més d'una ocasió, per aconseguir un clima de convivència nou a l'Estat espanyol, i, a més, ho hem de fer amb arguments radicalment democràtics, això és, demanant que se'ns respecti i demanant, sobretot, que se'ns escolti.

Però, per nosaltres, el perill més important no ve, precisament, d'aquests sectors de l'espanyolisme, com s'ha dit abans, «apocalíptic». Jo crec que el perill més important ve, en primer lloc, dels espanyolistes moderats, sovint dels sectors progressistes, però espanyolistes, al cap i a la fi, que defensen una lectura centralista, no pas una lectura generosa, federal, de la Constitució i que s'atribueixen tot sovint el paper d'interpret únic i màxim de la Constitució, i que, a més a més, posen les coses en el terreny del debat jurídic, quan estem davant d'una discussió purament política, no?

Segon, també ve d'aquesta creixent resignació catalana, que és la versió, diguem-ne, nostrada de la resignació cristiana, allò de posar totes dues galtes. Doncs bé, en aquest cas, acabar acceptant amb fatalisme que han de venir retallades des de Madrid.

I, en tercer lloc, ve també, el perill, de casa nostra, senyor president, ve de casa nostra...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...d'aquells –i acabo, senyor president– que estan temptats tot sovint de trencar la unitat i la cohesió, l'esperit del 30 de setembre, l'esperit del quadripartit que vostè mateix va defensar.

Per això, li demano, senyor president, li demanem, com pensa conduir aquest procés i com pensa, des d'ara, preservar la unitat d'acció dels partits catalans...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...de cara a la defensa de l'Estatut.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, ni *L'Esquella de la Torratxa* ni tampoc la resignació. En fi, la premsa humorística de l'època tenia la seva funció, però no és la funció d'aquest Parlament, ni tampoc, evidentment –i en això estic absolutament d'acord amb vostè–, la resignació.

Crec que el que cal és mantenir el to, la dignitat, l'ambició, l'exigència; però, al mateix temps, tots preparats per sentir el que hem de sentir amb respecte. Oi que volem que ens respectin el que nosaltres hem dit? Doncs, traient la palla del que poden ser i seran, sens dubte, i vostè té raó en això, exageracions, crits, cridòria, diríem..., seran arguments. I aquests arguments els haurem d'escoltar, els haurem d'entendre, els haurem de combatre, si cal, i, si no els podem combatre i vèncer, els haurem d'admetre. Que quedi clar que hi haurà raons que nosaltres haurem de sentir, i, en algun cas, haurem d'acceptar. Ens podem haver equivocat, amb tota probabilitat.

Senyor diputat, en l'essencial jo crec que aquest Estatut està blindat pel seu contingut i pel procediment, pel contingut i per la forma, per allò que diu i per com ho ha dit i per com s'ha arribat a aprovar com a proposta de llei.

El fet que jo crec que en el centre d'Espanya encara no s'ha entès del tot, que nosaltres hem fet el repàs de la

constitucionalitat, i pensen –d'una manera molt reduccionista i que contradiu, a més, l'esperit liberal al qual vostè feia referència– que, puix que això ve de Catalunya és carregat, no de raó, sinó de partidisme. S'equivoquen.

I haurem de veure quins són els arguments que jurídicament es formulen per combatre el que el nostre Consell Consultiu havia formulat i que ens ha ajudat, a nosaltres, a corregir. Això és el que ens blinda. El procediment que hem dut, l'estil d'aquest Parlament, incloc en això el partit de l'oposició, en aquest cas, el partit que ha votat..., de l'oposició, del partit que no ha votat l'Estatut, perquè crec que ell també ens pot ajudar en el fet que la solidesa de la nostra argumentació sigui vista com el producte d'un procés democràtic, perfecte, transparent, inatacable.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les iniciatives previstes per a promoure a la resta d'Espanya una visió positiva de l'aprovació de la proposta d'un nou Estatut per a Catalunya (tram. 317-00166/07)

Té la paraula la il·lustre senyora Manuela de Madre, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, la proposta que va aprovar el Parlament de Catalunya divendres passat ha estat rebuda –tots ho sabem, vostè també, potser el que més– amb preocupació i amb inquietud per algun sector, aquí, a casa nostra; però també amb inquietud i amb hostilitat a la resta d'Espanya.

La proposta que va aprovar el nostre Parlament ve avalada per 120 vots dels diputats i diputades, i aquesta proposta no pot, per tant, ser tramitada ni tan sols..., com diu el president del Partit Popular, el senyor Mariano Rajoy –que hem de lamentar la seva expressió en el sentit de dir que no caldria ni tan sols admetre-la a tràmit–, ens sembla que una proposta de reforma que ve avalada per una voluntat tan majoritària dels diputats i diputades d'aquest Parlament no pot arxivar-se com si no res. Cal estar disposat a escoltar-la i a negociar-la.

Però, senyor president, no només hem de preocupar-nos i ocupar-nos, que també, de les reaccions de tipus polític. Diria que la cridòria, en algun cas, és calúmnia, és falsedat, és mentida. I, de vegades, expressada des de la caverna, emparada per aquells que, en altres àmbits, són homes pietosos. Jo crec que alguns d'aquests sectors no veuran Déu mai, perquè Déu quan arribin al cel el col·locaran darrera d'una columna, i no el podran veure per tota l'eternitat. La pietat és una altra cosa, la generositat i la bondat són una altra cosa, senyor president. *(Remor de veus.)*

Crec que ens hem de preocupar i ocupar de reaccions ciutadanes a la resta d'Espanya que de vegades responen, algunes d'aquestes reaccions, a emocions i sentiments que poden ser manipulats perquè els manca una informació objectiva i veraç.

President, cal fer arribar la nostra proposta amb fermesa i amb nitidesa. Volem més autogovern, sí. Volem un millor finançament, sí. Volem ser reconeguts com a nació, sí. Però volem seguir units fraternalment a la resta dels pobles d'Espanya, això també, senyor president. Volem mantenir una aportació solidària a les comunitats que ho necessiten, això també. No volem ni separar-nos, ni allunyar-nos.

Hem fet una proposta per negociar...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyora de Madre...

La Sra. de Madre Ortega

Un segon, senyor president, demano la seva generositat... Una proposta per negociar-la, per acordar-la i per pactar-la. I això ho han de saber els ciutadans aquí i a la resta.

És per això, senyor president, que li pregunto quines iniciatives pensa emprendre per convèncer i promoure a la resta d'Espanya una visió positiva de la nostra proposta tan majoritària d'aquesta cambra...

El president

Senyora de Madre...

La Sra. de Madre Ortega

...sobirana.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora diputada, Catalunya, efectivament, ha proposat. Ha fet una proposta, una proposta de llei. Aquesta proposta ha de ser llei i, per ser-ho, ha de passar unes proves. Catalunya ha dit com vol ser i com vol estar, no ens hi posem pas ara, justament, ho hem fet durant aquests anys, el conseller Saura ha explicat l'Estatut a més de la meitat de les comunitats autònomes, jo mateix n'he visitat algunes, molts consellers han estat en d'altres. Hem estat tots a Madrid sempre que ha calgut. A partir d'ara, què?

A partir d'ara, hem de fer una demostració de tarannà col·lectiu, de capacitat i de voluntat d'explicació. Ho haurem de repetir tant com faci falta i no només a Madrid. Crec que és absolutament cert el que vostè diu. No caiguem nosaltres en el pecat que justament estem criticant. No caiguem nosaltres en el pecat de creure que

Espanya és Madrid. Espanya no és Madrid. I mal que ens pesa, diguéssim, perquè aquesta concepció ha prevalgut d'una forma tan absoluta que, moltes vegades, semblava que, efectivament, ens donaven raó en els nostres moments més arrauxats i independents, per dir-ho així, quan ens deien: «Però vostès, d'on vénen, des d'on parlen, què ens estan dient? Si Espanya som nosaltres», vénen a dir molts cops, no?

I en això ens hem d'ajudar tots: que s'entengui que nosaltres, Catalunya, el poble de Catalunya, en la mesura que el representem, el que volem és que quedi ben clar que nosaltres no només volem canviar el nostre país per anar millor, nosaltres volem també convèncer, efectivament, senyora diputada. Nosaltres volem efectivament canviar Espanya una mica. Vaig dir-ho en l'última sessió d'aquest Parlament, en l'aprovació de l'Estatut. Volem canviar modestament, però amb ambició, també —el volem canviar—, aquest Estat al qual pertanyem, que es diu Espanya. Ja no dic «les espanyes», ja no diem «l'Estat espanyol», també ho direm, evidentment, sempre que calgui, però que es diu Espanya.

I, mirant fit a fit a Espanya, li direm, ho direm allà i ho direm als que convidarem perquè vinguin aquí —que és el que els explico ara que farem—, què és el que volem i què és el que volem nosaltres per a nosaltres i què és el que volem per a ells, per al conjunt, per Espanya.

M'agradaria que els presidents de totes les comunitats autònomes vinguessin aquí a Catalunya, s'expliquessin respecte del seu projecte d'autonomia i sentissin les nostres raons respecte al nostre.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Ara cal un Catalunya proposa —acabo, senyor president. Ho vaig fer com a alcalde, això, ara ho faré com a president: convidar-los a venir. Ara Catalunya proposa, i proposa amb els millors representants.

Jo confio en Mas, Manuela de Madre i Carod perquè ells ens representaran d'una manera enormement eficaç, n'estic segur, en el Parlament de Madrid.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la tramitació a les Corts de la Proposta de proposició de llei orgànica per la qual s'estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya i es deroga la Llei orgànica 4/1979, de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00164/07)

Té la paraula, per formular la darrera pregunta al president de la Generalitat, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Enllaçant amb les seves darreres paraules, voldria agrair al Parlament de Catalunya l'honor que ens ha fet a Manuela de Madre, a Josep-Lluís Carod-Rovira i a mi mateix, per defensar a les Corts espanyoles l'Estatut que aquest Parlament va aprovar per un gran consens el 30 de setembre.

Ho farem, president, amb convicció; ho farem amb fermesa; ho farem amb coherència, i, si m'ho permet, ho farem també amb passió; passió controlada, però passió, al cap i a la fi.

Ha costat molt d'arribar fins on hem arribat. Ha costat molt i ha costat teixir acords de tota mena, que no eren fàcils com, de fet, s'ha demostrat. Tenim una gran força, tenim la força que ens dona l'ambició de país, rubricada en l'acord del 30 de setembre.

Tenim també la força d'un consens molt ampli i tenim també la força de saber que tenim un bon Estatut. L'èxit a Madrid, però, l'èxit final perquè sigui així ens cal una altra força, constantment reiterada per part del nostre Grup Parlamentari, que és la força de la unitat, la força de la unitat que s'ha manifestat en el Parlament de Catalunya.

Vostè ens va convocar fa un parell de dies a la Generalitat per reclamar que es defensés fermament el que havia aprovat el Parlament en forma de projecte d'Estatut. Jo no li preguntaré pel contingut de la conversa amb el president del Govern espanyol, em sembla que no toca, però sí que li voldria demanar, simplement, si vostè aquesta força de la unitat d'acció dels partits polítics catalans la va traslladar amb tota nitidesa al president del Govern espanyol.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Efectivament, senyor diputat, vaig traslladar al president del Govern espanyol aquesta actitud que compartim. No se li amaga, a vostè, que les obligacions que té el president del Govern espanyol no les hem d'envejar, diguéssim, no són fàcils, en aquest moment, de tirar endavant.

Té l'obligació d'admetre que la més, jo diria, i que em perdonin totes les altres, la més significativa en algun sentit, la més representativa de les autonomies de l'Estat, de les autonomies si combinem o ponderem el pes econòmic, d'una banda, i la singularitat, per una altra, som conscients que en el moment en què aquesta autonomia parla i diu el que vol i ho diu sense embuts —i a fe que ho hem dit sense cap embut— estem posant l'Estat espanyol i el president del seu Govern en la situació difícil d'haver d'explicar a Espanya, en poc temps, el que en molts anys no ha acabat... —no dic que no ho hagi sabut entendre—, no ha acabat d'entendre.

Aquest acabar-se d'entendre és el que ara ens falta, senyor diputat. Crec que l'actitud del seu Grup, per descomptat, en la negociació —que va ser tan dura com havia de ser, com van ser també les dels altres grups, en

defensa dels seus interessos— ha estat decisiva en la possibilitat que Catalunya formulés una cosa que des de fa cent anys, senyor diputat, està pendent, que és una clara explicació i una clara solució del problema —si és que és un problema, que jo crec que és un repte més que un problema— de construir una Espanya en la mesura dels nostres somnis i no en contra dels somnis de ningú.

Això no serà gens fàcil, perquè la inèrcia és la que és i perquè, diguem-ho tot, aquests vint-i-cinc anys que hem viscut per primer cop en aquest país, en segles, amb pau, amb progrés, amb tranquil·litat i amb autonomia, han deixat una marca, d'una banda, d'autoconfiança, però, d'altra banda, també, de desgast.

La llei orgànica, la nostra llei va ser segurament la primera o la segona llei orgànica, però després en van venir moltes que la van afeblir, que la van gastar, que la van usar, per dir-ho d'alguna forma. I, per tant, d'aquí que sigui tan llarg. No ens agrada que sigui tan llarg, l'Estatut, tant de bo que hagués pogut ser de 25 o de 30 o de 50 articles com era abans! Per cada article n'hem hagut de fer tres.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Però hi havia raó...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...senyor president del Parlament, i acabo. Hi havia raó per fer-ho, hi havia, si més no, justificació.

I vull agrair molt sincerament al seu Grup l'aportació cabdal que han fet a la consecució d'aquest projecte de llei, d'aquesta Proposta de llei.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí. Gràcies, president. És cert que nosaltres hem aixecat moltes expectatives amb aquest projecte, però voldria recordar que no som els únics que hem aixecat aquestes expectatives. També el mateix president del Govern espanyol i el Partit Socialista, van aixecar aquestes mateixes expectatives. I, per tant, som coresponsables tots plegats que aquestes expectatives ara no quedin defraudades.

En aquest sentit, li voldria simplement fer un recordatori final. No el vull contradir quan vostè ha dit que potser ens havíem equivocat. Jo crec, president, que no ens hem equivocat. I demano, en aquest sentit, coratge per defensar allò que aquest Parlament ha aprovat. Bon to, com vostè reclamava. Totalment d'acord. Ahir mateix el vàrem exercir diversos representants de Catalunya en la nostra visita a Madrid. Però, a més a més de bon to —que, per cert, és tradició del catalanisme i de Catalunya—, a més a més, jo reclamo amb tota transparència, també amb tota fermesa, que exercim el co-

ratge sabent que hem fet una cosa ben feta i que aquesta ha d'arribar a bon fi en benefici de tots.

Gràcies.

El president

Bé.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre el Contracte Global d'Explotació (tram. 310-00459/07)

La següent pregunta, la formula el senyor Juan Manuel Jaime Ortea, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat. Il·lustres senyors, senyores diputades, honorable conseller, avui en la seva interpellació hem escoltat que es feia esment a la passada Comissió d'Agricultura i a la seva intervenció i compareixença davant de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè va fer una diagnosi realista però també va aportar les solucions. Solucions que em semblen, pel que he escoltat avui, que una part d'aquest hemicicle encara no les ha escoltat.

Però permetin-me, senyors i senyores diputades, que faci també una reflexió en veu alta. El nostre món rural és molt variat i heterogeni. Aquesta riquesa, com vostè, honorable conseller, ha comentat avui, aquesta riquesa també és a la vegada una de les raons de la seva complexitat. Complexitat per un costat, i, per l'altre, incertesa respecte al futur, incertesa que es tradueix en l'ampliació de la Unió Europea, incertesa que també es tradueix en la reforma de la política agrària comuna, incertesa que també es tradueix en la liberalització dels mercats; complexitat i incertesa, dues equacions, honorable conseller, de difícil resolució.

És per això que el seu Departament ha posat en marxa un compromís que figurava en el pacte del Tinell, entre d'altres; no vull recordar aquí la Llei de contractes d'integració, la Llei de contractes de conreus, que ja està dintre del Parlament. Però em referiré al contracte global d'explotació.

Honorable conseller, el nostre Grup Parlamentari li vol preguntar quina és la seva valoració sobre l'aplicació d'aquest contracte que s'ha engegat ja a quatre comarques del nostre país i també quines són les perspectives de futur.

Moltes gràcies, honorable president, honorable conseller, il·lustres senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Jaime. Té la paraula per respondre el conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades i senyors diputats, el contracte global d'explotació és una eina que enfoca una solució que el món agrari català està esperant, que és que l'Administració tingui el mecanisme de convindre amb el sector la viabilitat de les explotacions agràries, garantint un mínim d'ingressos per la seua activitat i propiciant que hi hagi un pla estratègic per cobrir aquelles necessitats de serveis i d'infraestructures que també formen part de l'entorn de l'explotació agrària i són un element decisiu del desenvolupament rural.

El contracte vol ser un acord, per tant, una negociació entre el pagès i ramader i la mateixa Administració per estudiar la viabilitat de l'explotació, per fer suport des de la conselleria de quines són les eines que permeten tindre rendibilitat a l'explotació, com se poden obtenir i emmarcar tots els ajuts que hi hagin sobre aquesta activitat agrària dintre d'un context de viabilitat.

És a dir, se tracta, com en altres sectors s'ha hagut de fer, que les petites i mitjanes empreses, que són claus al territori per al seu manteniment, tinguin en el sentit també de l'empresa agrària la possibilitat de negociar aquelles característiques de suport des de l'Administració que els permetin funcionar, no un any, sinó la continuïtat, i a més siguin de cara al futur un patrimoni que permeti cada vegada tindre més capacitat de generar riquesa i rendes.

Volem, amb això, atendre inicialment aquelles comarques que tenen més dificultats perquè la seua activitat agrària és menys competitiva, i estendre-ho progressivament a tot el món agrari català per fer el suport a aquell pagès i ramader que, realment, de l'acció del seu treball, aconsegueix una explotació rendible per al nostre país i per tant crea, a més de riquesa, el manteniment del territori amb plena sostenibilitat i en plena vida.

Em sembla que és absolutament una peça innovadora, és un element bàsic en aquest sentit, i espero orientar aquesta relació...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...empresari agrícola i Departament d'una forma continuada.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Jaime.... *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció de l'eix transversal ferroviari (tram. 310-00460/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera. Té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Conseller Nadal, un dels objectius programàtics del nostre Govern, del Departament que vostè dirigeix, i per descomptat el nostre Grup i partit, és el desenvolupament de l'eix transversal ferroviari plantejat amb la finalitat d'incrementar la xarxa ferroviària del nostre país, disminuir la congestió de la xarxa viària, resoldre el pas de mercaderies pel nostre territori i impulsar el desenvolupament de la Catalunya interior, entre altres objectius.

La proposta d'aquest projecte de l'eix transversal ferroviari s'emmarca també en les directrius del Llibre blanc de la Unió Europea, del Llibre blanc del transport, eh?, de la Comissió Europea, que preveu potenciar de forma significativa la comunicació per ferrocarril en els propers anys i establir nous criteris de repartiment modal.

Sembla, honorable conseller, que aquesta iniciativa del nostre Govern ha estat ben rebuda pel Ministerio de Fomento, ja que s'ha incorporat a les propostes del Pla estratègic d'infraestructures i transports, que va ser aprovat pel Govern d'Espanya i presentat públicament el passat mes de juliol amb un pla d'actuació fins a l'any 2020 i amb un volum d'inversions previstes superior als 240.000 milions d'euros, dels quals, la meitat són en inversions destinades a la xarxa ferroviària.

També el passat mes de juliol, conseller, vostè, amb presidència de l'acte del president Maragall, va presentar aquest projecte, un projecte ambiciós i absolutament necessari per dur a terme la transformació territorial que pretenem des del Govern catalanista i d'esquerres. És una excel·lent proposta que tot el país i sobretot tots els territoris afectats esperaven: comunicar Lleida amb Girona, enllaçant Mollerussa, Tàrraga, Cervera, Igualada, Manresa, Vic i l'aeroport de Girona.

Hem cregut oportú, conseller, adreçar-vos aquesta pregunta en seu parlamentària per l'enorme transcendència d'aquesta decisió estratègica del Govern, pel que té per al futur del nostre país.

Volem conèixer, per tant, conseller, els trets bàsics d'aquesta proposta, els passos que s'estan duent a terme ja per impulsar-ne la construcció, i també el significat que té el fet que el PEIT n'hagi recollit el traçat.

Gràcies, president; gràcies, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor diputat. Bé, en la seva descripció ja hi ha molt del contingut del que jo li puc explicar i, per tant, amb molt bona mesura vostè mateix ha ponderat quins són els aspectes més positius d'un projecte que serà llarg en el temps però que comença a ser ja madur en la seva gestació inicial.

Aquest és un projecte que el que pretén és crear en ample de via europeu una nova línia de ferrocarril des de Lleida fins a l'aeroport de Girona, amb el recorregut que vostè ha dit i amb tres variables, que són: una alta velocitat per a passatgers; velocitat alta amb recorregut extern a les poblacions per a mercaderies, sempre amb ample europeu, i un recorregut intern que aprofiti les vies antigues per recuperar-les per a una mobilitat de caràcter més local. És a dir que en certa manera parlem de tramvies urbans, parlem d'una llarga via per a passatgers amb entrades i ramals d'entrada a les poblacions que vostè ha esmentat, un ramal que es deriva des de Manresa cap a Martorell per comunicar l'eix transversal ferroviari amb l'àrea metropolitana de Barcelona i el port de Barcelona, i un conjunt d'aspectes que relligarien aquest triple aspecte de la xarxa ferroviària de nova creació que es proposa.

Fins ara, el Govern, el que ha fet ha estat, després de l'estudi d'alternatives que va ser encarregat el 28 de desembre de l'any 2003, prendre una decisió sobre quina alternativa de totes les estudiades és la més viable, i a partir d'aquí començar a encarregar tots els estudis que permetin concretar el Pla director urbanístic i el Pla especial urbanístic que d'aquí a un any aproximadament ha de permetre l'inici de les afectacions dels béns i drets afectats i la seva ocupació, per tant l'expropiació dels terrenys, i d'aquesta manera iniciar el procés de materialització d'un projecte que fins ara va definint progressivament les seves característiques amb encàrrecs successius que s'aniran fent en els propers mesos, però que d'aquí a no més enllà de dotze mesos ha de començar a caminar sobre el terreny, amb ocupació de terrenys i afectació dels plans urbanístics de totes les poblacions, amb la corresponent suspensió de llicències, per permetre que, en el temps que calgui, aquesta infraestructura es pugi fer.

I, com vostè ha dit molt clarament, del que es tracta és de donar més pes al ferrocarril que a la carretera i començar a substituir...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...l'enorme pes que tenen avui per al transport de mercaderies la carretera i el camió per una nova xarxa ferroviària que en part farà el Govern de la Generalitat, però que també hi ha d'estar implicat el Govern de l'Estat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre quines previsions té amb relació a la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram. 310-00463/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell és un projecte, com vostè sap molt bé, importantíssim per al Pirineu català, per a la Seu d'Urgell i el seu àmbit d'influència, i, lògicament, també per al Principat d'Andorra; un projecte que fa massa anys que ocupa titulars de premsa sense que es produeixin avenços significatius d'ençà que el 1982 va alçar el vol per darrera vegada un avió de vol regular; un projecte, però, necessari que planteja possibilitats importantíssimes de promoció industrial, comercial i turística per a la Seu d'Urgell i el conjunt del Pirineu i que obliga la implicació decidida de les administracions i també del Govern de la Generalitat.

El dia 1 de març de l'any passat els governs d'Andorra i d'Espanya van fixar, en una declaració comuna i vinculant, els principis que han de regir l'aeroport. El text acordat deia que l'aeroport serà d'interès general, tindrà categoria internacional, mentre que el finançament i l'actualització anirien a càrrec dels dos estats a parts iguals.

El setembre passat a Madrid el president Rodríguez Zapatero va dir després d'entrevistar-se amb el nou cap de govern d'Andorra, Albert Pintat, que l'Executiu espanyol mantenia una disposició favorable per arribar a un pacte sobre l'aeroport. Contràriament, però, el delegat del Govern espanyol a Catalunya, Joan Rangel, va afirmar públicament pocs dies després, el passat 25 de setembre, que aquesta no és una obra d'interès general i que el Govern espanyol no hi té cap implicació directa perquè és de titularitat privada. Un veritable gerro d'aigua freda que ve a incrementar la incertesa davant d'un projecte que entenem inajornable.

Els pressupostos de l'Estat del 2005 van incloure per primera vegada una partida econòmica, i els pressupostos de l'Estat per al 2006, presentats ara fa un parell de setmanes, inclouen una partida d'1 milió d'euros ampliables en concepte d'expropiació de terrenys.

L'avantprojecte del pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran inclou també l'aeroport com una infraestructura bàsica en la seva planificació. Però cal, honorable conseller, la determinació política, la prioritat política del Govern.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, li pregunto, honorable conseller, quines són les previsions del Govern de la Generalitat en relació amb la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell? Quins passos està duent a terme el Govern? I quines són les actuacions administratives que es duran a terme abans de l'execució de les obres de millora necessàries?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor diputat. Bé, que fins ara és una infraestructura privada i tancada, és cert. L'única manera de convertir l'aeroport actual de la Seu d'Urgell, tancat i no operatiu, en un aeroport d'interès per a tot el Pirineu, per a Andorra també, és convertir-lo en un aeroport públic, sigui quina sigui la fórmula de gestió que s'adopti.

Vostè sap que, a part d'alguna de les manifestacions que vostè esmenta, han aparegut també a Andorra algunes veus que també han llançat un gerro d'aigua freda sobre aquest projecte i han parlat d'alternatives a l'Arieja, cosa que el Govern de Catalunya no comparteix.

De manera que el Govern de Catalunya el que farà serà intentar que el Govern d'Espanya i el Govern d'Andorra concretin allò que van signar com un preacord ara fa aproximadament un any i signin l'acord definitiu que permeti després que AENA i Aviació Civil atorguin a l'aeroport de la Seu d'Urgell - Andorra o Andorra-Pirineus els permisos per volar com un aeroport internacional, en els termes que calgui. I, naturalment, el Govern de la Generalitat el que farà serà intentar el que sigui –i fins i tot, si cal, definir la figura de planejament que en permeti l'expropiació– avançar en la direcció de convertir els terrenys de l'actual aeroport de la Seu d'Urgell i els de l'ampliació que cal en terrenys de titularitat pública.

Li avenço que el Govern de la Generalitat en els pressupostos de l'any 2006 obrirà una partida del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, amb una denominació genèrica «Aeroports de Catalunya», la destinació de la qual serà preferentment l'aeroport d'Alguaire i l'aeroport de la Seu d'Urgell, de tal manera que, encara que només sigui una partida de 4 milions d'euros, posem per cas, i aproximadament, meitat i meitat seran diners a disposició per iniciar tot el que calgui per fer possible, ni que sigui en una compra a terminis en diversos anys, convertir en terrenys públics propietat del Govern de la Generalitat els terrenys de l'aeroport de la Seu d'Urgell, oferir-los als governs d'Andorra i d'Espanya perquè, sobre terrenys públics, decideixin de fer-hi un aeroport internacional, i deixar-nos participar i fer que participem plegats en un nou model de gestió molt descentralitzada dels aeroports, en una empresa probablement mixta publicoprivada, en la gestió d'aquest nou aeroport. Crec que, posant sobre la taula la titularitat dels terrenys...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i instant els dos governs a materialitzar l'acord internacional que només ells poden fer, el Govern de la Generalitat haurà satisfet les expectatives del Pirineu i d'Andorra.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al Consell Executiu sobre els processos de deslocalització industrial que es produeixen constantment a Catalunya (tram. 310-00455/07)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, la preocupació per les deslocalitzacions industrials no és una preocupació nova, és una preocupació de ja fa bastants anys, i òbviament, doncs, no citaré, ni molt menys, una relació de les empreses que han passat en els últims anys per aquesta situació. El cert és que el degoteig d'indústries que deslocalitzen és constant.

Sabem que hi ha una eina, que creiem que pot ser una bona eina; és l'Acord estratègic per la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana. Però, de totes maneres, veiem alguns indicadors que ens preocupen.

El pes del teixit industrial de Catalunya continua disminuint. És cert que hi ha un canvi de tendència. L'any 2004 el creixement del sector industrial ha estat de l'1 per cent del PIB, davant del 3,1 per cent; per tant, el pes del teixit industrial continua disminuint. En llocs de treball, se'n van perdre 9.000, 4.500 d'ells en el tèxtil. I també hi ha, hi ha hagut un descens d'inversions estrangeres –quan parlo d'estrangeres parlo de fora d'Espanya– de més del 12 per cent.

Nosaltres li volem preguntar quina opinió té el conseller respecte d'aquesta situació i aquests processos que semblen minar dia a dia el teixit industrial català.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Rañé, conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el criteri del Govern, l'actuació del Govern és continuar donant suport al procés de canvi del teixit industrial de Catalunya, per millorar-ne la competitivitat.

Ho fem bàsicament amb l'Acord estratègic signat entre empresaris i sindicats i el Govern i a què tots els grups parlamentaris van donar suport. Ho fem fomentant i incrementant els ajuts a les empreses en la recerca i el desenvolupament, i la generació de centres tecnològics en aquells sectors més exposats a la competència o en els que tenen més futur. I ho fem també potenciant una Agència Catalana d'Inversions que ens permet captar...

El resultat són prou bons, però sempre són millorables, i seguirem treballant. A Catalunya, avui treballa més gent que mai. En els últims divuit mesos s'han creat més de dos-cents mil llocs de treball, dues-centes mil persones més treballen a Catalunya. I l'ocupació en el sector industrial continua sent al voltant de les set-centes

mil persones. L'economia a Catalunya creix, i el sector industrial es manté en ocupació, en termes més o menys..., però sobretot creix en el producte interior industrial d'una manera molt important. Està millorant la competitivitat de la indústria catalana i està creixent l'economia catalana a un ritme que permet crear més de dos-cents mil llocs de treball.

Per tant, continuarem en aquesta línia, que em sembla que ens dóna bon resultat.

El president

Té la paraula el diputat, per repreguntar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, lamento no compartir la visió optimista que vostè ens acaba de donar del teixit industrial català; tant de bo tingui vostè més raó que no pas nosaltres. Però, a més a més de les que he citat, hi han altres coses que també ens preocupen.

Escolti'm, el teixit econòmic de Catalunya reivindica i reclama infraestructures. Hi han infraestructures necessàries per al desenvolupament econòmic del país que no es poden fer. Li citaré interconnexió fronterera amb França, li citaré quart cinturó, i permeti'm que li'n pugui afegir una altra avui, a una llarga llista, com és l'aeroport de la Seu d'Urgell, que ara acabem de veure que el conseller de Política Territorial té una visió de l'aeroport de la Seu d'Urgell diferent de l'opinió que té el conseller de Comerç respecte a això.

Però també ens preocupa una altra qüestió, honorable conseller: la incertesa política que ha semblat un projecte d'Estatut poc respectuós amb una part de la societat, un estatut intervencionista, molt intervencionista. I aquests són elements que segur que jugaran en contra de l'atracció d'inversions al nostre país. És a dir que a més a més de la conjuntura econòmica global, que exigeix transformacions profundes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...de la nostra indústria –acabo, senyor president–, hi ha una conjuntura política que no ens ajuda en res. Com ho veu el conseller de Treball?

El president

Té la paraula, doncs, l'honorable conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria

Crec que no em deu haver sentit fer cap discurs cofoista, sinó explicar unes dades objectives. Si són bones, hem de dir que són bones. No ens «matxaquem» més del compte; ja tenim prou problemes per posar-nos més pedres al fetge. Les dades són bones, la qual cosa no vol dir que no hàgim d'estar contínuament actuant.

Miri, l'Agència Catalana d'Inversions en catorze mesos ha captat 33 projectes, 2.000 llocs de treball, 1.000 més que n'hem consolidat, 141 milions d'inversions. Per cada euro que hem gastat, hem aconseguit una inversió seixanta vegades superior. I amb això estem contents? No, en volem més. En això i en moltes altres coses volem més, i ho volem fer d'una manera que ajudi, com està ajudant, a crear ocupació i a mantenir un nivell de riquesa. Per això volem tenir més capacitat d'autogovern, per poder resoldre els problemes...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...no per crear-ne.

El president

Té la paraula...

————— Pregunta al Consell Executiu sobre quina opinió té de la situació actual de l'empresa SEAT (tram. 310-00458/07)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Conseller Rañé, la setmana passada, quan discutíem la proposta de nou Estatut, a SEAT es van distribuir unes «octavetes» on deia: «Estatut, sí. Treball digne, també». Un missatge clar i de compromís dels treballadors i treballadores amb els drets socials, laborals i nacionals, lligant així una nova etapa del país que també requereix, com queda reflectit i ben reflectit en l'Estatut, el dret de les persones, el dret dels treballadors i treballadores. Perquè és cert que creix l'ocupació, però cal que creixi de qualitat i en drets, que no sempre una cosa va lligada a l'altra.

Però tornem a SEAT, perquè avui parlar de SEAT, com bé sabem, no és una cosa menor: quinze mil llocs de treball directes i prop de cent mil famílies vinculades d'una manera o una altra a la producció de SEAT. És a dir, si a SEAT s'esternuda laboralment, la comarca del Baix Llobregat i Catalunya ens podem constipar.

El sector de l'automòbil viu una situació de recessió on la política de sobreproducció mantinguda per quasi totes les marques a Europa afecta les exportacions, i especialment a SEAT, que representen el 70 per cent del que produeix.

La multinacional Volkswagen està immersa en una estratègia de nous productes del consorci, que està promouent una croada: «Per mantenir el marge de negoci, cal abaratir els salaris.»

Però anem a les dades: any 2002, 203 milions d'euros de benefici; any 2003, 134 milions d'euros de benefici; any 2004, 145 milions de benefici. I si anem més

enrere, l'empresa ha acumulat des de l'any 96 1.066 milions d'euros. I el cost que tenen els salaris respecte a la facturació de SEAT s'ha reduït en un 41,57 per cent en els darrers deu anys.

És a dir, la situació actual de SEAT no és responsabilitat ni dels salaris, ni tampoc dels treballadors. És d'una lògica, d'una programació segurament errònia de la multinacional, que pot portar a aquestes pèrdues.

Per la qual cosa queda clar que la política de la multinacional busca, sobretot, que els treballadors paguin de nou la crisi que ha generat l'estratègia de la patronal. Ara, doncs, a SEAT es pretenen reduir el temps de treball i els salaris, per –diuen– mantenir l'ocupació i la producció.

Pel nostre Grup –com hem presentat als sindicats, que una representació d'ells estan avui aquí, a la tribuna de convidats–, cal arribar a acords per mantenir la marca...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Miralles i Conte

...la xarxa de comercialització –acabo– i la producció autònoma. Per això, senyor conseller, Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa volem conèixer quina és l'opinió de la Conselleria sobre la situació avui a SEAT.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, doncs, l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, les grans empreses de l'automòbil –i SEAT i la Volkswagen no en són una excepció– es veuen moltes vegades unides a grans processos polítics. Ho dic perquè l'anunci que SEAT seria venuda per part de Volkswagen a una empresa xinesa es va fer tres dies abans de les eleccions alemanyes. Ràpidament, amb les gestions fetes aquí, es va desmentir i va quedar clar que la informació no tan sols era incorrecta, sinó que era errònia. I posteriorment el grup Audi ha plantejat i ha reafirmat la seva voluntat de continuar amb SEAT i confiar en la continuïtat de la planta.

Ara bé, la situació en què es troba SEAT, al nostre entendre, es deu, d'una banda, a alguns factors que són conjunturals. Hi ha una recessió del mercat, de la capacitat de compra dels clients més importants de SEAT i dels espais en què ven, Europa; estan en una situació en què compren menys, atesa la seva situació de creixement alentit. I també unes dificultats comercials, perquè algun dels productes nous que ha posat en marxa SEAT no està tenint sortida; el Toledo possiblement és un exemple més evident d'aquesta situació. I pot haver-hi –i en tot cas aquest és un tema en discussió– factors estructurals, necessitat de millorar la competitivitat i la productivitat. Dic «pot haver-hi» perquè aquest és un tema en discussió.

Davant de tot això –davant de tot això–, el Govern de la Generalitat el que estem fent és el mateix que hem estat fent i que fèiem precisament i que ja anunciàvem el gener del 2004, quan es plantejava també una possible reducció de llocs de treball, mai una desaparició de la companyia ni, per tant, la desaparició de milers de llocs de treball a Catalunya, sinó que estem parlant d'una actuació que pot afectar uns centenars de llocs de treball.

En aquell moment, la xifra era coincident, i vam dir el mateix que diem ara: primer, l'empresa i els treballadors han d'estalviar i estudiar quins elements poden permetre internament, mitjançant la negociació, d'abordar i de resoldre aquest problema. Aquesta actitud del Govern no és abstencionista ni no intervencionista. És, primer, col·locar els agents socials perquè ho siguin. Si no hi ha acord, el Govern ha d'intervenir, i hi intervindrem, amb l'objectiu de mantenir la situació positiva que en aquests moments encara manté la companyia a Catalunya. Però creiem que és donant i oferint la possibilitat que mitjançant l'acord les parts s'ajustin i s'adeqüin, com podem fer-ho.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Ho repeteixo, no és abstencionisme: és seguir de prop, vigilar i intervenir només quan les parts no siguin capaces de posar-se d'acord.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les accions preses i les que pensa prendre amb relació a les peces reclamades al Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal (tram. 310-00456/07)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustríssim senyor Josep Pont i Sans.

El Sr. Pont i Sans

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la pregunta, la hi formulo exactament com està redactada: aquest diputat voldria conèixer quines són les accions que s'han emprès o pensen emprendre's des del Govern per defensar el patrimoni reclamat del Museu de Lleida.

El president

Té la paraula en nom del Govern l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap tan bé com jo que aquest matí, i amb convocatòria de l'honorable consellera de Cultura, s'ha reunit el plenari del

Consorci del Museu Diocesà i Comarcal de Lleida i que el plenari d'aquest Consorci, per unanimitat, és a dir, sense objecció per part de ningú, ha pres diversos acords. Fonamentalment, ha pres l'acord que el senyor bisbe de Lleida solliciti al Departament de Cultura l'autorització preceptiva que estableix l'article 45.1 de la Llei del patrimoni cultural, per tal de donar compliment al que disposa el Decret esmentat. En segon lloc, el plenari del Consorci demana al Departament de Cultura de la Generalitat que porti a terme les actuacions necessàries, mitjançant els procediments legalment previstos.

I, no obstant això, el senyor bisbe de Lleida anuncia al Consorci –i ens sembla bé– que els seus assessors legals estan analitzant la possibilitat de continuar més accions, per la via jurisdiccional canònica, per tal d'assegurar la continuïtat de les obres del Museu al Museu.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Pont i Sans

Sí, senyor conseller. Evidentment, aquest matí n'hem parlat. S'ha reunit el Consorci, finalment. Li confesso que tenia l'esperança que avui el Govern, per fi, es posicionaria, però a aquest diputat li continuen els dubtes de si estem davant d'un cas d'extrema prudència, d'inactivitat o de renúncia a les obligacions que els pertocuen respecte a uns béns que estan catalogats com a patrimoni cultural.

Hem de recordar que estem davant d'un cas en què es vol afectar la propietat d'uns béns que en la seva pràctica totalitat pertanyen al Museu des de fa cent anys i de què es disposa de documentació fefaent per a justificar-ne la dita propietat.

Fa falta que el Govern es posicioni com més aviat millor, i en aquest cas entenem la resposta que s'ha donat aquest matí, però fa falta com més aviat millor per dues raons: una, pel deure de defensar el patrimoni cultural català, i l'altra, per explicar la realitat, desconeguda en general per la ciutadania. Sobre aquest darrer apartat, fins ara no s'ha fet res, excepte unes desafortunades declaracions de qui va deixar clar que no coneixia el tema.

Pel que he pogut saber, els meus dubtes van per dos camins contraposats. Per una banda, tinc informacions que el Govern està treballant en aquest camí, però amb presses, i no hi havia un pla B. En aquest camí, evidentment, trobaran el nostre recolzament, però mentre no –en aquest cas no ens posicionem–, estem alimentant declaracions a una i altra banda, en aquest cas del Cinca, que deixen entreveure que el Govern no lluitarà. Parlen de línies de col·laboració, de projectes que, com la famosa euroregió, han d'iniciar-se amb bon clima, i fins i tot d'afinitats polítiques. Senyor conseller, convindrà amb mi que no es pot ficar en la mateixa balança, en un plat el patrimoni, i, en l'altre, projectes conjunturals del Govern, ni menys determinades condicions polítiques, ni tampoc condicions estètiques o fraternals.

Per tant, i com a resum, li demanaria que defensem i informem; no retardin més el seu posicionament i tinguin en compte a no caure en determinades alternatives

de negociació, oferint un pastís que no és del Govern, és del país.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Miri, la posició del Govern és d'extrema prudència, no de negligència, no d'inactivitat. I a més a més, el govern farà tot el que hagi de fer, i no ho farà per interessos ni d'afinitat política, ni de vinculació a projectes polítics de futur sobre col·laboracions entre diversos governs regionals; no es tracta d'això. Ara, sigui quina sigui la solució que s'hagi de donar a un tema en el qual es barreja el dret canònic i la deguda obediència del bisbe de Lleida a la Santa Seu, i per altra, el dret legítim, presumpte, del Museu de Lleida, de continuar disposant d'aquests fons, i el dret també presumpte de determinades parròquies ara dependents de la Diòcesi de Barbastro - Monzó, però que abans no ho eren i depenien de la Diòcesi de Lleida, tot això haurà de ser, efectivament, objecte de molta explicació i d'una anàlisi acurada, per, finalment, decidir en què es concreta i com ho materialitza qui ha rebut l'ordre de retornar 113, de 139 obres, d'un llistat de 1810, que és el que forma part del fons del Museu Diocesà i Comarcal de Lleida. La dimensió del que se'ns demana que es torni...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...o el que es demana al Bisbat –d'acord, president–, i la dimensió global dels fons del Museu és el que ens ha de permetre treballar amb prudència i cautela, i amb respecte per als diferents àmbits jurisdiccionals, també els canònics, que estan intervenint en aquesta qüestió.

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions amb relació als serveis d'atenció domiciliària a la gent gran per mitjà de la teleassistència (tram. 310-00457/07)

El president

Per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, el passat 21 de setembre, vàrem veure als diaris l'alcalde de Barcelona amb el ministre Caldera visitant equipaments de gent gran, després de comunicar l'adhesió de l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona al Conveni de l'Imsero amb la Federación Española de Municipios, per a la prestació del servei de teleassistència a persones grans. Quin paper va tenir vostè, com a consellera de Benestar i Família, en aquesta visita i en

la signatura del Conveni, atès que la Generalitat té competència exclusiva en serveis socials?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, realment sí, tenim competència en matèria d'assistència social. I el món local té competències en matèria de serveis socials de primària i els transferits d'atenció domiciliària i teleassistència. El Departament de Benestar no va tenir cap paper ni en la presentació, ni en la signatura de cap conveni, atès que el conveni va ser primerament entre l'Imserso i la FEMP, i després entre Imserso, FEMP i Ajuntament de Barcelona.

Gràcies.

El president

Senyor Cleries, pot repreguntar.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, president. El quart Pla d'actuació social 2003-2006, aquesta publicació del seu Departament, diu, a la pàgina 133, que «la gent responsable de la teleassistència a Catalunya són la Generalitat de Catalunya i l'Administració local», pàgina 133. Segons la Llei de serveis socials vigent, la Generalitat elabora la planificació i l'ordenació dels serveis socials d'atenció primària i també dels serveis socials especialitzats. En uns dies en què parlàvem de blindatge de competències en el nou Estatut, vostè, com a consellera, no ha defensat ni ha vetllat per les competències exclusives que té el Govern català, ni tampoc ha vetllat per les entitats catalanes, com la Creu Roja de Catalunya o el Consorci Hospitalari de Catalunya, entre d'altres, que han estat pioneres en la prestació de la teleassistència i per la seva bona feina feta en molts anys. Ara, aquest conveni les desplaça per dues empreses d'àmbit estatal –Asispa i Sergesa Televisa–, i això passa amb vostè de consellera, amb Govern tripartit a la Generalitat, a l'Ajuntament, a la Diputació.

És així com vostès defensen a Catalunya la seva gent, les seves entitats, les seves empreses? És així com defensen el nostre autogovern? No es tracta de rebutjar recursos de l'Imserso, però sí de defensar el que són competències que vostè té com a consellera i que la Generalitat té. La seva responsabilitat és defensar-les. Sap en quina situació han quedat la Creu Roja i el Consorci? Ha parlat amb ells?

Axí, dir-li que aquest tema és un conveni de l'any 92, i que no havia passat mai a Catalunya aquesta situació; ho reconeixen la Creu Roja i el Consorci. No hem vist cap gestió del seu Departament, vostè se'n inhiheix...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

És ben trist. Però li volem dir –un moment, president, si em permet... És responsabilitat absolutament seva, i, a més, havent quedat bandejades dues entitats catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyor diputat, el que és responsabilitat meua és promoure i atorgar subvencions per a la promoció dels serveis que són de competència local, repeteixo, mitjançant els convenis marc. I és per això que, enguany, hem signat amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis un acord, per quatre anys, per tal de donar aquesta seguretat amb uns increments mitjans del 10 per cent. Igual que és també el nostre compromís de complir el quart pas pel que fa a l'extensió a la població amb necessitat i demanda. Aquesta consellera no és responsable de les decisions o del tarannà que pugui tenir el ministre de Treball i Assumptes Socials, ni tampoc és responsable que instituts que haurien d'haver desaparegut per raons competencials des de fa molts anys, encara continuïn funcionant a l'Estat. I repeteixo, aquesta consellera ha fet la feina que li tocava fer, i aquesta consellera ha fet saber, tant als municipis, o a l'Administració local que ha estat beneficiària d'aquests ajuts, com al Ministeri, quin és el seu punt de vista al respecte.

Ara bé, aquesta consellera no pensa transigir en allò que vostè diu, que per culpa de l'actuació o no actuació del Departament, Creu Roja i Consorci Hospitalari han quedat desplaçades. Aquesta és una actuació que ha fet el Ministeri de Treball i Assumptes Socials amb la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, amb la Diputació de Barcelona i amb l'Ajuntament de Barcelona, que són els que exerceixen les competències en teleassistència. La nostra feina és la de la promoció. El resultat és positiu realment, el que no és positiu, com vostè pot comprendre, són les formes. El resultat és positiu especialment després de dos anys de Plan concertado congelat, des de l'any 2002, o l'any 2003, per exemple, en què li recordo que vostès donaven suport al Govern del Partit Popular a Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya (tram. 302-00135/07)

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels ens locals a Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la

paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el debat a la interpellació que ha donat lloc a aquesta Moció, i que va ser substanciada en el darrer Ple pel diputat Joan López, per allà el mes de juliol, el govern va assenyalar que tenia poc sentit aprofundir en el tema del finançament local, ja que, amb el debat estatutari a sobre la taula, el tema del finançament dels nostres ajuntaments no era prioritari per al Govern. Superat ara el debat i la primera instància del debat estatutari, crec, creiem des del nostre Grup parlamentari, que ha arribat el moment de reprendre el debat sobre el finançament local.

En els darrers mesos, les poques, poquíssimes notícies que hem escoltat sobre finançament local, han estat certament alarmants, molt preocupants, senyores i senyors diputats. Tan alarmants que bona part dels responsables municipals del país, encapçalats pel president de la Diputació de Barcelona i secretari de política municipal del Partit dels Socialistes de Catalunya, s'han manifestat en contra que la Generalitat faci d'intermediària en la recepció de fons procedents de l'Estat adreçats directament als municipis, al PIE, a la participació en ingressos de l'Estat.

Per aquest motiu, i recollint una reivindicació entre les entitats municipalistes del país, el Grup parlamentari Popular presenta aquesta Moció, amb l'objectiu que els ajuntaments puguin donar més i millors serveis, i fer front alhora a la demanda de serveis creixents que els ciutadans reclamen dels seus municipis.

És en aquest sentit que la Moció que presentem a la consideració d'aquesta cambra té quatre punts. En primer lloc, garantir la independència financera municipal i evitar, per tant, la tutela per part de la Generalitat de recursos que l'Estat transfereix directament als ajuntaments –crec que és una reivindicació històrica dels ajuntaments del nostre país.

En segon lloc, en la mateixa línia de suficiència financera, i seguint l'exemple del que s'ha fet amb impostos estatals amb relació a les comunitats autònomes, volem facilitar també la participació dels ajuntaments en els tributs de la Generalitat, ja siguin els impostos propis, cedits o compartits amb la Generalitat.

El tercer punt de la Moció fa referència que el Govern es compromet, davant del Parlament, a mantenir l'esforç tímid, però esforç a fi de comptes, que s'ha realitzat en els darrers anys amb relació a l'increment del Fons Català de Cooperació. Això aniria molt bé als ajuntaments catalans, tenint en compte, a més a més, que des que tenim un govern amic a Madrid, el Ministeri d'Hisenda està retardant tots els pagaments a compte del PIE.

Finalment, en el quart punt de la Moció, recollim una reivindicació també històrica de la Federació i de l'Associació de Municipis de Catalunya. El que reclamem és el que reclamen, el que ells demanen, i, a més a més, tenint en compte que ara el Govern tripartit té aquesta gran vocació municipalista, estic segur que no podran

dir que no, no? I és que reclamem l'inici d'un procés de transferències de competències i de recursos de la Generalitat cap als nostres ajuntaments.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, en resum, estem davant d'una moció que recull, com deia, les reivindicacions històriques del món municipal de Catalunya. Confiem, estic absolutament convençut, perquè no podia ser d'altra manera, que els grups parlamentaris que donen suport al Govern segueixin sent i pensant el mateix que pensen fora d'aquest Parlament, no?, que pensen els ajuntaments i que també pensen dintre dels seus propis partits, no? I que la seva anunciada i publicitada vocació municipalista no s'hagi esvaït en el poc temps que porten governant a la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, illustre senyor diputat. Per fixar posició, té, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Maria Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres ja avancem que no donarem suport a aquesta Moció que ha presentat el Partit Popular, el seu diputat el senyor Daniel Sirera. I bàsicament no hi donarem suport per dues qüestions. Evidentment, estem a favor d'un millor finançament del món local, però no estem d'acord, ni, en primer terme, que en aquest moment s'hagi de presentar aquesta Moció; és extemporània per a nosaltres, després de l'acord que vam fer la setmana passada amb el nou Estatut. I en segon terme, el model que defensa el Partit Popular, i potser algun altre partit aquí a la cambra, no és el nostre model. I li ho explicaré.

En primer terme, l'article 223.2 del nou Estatut que vam aprovar la setmana passada, diu: «Els ingressos dels governs locals, consistents en participacions en tributs i en subvencions incondicionades estatals, són percebuts a través del Govern de la Generalitat, que els ha de distribuir d'acord amb el que disposi la Llei de finances locals de Catalunya i amb els principis objectius o els estàndards mínims que fixi l'Estat en les normes amb rang de Llei a què fa referència l'article 111, que, en tot cas, han de respectar els marges adequats perquè el Parlament pugui incidir efectivament en la distribució d'aquests recursos.» Evidentment, en conseqüència amb aquest article 223, el següent parla de la nova Llei de finances dels ens locals de Catalunya. Per tant, aquí hi ha un model a seguir, un model que és de síntesi entre quatre dels cinc partits polítics que hi ha en aquesta cambra parlamentària, i per tant el primer que li demanem és que retiri, en conseqüència amb aquesta extemporaneïtat del text, que retiri la Moció que han presentat.

El segon és de model. El nostre model no és el que vostès expliquen en la seva Moció. A l'article 2 del nou

Estatut, a l'article 2.3, diu: «Els municipis, les vegueries i les comarques integren el sistema institucional de la Generalitat.» Nosaltres defensem, i seguirem defensant que sigui Catalunya, a través de les seves institucions, qui recapti tots els impostos, els gestioni, i, en conseqüència d'això, sigui el Parlament de Catalunya qui fixi els criteris de distribució en els municipis; no només el pagament, i per tant que passin per aquí i la Generalitat faci de pagadora en els municipis, sinó que aquest Parlament pugui debatre quins són aquests criteris. I si des d'aquí, des dels representants del poble de Catalunya, podem parlar de les diferents variables que hi pot haver a l'hora de distribuir els ingressos que ens arribin per impostos propis i per impostos cedits, si des d'aquí ho podem debatre, evidentment aquí hi podrem posar variables com la dels municipis amb alta incidència turística, els municipis que tinguin les ràtios de nova immigració per sobre dels altres, els municipis amb dèficits estructurals greus, amb dèficits socials greus, etcètera. I evidentment, també, una cosa que preocupa molt el món municipal, que és tot el que fa als serveis impropis, tots aquells serveis que s'estan prestant i que no reben finançament de cap administració.

Això ho podem fer si ho debatem aquí al Parlament de Catalunya. I, evidentment, per als 946 municipis de Catalunya i no per als més de deu mil que té l'Estat.

I estem d'acord que hi ha un dèficit greu de parlar del finançament local en aquests trenta anys que fa que hi ha ajuntaments democràtics. Evidentment que sí. Però en aquests trenta anys només hi ha hagut una reforma estructural, que ara m'hi referiré. La resta han estat només reformes puntuals. Durant molts anys Convergència i Unió s'ha hagut d'escollar, des d'aquesta mateixa cambra parlamentària, que era la Generalitat de Catalunya la culpable que hi hagués un mal finançament del món local. Bé, ara tothom –espero que vostès també– ja diu que en realitat era el país que estava mal finançat, no eren els governs de Convergència i Unió que no donaven un finançament adequat als municipis de Catalunya. I ens hem hagut de sentir aquesta cançoneta i ara, a l'hora de fer un nou sistema de finançament, tothom es posa d'acord que és l'Estat el que ens ha mal finançat; per tant, el PP i el PSOE –tots dos, el PP i el PSOE.

És cert que el Govern tripartit darrerament ha incrementat una mica el Fons de Cooperació Local; això representa passar del 0,5 dels ingressos ordinaris dels ajuntaments al 0,9, i prou, res més. La reforma estructural, quina és? L'única que hi ha és aquesta: *Acuerdo entre el Gobierno de la Nación y la Federación Española de Municipios y Provincias* per a dotze dels 934 ajuntaments de Catalunya, onze del PSC, un de Convergència i Unió, tots aquells de més de setanta-cinc mil habitants; els altres 934 municipis de Catalunya, mal finançats. Aquí hi ha cessió d'impostos estatals –participació en impostos estatals. La resta, els altres 934, res. Qui el va signar? Entre ells, el senyor Lluís Miquel Pérez, avui present, entre ells, la senyora Rita Barberá i, evidentment, el ministre Arenas i el ministre Montoro.

Bé, aquest no és el nostre model. El nostre model no és anar a Madrid, a través de la FEM, a veure si ens en

donen més o menys. El nostre model no és anar al ministeri de torn a veure si ens tracten més bé o més malament. El nostre model, ho repeteixo, és que l'altra setmana vam aprovar que Catalunya és una nació i que ens comportem com a tal; entre l'Estat i els municipis no hi ha una administració de segona, no hi ha una Generalitat purament administrativa. Entre l'Estat i els municipis hi ha la Generalitat de Catalunya, i és la Generalitat de Catalunya –i, a través de la Generalitat, el Parlament de Catalunya– qui hauria de fixar els criteris del nou finançament local al nostre país.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula, per marcar la posició, l'il·lustre diputat senyor Lluís Maria Pérez..., Lluís Miquel Pérez.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, president. De fet, no em faria res dir-me Lluís Maria perquè així m'aproparia molt més a la saviesa del diputat que ha pres la paraula abans. Senyores i senyors diputats, se'ns presenta aquí una Moció, per part del Grup del Partit Popular de Catalunya, que abans ja s'ha qualificat com a extemporània. Potser és la millor definició, no? El mes de juny o el mes de juliol –el mes de juliol– es va plantejar un debat que jo crec prou interessant, prou encertat, però que ara, amb l'aprovació de l'Estatut i amb l'establiment d'un nou marc, d'un nou terreny de joc polític, que ha sigut fruit de la definició i de l'apropament de diferents maneres de veure el tema del finançament, doncs ha quedat desbordat, i per això els raonaments que s'han fet abans, segurament els que es facin després i els que faré jo mateix seran de transportar la bondat de les propostes que presenta el Partit Popular a la situació tal com el marc jurídic que d'aquí uns mesos regirà a casa nostra ho contemplarà, no?

En primer lloc, dir, amb relació al punt número 1, que és aquell famós de qui depenen els ajuntaments en matèria financera, de qui han de dependre, que sembla que bé, que té apassionats defensors per un costat i per l'altre, si del Govern de l'Estat o del Govern de la Generalitat, està molt finament, penso –molt finament–, resolt en la redacció de l'Estatut. Per tant, qualsevol altra consideració és una consideració del passat. Ara ja tenim una fórmula sintètica que diu que –i ho diu ben clarament en l'article 223.2–, a través de les competències compartides que tindrà la Generalitat de Catalunya, es podran establir els criteris per tal que els fons del Fons de Cooperació Municipal conformin un element del conjunt de mesures financeres incondicionades que rebran els ajuntaments del nostre país, respectant, és clar, el marge de legislació que, fruit d'aquestes competències compartides, tindrà el Parlament, i emmotllant-se a uns mínims que fixarà l'Estat. Que aquests mínims també són coneguts, són el respecte o l'atenció a la població, i el que en podríem dir els dos factors d'anivellament, que són, per una banda, la capacitat

fiscal, i per l'altra, la necessitat de finançament dels ajuntaments. Per tant, de fet els criteris són ben simples.

Jo sempre m'he apuntat a una tesi, que siguin extra-pressupostaris, aquests recursos de l'Estat, siguin incorporats a un fons. Si es respecten aquests criteris bàsics que en el si de la nova Llei, o de la Llei d'hisendes locals, i en aquest debat previ que hi haurà d'haver amb el Consell de Govern Locals, i amb l'aplicació de la competència compartida, amb la fixació de mínims de l'Estat i de la potestat legislativa de la Generalitat, arribarem que en el fons, en el fons, els criteris seran els mateixos. Cosa que no té res a veure, segons aquest humil diputat, amb el concepte de tutela financera. Perquè la tutela financera és la que té l'Administració de la Generalitat pel bon comportament, per la bona gestió financera que tingui tota Administració pública de Catalunya, i entre elles l'ajuntament; i que també, evidentment, té alguna cosa a veure amb relació a l'aplicació dels fons de l'Estat. Però no es pot segregar la tutela dels fons de l'Estat incondicionats del conjunt del finançament.

El segon punt diu que «el Govern es compromet a presentar, dintre de la present legislatura, un pla pel qual els municipis catalans puguin participar dels impostos propis, cedits i compartits de la Generalitat.» Al meu entendre, l'Estatut això també ho preveu i obre la porta al que hauria de ser el criteri de coresponsabilitat en el desenvolupament de l'activitat econòmica i el desenvolupament del rendiment dels tributs que tenen –els tributs cedits i propis, i delegats, diguem-ne, de la Generalitat–, cosa que fan els municipis de més de setanta-cinc mil habitants amb la cessió de tributs. Seria una fórmula òptima, que segurament no es podia estendre per a tothom.

Pel que fa al punt número 3, l'increment del fons de lliure disposició –abans ja s'ha dit i s'ha dit ben clarament–, en el període de dos anys, de tres exercicis pressupostaris, s'ha duplicat; i això és molt important perquè estàvem acostumats a increments –i això el senyor Corominas segurament ho sap– del 2 per cent. I, per tant, hem tingut increments del 33 per cent cada any; per tant és ressenyable.

I, pel que fa referència a les transferències de competències, aquí sí que m'ha agafat el senyor Sirera. Perquè jo mateix vaig participar en un debat intens, eh?, apassionat, amb el conseller, en el sentit que s'havien de fer. Bé, l'Estatut fixa ja ben bé quines són les competències que han d'exercir els ajuntaments i el mecanisme, a través de la Carta autonomia local, per poder anar delegant tot aquest flux de competències. I és ben cert que, a partir de l'aprovació de l'Estatut, s'haurà d'establir un calendari.

Per aquestes raons, no de fons sinó de *tempo* polític, no podem donar suport a la Moció que abans ha presentat el diputat, l'illustre senyor Daniel Sirera.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres, per raons de fons, sí que votarem en contra, el nostre Grup Parlamentari, d'aquesta Moció. Moció que ve precedida d'una interpellació feta, doncs, el passat mes de juny, com molt bé s'ha dit i han dit els grups que m'han precedit, que venia com a conseqüència d'una interpellació que havia fet el senyor Pérez. En el seu moment, en el debat que va haver-hi en el seu moment, en la interpellació que van presentar ara fa un any crec que ja es van discutir algunes de les qüestions que avui s'han plantejat, no?

Ara bé, quan vostè parlava, senyor Sirera, doncs, que des del Govern no s'ha insistit prou en el finançament local, simplement recordar-li que, tant des del Govern com, en aquest cas, des de l'activitat parlamentària que han dut els grups parlamentaris que donen suport al Govern, doncs bé, han plantejat una sèrie de qüestions. Recordar que el mes d'abril del 2004 es recordava els vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics, i el mateix president Maragall insistia que millorar el finançament era una obligació. Posteriorment, doncs, anteriorment ja, en l'anomenat pacte del Tinell, el desembre del 2003, els tres partits que donen suport al Govern ja incidien, i molt, en tot el que fa referència al pacte per un millor finançament. També es va aprovar, en el seu moment, una Moció, del 14 d'abril de 2004, on, entre altres coses, es deia que des de la Generalitat era del tot bàsic que es pogués incidir en la legislació i en els criteris de distribució pel que fa al PIE.

Bé, avui ens trobem, doncs, que hi ha hagut una aprovació de l'Estatut, ara fa uns dies, com molt bé han insistit els grups parlamentaris que m'han precedit, i ens trobem que es planteja un nou model de finançament, molt més ambiciós dels que hi havia fins ara, i al mateix temps, doncs, de consens. Fins avui, aquest Parlament... –evidentment ha de ser referendat pel Congrés dels Diputats a Espanya–, fins avui les competències en hisendes locals i règim local són de l'Estat, i en gran part, per no dir del tot, hem patit les conseqüències d'això, i concretament en els darrers anys, quan el Partit Popular ha governat a Espanya. Ens hem trobat, doncs, amb una situació financera, quan governava el Partit Popular, dels municipis, agreujada per una sèrie de mesures legislatives, com ara la Llei d'estabilitat pressupostària, la reforma d'hisendes locals, l'IAE i altres, que ha provocat un llast important, va provocar, en la viabilitat financera dels municipis.

Bé, entrant, doncs, en el que planteja vostè en aquesta Moció, pel que fa al primer punt, doncs bé, ja s'ha dit abans; insistir en el que diu l'article –no el repetiré– 223 de l'Estatut aprovat el passat 30 de setembre.

Sí que insistiré en el tercer punt, perquè crec que és de justícia, aquí, reconèixer la feina que ha fet el Departament de Governació de cara a dotar d'un millor finançament els municipis, i, concretament, pel que fa referència als recursos incondicionats. En el tercer punt vostès diuen que «el Govern de la Generalitat es compromet a un increment dels fons de lliure disposició no condicionats que es transfereixen als municipis mitjançant el Fons de Cooperació Local». Doncs bé, senyor Corominas, un, que està al davant d'un ajuntament, dir-

li que fins a l'any 2003 rebíem del Fons de Cooperació Local a la vora d'uns deu mil euros i és de preveure, doncs, que –segons m'ha arribat– el 2006 arribarem a la quantitat a la vora de quaranta mil euros. Hi haurà alguns municipis que multiplicaran per quatre aquesta aportació, i concretament els municipis petits, i altres, mitjans i grans, triplicaran, han triplicat ja, aquest fons de cooperació. Recordar-li que, en l'aprovació del pressupost del 2005, es va passar d'una partida de 43 milions d'euros a una altra, per al 2005, de 59. Això és un increment importantíssim. El que s'ha fet en dos anys multiplica per quatre el que han fet vostès aquests darrers deu anys, des de la creació del Fons de Cooperació Local. Crec que això era important insistir-hi, pel que sabem que representa un fons d'aquest tipus, especialment en municipis petits i mitjans.

Resumint, ens trobem amb un Estatut ambicions pel que fa al finançament. I en segon lloc, producte de la bona gestió del Departament de Governació, en el sentit que hi ha hagut una minoració pel que fa als recursos ordinaris, ha provocat que aquests recursos es puguin destinar en part als municipis.

Anunciar que properament hi haurà una aportació als petits municipis amb poca capacitat econòmica, i això realment és apostar –creiem des del nostre Grup Parlamentari– pel municipalisme.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, s'ha dit que aquesta Moció era extemporània. Jo crec que, de totes maneres, quan es va presentar, el juny, tenia una intencionalitat molt clara i que queda molt palesa en la seva redacció, que era intentar abundar en aquesta idea que la via de l'Estatut, la via de l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya, es pot contraposar a una voluntat municipalista i que els municipis havien de veure l'increment d'autogovern de Catalunya com un perill per a la seva autonomia.

Jo crec que això, afortunadament, és un debat superat, perquè avui ja tenim un text aprovat per aquesta cambra que estipula quin és el tipus d'autogovern que té Catalunya i quina és la relació que marca el nou Estatut amb els municipis. Jo m'he entretingut a comptar el nombre d'articles de l'Estatut que fan referència directa a la necessitat de preservar l'autonomia local. Potser me n'he descuidat algun, però me'n surten 10: en el preliminar, l'article 2; en el títol d'institucions, el 84 i el 86; en el de competències, el 136, el 150, el 159 i el 160, i en el de finançament, el 221, el 222 i el 224. No està gens malament, 10 articles que reafirmen el paper de l'autonomia local en un estatut que vol incrementar l'autogovern de Catalunya.

Però entrem-hi un moment més a fons, perquè l'Estatut el que fa, i abans s'ha dit, és declarar que els ajun-

taments formen part del sistema institucional de la Generalitat; no que depenguin del Govern de la Generalitat, sinó que són institucions de Catalunya i, per tant, part del sistema institucional. Això, com a mínim nosaltres, no ho veiem com un perill per a l'autonomia municipal, sinó com un reconeixement explícit del paper que els municipis han de jugar a Catalunya.

En el títol d'institucions es reconeixen les competències i, per tant, el nucli essencial de competències que han de tenir els ajuntaments; es crea el Consell de Governos Locals; es reconeixen realitats diverses, com les entitats descentralitzades; es parla d'un règim especial per a Barcelona; es parla de les àrees metropolitanes...

En el de competències, l'article 160, que regula el règim local, ens permetrà, per fi, tenir una llei municipal feta per aquest Parlament que no sigui la simple còpia de la Llei de règim local estatal. I, per tant, nosaltres ens sentim satisfets de com es perfila aquest avenç des del punt de vista de l'autogovern.

Però bé, anem al finançament. Jo sempre m'he preguntat, i alguna vegada em sembla que n'hem parlat aquí..., és a dir, per què –per què– el fet que l'Estat legisli sobre les finances, els suports econòmics que van als ajuntaments, ha de donar més garanties al municipalisme que si ho fa aquest Parlament? La veritat, jo no ho entenc! Per què? Entre altres coses, primera, perquè aquest Parlament és el Parlament de la nostra nació; segona, perquè aquest Parlament coneix, se suposa, més a fons la realitat concreta del municipalisme a Catalunya. Per tant, jo mai he compartit i mai he entès –i no crec que formi part de la tradició del municipalisme català, sinó, potser, en tot cas, d'una part del municipalisme català– aquesta idea que el que facin a Madrid, a les Corts, serà més beneficiós per als municipis que el que puguem decidir aquí. Jo no ho entenc –no ho entenc–, sincerament. Però és que, a més a més –a més a més–, tenim l'experiència de tots aquests anys! Que no diem, i vostès reconeixen en la seva Moció, que els ajuntaments necessiten un increment de finançament? Doncs el Parlament de l'Estat per què no ho ha solucionat durant tots aquests anys? Si ell és més atent, més sensible, del que ho pugui ser aquest Parlament de Catalunya, per què no està solucionada, la qüestió? Doncs, home!, doncs, la veritat és perquè no ho ha sigut gens, de sensible. I és veritat, ni quan ha governat el PP ni quan ha governat el PSOE. Continua sent una assignatura pendent.

Però és que la regulació que fa el títol de finançament d'aquest aspecte dóna prou garanties als ajuntaments, i s'han citat articles concrets, i es parla, en el títol de finançament, de l'autonomia pressupostària dels ajuntaments, de la necessitat de la suficiència de recursos, amb un article molt ben redactat que parla, entre altres coses, com s'ha assenyalat, del finançament dels serveis impropis, i es parla també del fet que les despeses, els recursos que vinguin de Madrid, evidentment dins d'unes bases generals..., aquest Parlament podrà fixar com es fa. I com es farà? A través d'una llei de finances locals que haurà d'aprovar aquest Parlament una vegada escoltat el Consell de Governos Locals. Sincerament, a mi, em sembla que això són prou garanties per a l'autonomia municipal, i també em sembla que l'es-

forç que es fa darrerament des del Govern per incrementar la suficiència de recursos dels ajuntaments va per aquesta via, tot i que nosaltres voldríem que, pel que fa al tema de la negociació dels serveis impropis, es posés en marxa al més aviat possible ja una comissió o un grup de treball, de què s'ha parlat en la Comissió de Govern Local amb el conseller de Governació, per posar fil a l'agulla a això.

De totes maneres, jo em permeto una recomanació al Partit Popular. Si els seus alcaldes i regidors volen demostrar que són municipalistes, que votin aviat les mocions que la Federació i l'Associació de Municipis sotmetran als plens municipals per donar suport al nou Estatut d'autonomia.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Moció sobre el finançament dels ens locals a Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 13 vots a favor i 111 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000 (tram. 302-00136/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la Xarxa Natura 2000. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja hi tornem a ser, tornem a parlar de medi ambient, cosa que hauria de fer reflexionar en aquest buit banc del Govern.

I parlem de medi ambient, ara, des de la perspectiva..., abans ho fèiem de l'aigua, ara del medi natural, en un tema que tampoc és nou en aquesta cambra; l'hem d'anar portant sovint, perquè, malauradament, doncs, el Govern sembla, doncs, que està instal·lat en un cert autisme, que no escolta, que imposa i que ens condueix a situacions, realment, doncs, de tensió i de neguit. I aquesta és una situació, doncs, que només cal, doncs, anar a determinades comarques de Catalunya per comprendre fins on arriba el neguit.

Parlo de la Xarxa Natura 2000, d'una proposta absolutament desmesurada, ja ho hem denunciat, no reiteraré els arguments. La Catalunya del conseller Milà pretén incorporar la Xarxa Natura 2000 al 27 per cent del seu territori nacional; França, 8 per cent; Alemanya, amb els verds fins i tot dintre el Govern, 12 per cent; Anglaterra, 13 per cent. Per tant, el doble que els verds alemanys, el triple que els francesos, més que ningú.

No ens adonem que arruïnem una part important, doncs, de la pagesia, que està, doncs, angoixada.

I, per això, tornem, doncs, a portar, en aquest cas, una moció, fruit d'una interpellació en què ens vàrem sentir, francament, doncs, per dir-ho elegantment, poc escoltats. Ens vam anar de vacances, doncs, amb aquesta angoixa, amb aquest sentiment de crispació, però amb una llum d'esperança. Hi havia una voluntat, i jo vull creure que hi continua sent, per part d'alguns dels grups que donen suport al Govern –que no tots probablement, s'entenen, doncs, les fidelitats a cada conseller polític en un govern tripartit–, doncs, que intentàrem arreglar les coses.

Però la veritat és que hem passat un estiu en què no només hem perdut el temps, sinó que si vàrem marxar, certament, angoixats, encara hi tornem més, ara tornem preocupats de veritat, no?, perquè hem constatat, doncs, que aquest Govern, allò que hem dit mil vegades, no té un model de país, sinó que té una síntesi impossible de diferents models de país, respectables, per descomptat, tots, però absolutament contradictoris.

I això no és una invenció de l'oposició aquí per fer més o menys discurs, sinó que ho hem constatat a la premsa de Lleida aquest estiu. I els en faré una lectura, allò, molt sintètica, molt breu, però que em sembla molt reveladora de quina és la cohesió interna del Govern. Diu: «El senyor Luque, director general de Medi Natural, diu que els alcaldes de l'Alt Pirineu contraris a la Xarxa Natura 2000 són uns hipòcrites.» Home!, poc digne d'un representant qualificat de l'Administració, d'un càrrec públic. «Hipòcrites», els alcaldes de l'Alt Pirineu. L'endemà el senyor Llena contesta al senyor Luque que és un «inepte» i un «incompetent». Això no ho diem nosaltres, són les amables relacions del Govern. L'endemà, la gent d'Iniciativa, òbviament, surt en defensa del camarada Luque i critiquen en Llena perquè anomena «inepte» en Luque. Aquest és l'espectacle que vostès ens han donat aquest estiu mentre tenen la pagesia angoixada –aquest és l'espectacle que vostès ens han donat. Després, per acabar-ho d'arrodonir, surt el conseller Siurana i diu: «Medi Ambient busca a Lleida la provocació amb les zones d'especial protecció de les aus.»

Escolti, pot ser, fins i tot, fàcil; fins i tot, es podrien pensar que és divertit fer oposició així o que és atractiu. No, fa llàstima, haver de fer oposició així. Un diputat de l'oposició el que vol és que el Govern governi. Accepta i entén perfectament que tinguí criteris diferents, però el que no és, de cap manera, responsable, en absolut, és que tinguem aquests espectacles públics entre el Govern, entre els grups parlamentaris que hi donen suport, i mentrestant tinguem tota la pagesia pendent de si vostès, perdonin l'expressió, els porten o no a la ruïna; me n'anava a sortir una altra, em mode-ro. Perquè això és el que fan –això és el que fan. I, bé, tornem i diem: «Bé, el primer govern o el segon tornant de setembre ha pres una decisió important.» Si volguéssim dir-ho en to irònic, doncs, miri, han posat cinc consellers per controlar el conseller Milà: li han posat el d'Agricultura, el de Política Territorial, el conseller d'Economia –perquè, en definitiva, acabarà sent el que pagarà els plats trencats d'una mica tot–, el de Política Territorial, tots coordinats pel conseller en cap per veu-

re si s'aclareixen. Llum d'esperança: govern, acord de govern, del 13 de setembre de 2005, fan aquesta Comissió. Però és que al cap de tres dies ens assabentem per la premsa que el president no destitueix, però desautoritza, públicament el seu conseller primer, que suposadament era el que tenia l'encàrrec de govern de coordinar aquestes conselleries; el desautoritza políticament i nomena un mitjancer entre conselleries, que ni tan sols és membre del Govern, que ens mereix, evidentment, tot el respecte del món, però, en qualsevol cas, ens sembla un despropòsit excessiu.

Per tot plegat, doncs, demanem el que hem demanat tantes vegades al Govern, que, per favor, que parli, que escolti, que reconsideri, que toqui de peus a terra, i que si no ens vol escoltar, a nosaltres, la gent de Convergència i Unió, que s'escolti el senyor Llena, que s'escolti el senyor Mòdol, que s'escolti els diputats del territori.

Per aquesta raó, la portem amb esperança, aquesta Moció, perquè estem convençuts que el que diuen els diputats d'Esquerra Republicana, el que diuen els diputats socialistes a Lleida, avui tenen una nova oportunitat de dir-ho també en aquesta cambra en forma d'un vot que diu això: parin, parlem-ne, tornem a començar, fem les coses ben fetes.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

I des d'aquesta confiança...

El president

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Agraeixo l'amabilitat al senyor president; des d'aquesta confiança presentem senzillament aquesta Moció una altra vegada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, per presentar l'esmena, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustra senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres hem presentat una esmena que el que pretén, doncs, és explicitar, evidenciar, el rebuig que nosaltres també tenim pel projecte Xarxa Natura 2000, també a l'entorn de l'aeroport de Barcelona.

I ho hem fet perquè considerem que continuar la proposta del pla Xarxa Natura 2000 condiciona el creixement futur del nostre aeroport del Prat. S'ha de tenir en compte que la preservació del medi ambient està garantida en el mateix Pla director de l'aeroport i la declaració d'impacte mediambiental, que estableix la creació

d'un parc litoral, mesures que garanteixen la qualitat i la preservació dels hàbitats.

El pla Xarxa Natura 2000 inclou també una extensió de pràcticament 32.000 hectàrees d'àmbit marí, des del Llobregat fins a Cunit. Aquesta superfície és totalment excessiva i es pot reduir garantint els mateixos objectius; objectius que passarien, doncs, per assegurar el futur de l'aeroport, i també la seguretat de l'àrea.

L'element més important que vostès consideren per fer aquesta ampliació a l'entorn de l'aeroport sembla que és la inclusió d'una franja costanera proposada com a hàbitat d'alguers de posidònia, i un recent estudi d'Adena diu que no existeixen aquest tipus d'algues en l'entorn del delta del Llobregat. Per tant, no hi ha cap motiu perquè vostès, perquè el Govern proposi aquesta protecció d'una superfície marítima tan extensa que tindria –tindrà, si vostès s'ho repensen– unes implicacions molt importants al seu entorn.

No reiteraré els motius, els arguments que ja vam donar ara fa sis mesos amb motiu de la presentació de l'altra Moció, que anava en la mateixa línia que la que avui es presenta, però crec que sí que val la pena recordar, com molt bé deia el senyor Espadaler, que a dia d'avui ens trobem amb més de cinc mil alegacions a sobre de la taula, presentades pels ajuntaments implicats, pels consells comarcals, per tots els partits polítics –evidentment, a excepció del Partit del mateix conseller de Medi Ambient–, associacions, sectors, cambres de comerç, i el mateix govern de l'Ajuntament de Barcelona, que també hi ha presentat alegacions i també ha fet el seu rebuig d'aquest pla Xarxa Natura 2000.

Per tot això, senyores i senyors diputats, sobretot, especialment, membres del tripartit, els demanem, els demano coherència. Els demano que facin, diguin i votin aquí, en seu parlamentària, exactament el mateix que fan, diuen i voten en el territori. Perquè, és clar, tenint en compte que fins i tot el mateix Govern tripartit de l'Ajuntament de Barcelona, i fins i tot el tinent d'alcalde del Partit Socialista, han presentat alegacions per tal de rebutjar i fer la retirada d'aquest pla Xarxa Natura 2000, crec que aquest és un motiu pel qual vostès avui no podran dir una altra cosa que estar a favor d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Poden intervenir ara els grups parlamentaris per fixar posició, i té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vagi per endavant que no donarem suport a la Moció presentada, no?, ja no només per la redacció, sinó sobretot pels arguments que hem escoltat aquesta tarda, que en tot cas no s'ha limitat..., o no ha fet la defensa de la proposta. Jo crec que vostès tenen una certa facilitat per intentar fer embarrancar totes les polítiques d'aquest Govern, no?

Miri, el Grup Socialista creu que no és de rebut retirar la proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000. Una altra cosa és pactar, acordar, consensuar quina ha de ser i quina serà la proposta definitiva que se sotmetrà a les institucions comunitàries. Vostès sembla que no se'n recorden –o no se'n volen recordar–, que existeixen dos procediments d'infraccions obertes per la Comissió contra Espanya, i que una d'elles es refereix, precisament, a l'efecte del projecte de regadiu Segarra - Garrigues sobre la població dels ocells. I aquí tenim un problema, és evident. Però és un problema que vostè hauria de saber perfectament que es genera per la insuficient formulació de la proposta catalana, a què l'anterior Govern no és aliè. I l'anterior Govern, jo crec, vistes altres problemàtiques, que quan tenia un problema molt sovint amagava el cap sota l'ala, ja que estem fent servir un símil, no?, que també parlem dels ocells.

Aquest Govern sap que té un problema, perquè tenim interessos contraposats en el territori. Però aquest Govern, igual com ho ha fet amb altres problemes heretats, afronta els problemes, i en la proposta final, no ho dubti, es conjugaran tots els interessos que s'han manifestat.

Primer, es donarà compliment als requisits d'Europa. Segon, es donarà satisfacció a la necessitat de protecció ambiental. Tercer, es donarà sortida a les necessitats productives dels sectors de la pagesia afectats i a les necessitats econòmiques del país en altres parts del territori, en què necessàriament trobarem l'encaix entre la protecció ambiental i el creixement de les infraestructures per no estrangular l'economia de Catalunya.

Catalunya és un país petit, complex, on les grans decisions, necessàriament, s'han d'informar, s'han de parlar, i jo crec que en aquest cas que ens ocupa s'ha fet i s'ha fet extensament. No es pot afirmar alegrement que hi hagi hagut dèficit d'informació; tot al contrari. En tot cas, li puc admetre que a vegades falten dosis de mà esquerra i d'humilitat quan es va a parlar amb els sectors afectats.

Dit això, tothom ha tingut l'oportunitat de presentar i formular suggeriments i propostes, que el Govern ha estudiat i que –nosaltres no en tenim cap dubte– provocaran modificacions en la proposta inicial, però que, en qualsevol cas, significaran ampliacions d'allò que vostès, el seu Govern, l'anterior Govern, el de Convergència i Unió, no va saber fer o no va fer prou bé. I a les noves zones, que caldrà definir, caldrà pactar tant les pràctiques respectuoses amb el medi –que cal garantir de totes totes– com, si és el cas, les compensacions econòmiques que corresponguin als sectors afectats. Jo crec que haurem d'avançar en l'elaboració de plans específics de gestió on es defineixin les limitacions a establir i es quantifiquin, evidentment, les indemnitzacions a rebre.

I, parlant d'infraestructures, ho torno a repetir: jo crec que serem capaços de compatibilitzar el respecte al medi amb la necessitat de tenir infraestructures punteres per a l'economia de Catalunya. Si més no, aquesta és la posició del meu Grup Parlamentari.

Ho torno a repetir: Catalunya és un país important, però és un país petit, complex, on segurament no hi ha tants territoris a preservar, com alguns ens expliquen, però tampoc n'hi ha tan pocs com a alguns els agradaria.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Senyor president, senyores i senyors diputats, com diu un il·lustre diputat d'Esquerra Republicana i senador, l'amic Bonet, a vegades Convergència no fa política, a vegades Convergència remena, eh? Perquè l'exposició que hem sentit avui és de remenar les coses sense entrar en el rigor de la solució d'un problema que és complex, i estic segur i em consta que el senyor Espadaler és coneixedor del problema i coneixedor de la seva complexitat. Per tant, no hem vingut aquí a remenar una mica, sinó que crec que aquí, en tot cas, el que hem de fer és buscar solucions concretes, realistes, rigoroses, i donar una informació rigorosa a la gent.

Per exemple, comparar percentatges d'àrees protegides de diferents països europeus, això no és ser rigorós, això és remenar –això no és ser rigorós, això és remenar. Hi han països que tenen la història econòmica que han tingut, hi han països que, per tant, no tenen medi natural a protegir, perquè se'l van carregar fa molts anys. Nosaltres, sortosament..., això no és així. Hi han països que són plans i, per tant, la plana ha estat humanitzada des de fa segles, i hi ha països arrugats com el nostre que, per sort, tenen encara molt medi natural a protegir i que això no és un handicap, això no és una càrrega, sinó que això és un actiu –això és un actiu. I un exconseller de Medi Ambient hauria de defensar, el primer, que això és un actiu. No és una càrrega: és un actiu.

Deixi'm fer-li una matisació més i entro en el fons de la seva Moció. Diu: «El president del Govern desautoritza a partir d'anomenar...» No, home, no! Escolti, ficar el senyor Jordi Sargatal, un prestigiós ornitòleg, que segur que vostè reconeix la seva vàlua professional, com la reconeixem nosaltres, com la reconeix tothom..., el paper d'un ornitòleg no és un paper comparable al d'un conseller. És que això és remenar les coses, senyor Espadaler, això és no ser rigorós, com venir aquí i defensar una moció a cop de retall de diari, això és remenar i no ser rigorós. Per tant, una cosa són els ornitòlegs i una altra són els consellers, i vostè, que ho ha estat, ho hauria de saber. (*Remor de veus.*)

Anem a la Moció. Diu: «retirar la proposta d'ampliació de la Xarxa Natura 2000». Vostè sap que això no és possible. Vostè sap que tenim dos requeriments d'Europa –dos, no un, no: dos– que diuen que hem de definir la Xarxa Natura 2000. Per tant, vostè sap, positivament, que el que demana a l'apartat 1 no és possible, senzillament.

Diu: «iniciar una ronda conjunta i sistemàtica de reunions a totes les comarques», etcètera. Vostè sap que s'ha

fet, això. Vostè sap que hi ha hagut el període d'informació pública més gran que hi ha hagut mai en cap mesura ambiental. I, a més, perdoni, eh?, però vostè aquí té la cua de palla, perquè en la seva definició de Xarxa Natura 2000 quan vostè era conseller en trànsit –abans ho havia estat el senyor Puig–, d'informació pública, no en van fer.

Per tant, en aquesta segona, permeti'm que li ho digui: hi ha hagut molt debat, sortosament hi ha hagut molt debat, vostè se n'ha encarregat també d'animar el debat, com li correspon com a diputat de l'oposició; per tant, no pot dir que no hi ha hagut debat, perquè n'hi ha hagut molt. I, de fet, tots els municipis han estat informats, i bona part dels municipis –no tots, com vostè vol donar a entendre, no tots, sinó bona part– hi han presentat alegacions, una part molt important. El debat ha estat fort, el debat ha estat calent, el debat no és senzill, com la majoria de problemes de medi ambient, la majoria de problemes del medi. Al final, se solucionen en una taula rodona on s'asseuen diferents agents que tenen interessos contraposats. Per tant, que hi hagi hagut contraposició és lògic i és normal –és lògic i és normal. Per tant, el debat hi ha sigut, i ha sigut intens, i no hi ha un problema de manca de debat. No hi és, aquest problema.

Vostè diu en l'apartat tercer: «reformular la proposta catalana». Hi estem d'acord, però això és el que s'està fent per obligació legal, perquè es fa una exposició pública, es reben unes alegacions, i aquestes alegacions, per tant, s'han de debatre i, per tant, seran reformulades, i per això el Govern ha creat una comissió.

Aquí em permeto dir també que no estem d'acord amb l'esmena que presenta el Partit Popular, perquè, és clar, no és rigorós dir: «Escolti, això que ara vostès estan debatent, perquè ho han de fer complint un tràmit legal, de rebre unes alegacions i contestar motivadament aquestes alegacions, jo ja li dic la solució d'un cas concret...» No, això no es pot fer ni per al delta de l'Ebre ni per al Prat ni per a ningú. En tot cas, si hi ha un procediment, aquest procediment s'ha de complir, i el Parlament el que no pot dir és dir: «Incompleixin el procediment i prenguin una decisió», a més a més fonamentada en l'informe d'una part, que és Aena, que té una opinió legítima molt interessant, però que no són totes les parts, sinó que és una part molt interessada –és una part molt interessada. Vostès només fan cas d'una part, i nosaltres, com a govern, hem d'escoltar l'interès d'Aena, l'interès del medi, l'interès dels pagesos i l'interès de tothom.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

Deixi'm dir, per acabar, que estem d'acord amb el contingut del quart apartat. El que passa és que és innecessari votar-lo avui, perquè ja és el que ha decidit el Govern. Estem d'acord que el problema que tenim amb Xarxa Natura 2000 és un problema que ens ha creat Europa, que ens diu: «Feu un mapa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

...però no us diem ni quina gestió ni quins diners.» Ara bé, el Govern de Catalunya s'ha compromès –i per això ha fet aquesta Comissió– i té un acord de govern –que vostè no ha llegit sencer– que diu que posarem en marxa Xarxa Natura 2000 al mateix temps que expliquem mesures de gestió i compensacions als pagesos.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

En això estem d'acord, però el Govern ja ho ha decidit. No cal votar-ho.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustra senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. La veritat és que tenia intenció de fer la meua intervenció molt a l'estil de la que ha fet el senyor Oriol Amorós, i de fet la continuaré mantenint, perquè és que jo crec que en la feina que fem els polítics –a part d'alguns, a qui els agrada molt de fer titulars de diaris– hi ha una part molt important que també és de fer pedagogia. I fer pedagogia vol dir explicar a la ciutadania en alguns projectes que són nous, en alguns projectes que poden provocar recels, doncs, explicar-los com són les coses amb claredat i sense fer jocs de mans.

Vostè precisament el que ha fet és tot al contrari del que s'hauria de fer. Vostès, en comptes de fer pedagogia sobre què significa la Xarxa Natura 2000, el que estan fent és enganyant el personal; per exemple, amb aquestes històries dels percentatges de territori que tenen protegits uns països o uns altres. El senyor Oriol Amorós li ha dit unes raons per les quals uns països tenen més espais protegits que altres, però encara n'hi han més, i és que Xarxa Natura 2000 el que fa és decidir quins hàbitats s'han de protegir a Europa, i, per tant, si hi han països com el nostre que tenim la sort de tenir més d'un hàbitat, que a més a més aquests hàbitats no són en altres països, evidentment, tenim la responsabilitat, i jo crec que l'honor, de protegir-los.

Per tant, a mi em sap molt greu que algú que a més a més ha estat conseller d'un tema com és el medi ambient, en comptes d'aclarir les coses i d'explicar-les bé a la ciutadania perquè les acabi entenent, el que faci és posar-hi «maranya» i provocar conflicte.

Dit això i anant al contingut de la Moció, en primer lloc, del primer punt, hi ha una cosa que, senyor Espadaler, ens hauria d'explicar. Què és això del «rebuig generalitzat i unànim»? Segons les nostres dades, de 381 municipis implicats en la proposta, n'hi han 122

que no han formulat cap objecció, n'hi han 72 que a més a més han proposat ampliacions. D'això, se'n diu «unanimitat en el rebuig»? Jo no sé d'on ho ha entès; aquí al Parlament no colaria aquesta unanimitat, per exemple.

En segon lloc, el Govern de la Generalitat té la voluntat, i l'ha mostrada repetidament i està en l'Acord de govern, de donar compliment a la legislació comunitària en matèria de conservació de la biodiversitat i no té cap interès –cap interès– que la Unió Europea hagi d'aplicar sancions al nostre país i hagi de fer més procediments d'infracció, que, com ja se li ha dit, en tenim dos d'oberts, que precisament van començar quan vostè era conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, nosaltres creiem que la proposta d'ampliació de la xarxa Natura 2000 ha de seguir la seva tramitació en els termes previstos. És que, a més a més que no volem, no tenim altre remei.

El segon punt, el que ens demana que fem processos d'informació. De veritat que no sé com gosa dir això. No sé com vostès, que varen aprovar la proposta aquella que Europa ha rebutjat per insuficient, sense cap mena de consulta als territoris, vostès que la van presentar d'amagatotis, que no varen fer processos d'informació, ni rondes de reunions..., com és que ara s'atreveixen a venir-nos a donar lliçons? I amb aquell detall que ens ho posa, no?, allò de dir què hem de dir i tot en les reunions! Doni'ns un exemple d'algun procés de discussió, d'informació, de difusió d'alguna proposta determinada que es fes en el territori quan vostè era conseller i que es fes en els termes que està dient vostè en la seva Moció. Ja la hi dic jo, la resposta, és: cap, no se'n va fer ni un.

Precisament, doncs, per això nosaltres creiem que aquest punt no té ni cap ni peus. A més a més, és que, com ja li ha dit el senyor Oriol Amorós, s'ha fet un procés d'informació que probablement és dels processos més extensos que s'han produït en un projecte d'aquest tipus, amb les rondes de reunions, fins i tot abans de la informació pública; amb un procés d'informació pública llarguíssim, des del 25 de febrer fins al 30 de juny; amb reunions que s'han fet sectorials; amb sessions, amb jornades específiques que es van fer a Barcelona i que es van fer a Lleida; amb una web específica; amb cinquanta mil coses que nosaltres entenem que han estat bastant suficients. I, per tant, està clar que el que demana està més que superat.

El tercer punt, el que ens demana reformular la proposta catalana. És evident que si hi ha hagut un procés d'informació pública i hi han hagut alegacions, doncs, si aquestes alegacions s'estudien, s'haurà de reformular algun apartat en algun sentit. No diem pas que no. Però aquest apartat, precisament, no té tampoc sentit.

I, finalment, el de les línies d'ajuts. Estem d'acord que hi han d'haver línies d'ajuts paral·leles; en això ja hi han línies en aquests moments. Però a més a més s'estan fent molts esforços perquè des d'Europa, que en aquests moments hi ha un debat important i interessant sobre el finançament de la xarxa Natura 2000, s'afegeixin instruments que s'adeqüin millor als que hi han ara per

garantir la conservació i l'ús sostenible d'aquests espais protegits.

Per tant, està clar que la nostra resposta a la seva Moció serà totalment de rebuig.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Espadaler, pot pronunciar-se sobre les esmenes, i, de fet, hauria de pronunciar-se sobre les esmenes essencialment.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí; essencialment em pronunciaré sobre les esmenes; però només puntualitzar tres qüestions brevíssimament, senyor president, en menys d'un minut.

Esquerra diu: «Cua de palla.» Home, la cua de palla, la deuen tenir vostès i la gent socialista, que no surten els diputats al territori a defensar allò que diuen del territori aquí.

El PSC diu: «Escolti...»

El president

Senyor Espadaler, és que...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

«...ens ha faltat mà esquerra...»

El president

Senyor Espadaler!

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Home, al senyor Luque no li falta mà esquerra. Per favor, no n'hi demanem més! És gairebé...

(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

El president

Senyor Espadaler! Senyor Espadaler, estic intentant parlar amb vostè! *(Pausa.)* Li he dit d'intentar pronunciar-se sobre les esmenes i vostè està fent un debat que no toca.

Hauríem d'intentar en aquest període de sessions –intentar– pronunciar-nos sobre les esmenes, no fer un debat que no és el que toca reglamentàriament.

Per tant, li prego que es pronuncii sobre les esmenes.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sense més voluntat de posar «maranya», com deia la diputada d'Iniciativa, i li recordo tot el que li hem dit abans de l'encreuament d'oposicions, nosaltres acceptarem aquesta esmena, perquè creiem, doncs, que contràriament a tota la resta de coses que hem sentit per part dels altres grups, aquesta sí que fa una aportació positiva des d'una perspectiva molt diferent, des de la qual està plantejada la Moció, que està molt centrada particularment a la demarcació de Lleida.

Però si alguna cosa aporta aquesta esmena és que el problema no està exclusivament, ni de bon tros, centrat a la demarcació de Lleida, sinó que ho està en aquest cas a l'entorn metropolità de Barcelona, com ho està també, i compte!, a l'entorn, per exemple, de Girona, del baix Ter, on també hi ha molt i molt i molt neguit.

I recordar, i amb això acabo, senyor president, que hi ha més de sis mil alegacions sobre la taula. Per tant, alguna mena de raó devem tenir quan critiquem que aquest procés no s'ha fet bé.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció sobre la política de protecció del medi natural, especialment amb relació a la xarxa Natura 2000.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 70 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i tretze minuts.

EDICIÓ EN MICROFITXA

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**